

Kızıl Bayrak

Yalan ve aldatmacayla emperyalist savaşı meşrulaştırmaya çalışıyorlar...

Ülkemizi ABD'nin savaş arabasına koşmaya hazırlanıyorlar..

Oyunlarını bozalım!

Savaşa karşı Ortadoğu halklarıyla dayanışmayı yükseltelim!

İÇİNDEKİLER

Emperyalist savaş için son hazırlıklar . . .	3
Kapıda bekletilen Türkiye ve ABD-AB kapışmasının yansımaları	4
AB'nin Kopenhag Zirvesi.	5
Kopenhag Zirvesi'ne karşı protesto gösterileri	6
Düzen siyasetinde Kıbrıs sancısı	7
Mali milat yasası uygulamaya sokulmadı.	8
Kamu emekçilerini de işsizlik bekliyor ...	9
Tekelci medya bir kez daha savaşın hizmetinde.	10
Emperyalist savaşa karşı alanlara!	11
ABD'nin hizmetinde bir kurum: Üniversite	12-13
Filistin: İşgal, sürgün, katliam ve direniş (Orta sayfa).	14-16
Adana Öncü İşçi Platformu Girişimi'nin emekçilere çağrısı.	17
Venezüella'daki gelişmeler üzerine.. . . .	18
Latin Amerika'da neo-liberal saldırıya karşı kitlelerin büyüyen öfkesi.	19
Hüseyingazi İşçi Kültür Evi coşkulu bir şenlikle açıldı	20-21
19 Aralık katliamı çeşitli eylemlerle protesto edildi...	22
19 Aralık Cezaevlerinde İnsan Hakları İçin Mücadele ve Dayanışma Günü	23
Düzendeki çok yönlü çürüme ve devrimci sınıf alternatifi	24
ABD'de milliyetçi parolaların 19-22 Aralık katliamı ve direnişi.	25
"Geldikleri gibi giderler" (mi?)	26
Mücadele Postası	27

Kızıl Bayrak'tan

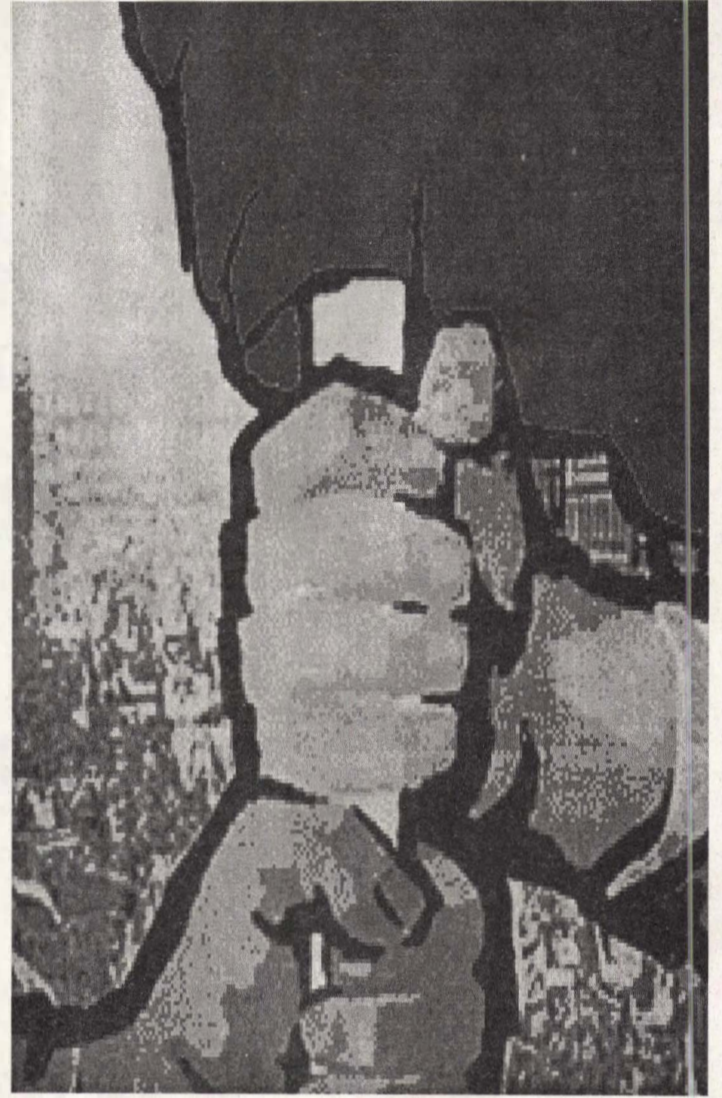
*19 Aralık'ın yıldönümüne yeni bir şehitle girdik. Ölüm Orucu'nun 102. şehidi Feride Harman da ölümsüzler kervanına katılmış bulunuyor. 19 Aralık katliamı ve halen süren tecrit uygulamaları bir dizi eylemle protesto edildi.

21 Aralık Cumartesi akşamı ise katliamın yıldönümü vesilesiyle Taksim'de meşaleli bir eylem gerçekleştirilecek.

Peru ve Fransa cezaevlerinde de tutsakların açlık grevi yaptığı göz önüne alınırsa, zindanlar ve zindancılık politikalarının ülkelere değil, sistemlere özgü yapısı daha rahat görülebilecektir. Bu yeni gelişme, baskı görmede de baskılara karşı direnmede de yalnız olmadığımızı göstermesi açısından özel bir önem taşımaktadır. Mücadele, bu sömürü ve zulüm düzenini, "teslim ol ya da öl" merkezli zindancılık politikalarıyla birlikte yokedene dek sürecektir. Fakat bu süreç boyunca, zindanlardaki baskı ve terörü en aza indirme mücadelesinin aralıksız sürdürülmesi gerektiği de ortadadır. Ölüm Oruçları'na destek eylemlerine bu bilinçle hazırlanmak ve katılmak gerekiyor.

* Ülkenin bir başka yakıcı gündemi de, Amerika'nın Irak'a yönelik saldırı hazırlığı ve Türkiye'nin de bu savaşta fiilen yeralma kararlılığıyla büyüyen emperyalist savaş tehdididir. Son gelişmeler sürecin artık çok hızlı ilerlediğini gösteriyor. 22 Aralık günü Ankara'da yapılacak olan savaş karşıtı eylem, ülkedeki anti-emperyalist potansiyelin harekete geçirilmesi için belki de son fırsatlardan biri olabilir. Eyleme güçlü ve bilinçli bir katılım büyük önem taşımaktadır.

*Okurumuz Levent Atasert, 16 Aralık Pazartesi günü, dört kişi tarafından zorla arabaya bindirilerek kaçırılmış, gözleri bağlandıktan sonra tenha bir yere götürülerek işkenceye tabi tutulmuştur. Devletin kontra güçleri, 3-4 saat süren bu işkenceli sorgudan sonra arkadaşımızı bırakmışlardır. AB uyum yasaları üzerine bunca gürültü koparanların gerçeğini bir kez daha gözler önüne seren bu kontra yöntemi, demokratik hak ve özgürlüğün dış baskı ve yasalarla değil, onlar uğruna mücadele ederek kazanılabileceğini de göstermektedir.

*Gazetemizin tüm okur ve yazarlarına önemli bir hatırlatmamız daha olacak. Gazetenin hazırlık ve baskı süreci, dışarıdan gönderilen yazıların en geç Çarşamba akşamına kadar elimize ulaştırılmasını gerektirmektedir. Bundan böyle çalışmaların buna göre hazırlanması ve ulaştırılmasına dikkat edilmesi, geciken yazıların kullanılmayacağını hesaplanması gerekmektedir. Gönderilen yazıların teşhir yönüyle güçlü, dil olarak sade olması, dikkat edilmesi gereken bir diğer noktadır. Bunları yeniden hatırlatıyoruz.

SOSYALİZM YOLUNDA

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

Sayı: 2002/49 (89) • 21 Aralık 2002

Fiyatı: 3 Euro

Sahibi ve Y. İşl. Md.: Vural UZAL
EKSEN Basım Yayın Ltd. Şti.

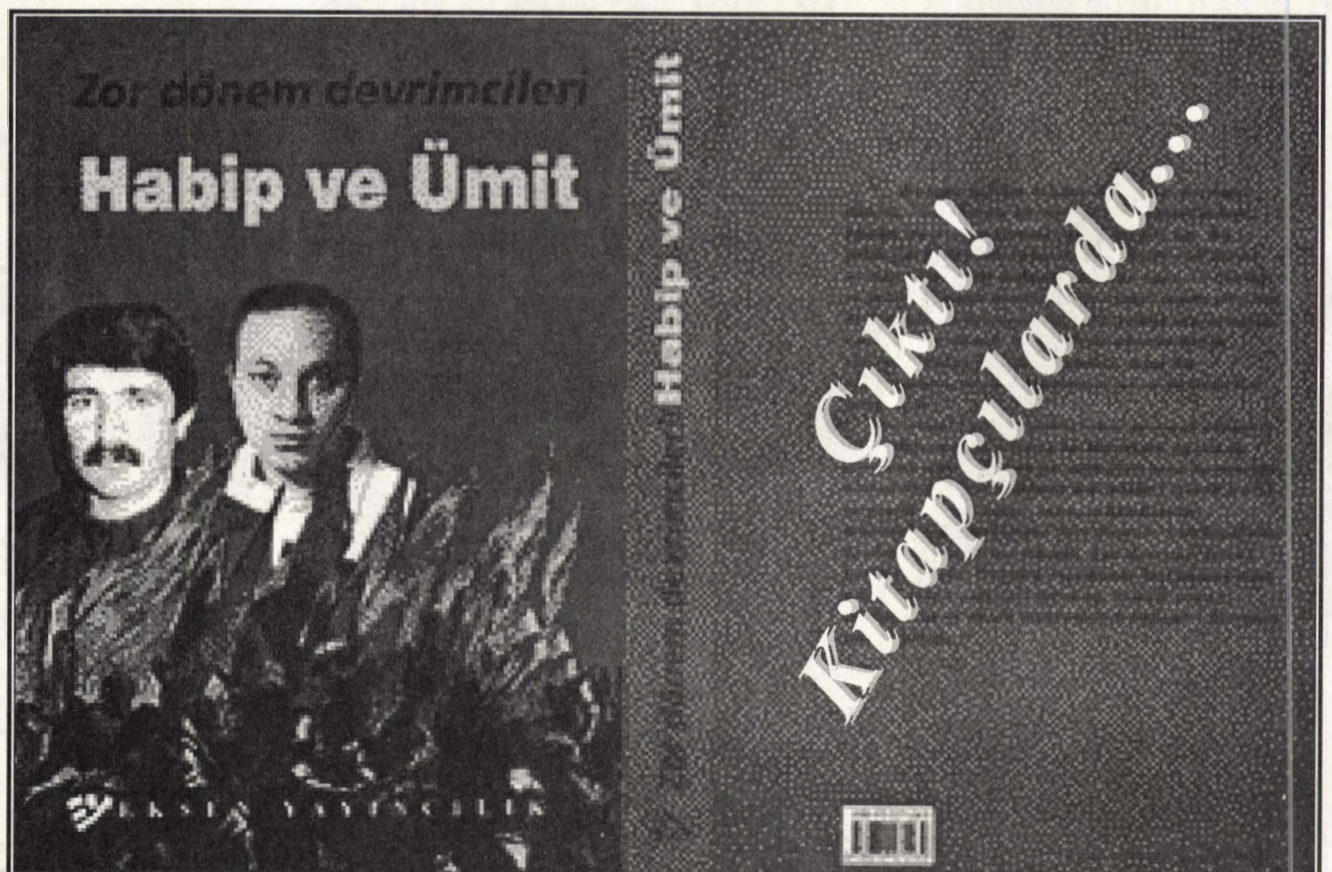
Yönetim Adresi:

Eksen Yayıncılık Mollaşeref Mh. Turgut Özal Cd.
(Millet Cd.) No: 50/10 İstanbul Tel-Fax: 0 (212) 534 32 39
e-mail: kb1@turk.net

Web: <http://www.kizilbayrak.de>
<http://www.kizilbayrak.org>
<http://www.kizilbayrak.com>

Baskı: SERLER Matbaacılık
İSTANBUL
Tel: 0 (212) 880 40 75

Genel Dağıtım:
YAYSAT

Emperyalist savaş için son hazırlıklar

Irak'ı çevreleyen bölgeye onbinlerce askeri güç ve teçhizat yığan haydutbaşı ABD, Katar'da yapılan tatbikatın ardından savaş planını iyice netleştirmiş bulunuyor. Planın yalnızca Saddam'ı devirmek ve Irak'a yerleşmekle sınırlı olmadığı öteden beri biliniyordu. Hedef, Irak'la başlayacak ve giderek Ortadoğu'ya yayılacak daha geniş bir işgaldir. Hedef, Kuzey'de Hazar'ı çevreleyen ülkeler ile Güney'de Irak, Suudi Arabistan, İran vd. ülke sınırları içinde kalan petrol ve doğal gaz rezervleri üzerinde tam denetim kurmaktır. Amerikan emperyalizminin akıl hocalarından Brzezinski yıllar önce, dünya egemenliğini sürdürmek ve uzun vadeli kılmak için ABD'nin, giderek azalan petrol rezervleri üzerinde denetim kurmasının şart olduğunu vurgulamıştı. ABD emperyalizmi bu çerçevede yürürlüğe koyduğu saldırganlık ve savaş politikasıyla, iktisadi olarak diğer emperyalist ülkeler karşısında içine girdiği gerilemeyi sınırlamaya, dünyanın en güçlü efendisi olarak egemenliğini sürdürmeye çalışıyor. Tam da bu nedenle uzun sürecek bir savaşın hazırlıklarına hız vermiş bulunuyor. İçerde, dışarda, siyasal ve askeri alanda bütün açılımlarını savaş üzerine oturtuyor, bütün yatırımlarını savaşa yapıyor.

Savaş cephesindeki hazırlıklara geçmeden önce, Amerikan savaşının varacağı boyutları göstermesi açısından son günlerde öne çıkan birkaç noktaya değinmek istiyoruz.

Amerikan kudurganlığı her yerde ve her alanda...

Amerika'da tamamen savaş durumunun ihtiyaçlarını karşılamak için kurulan Yeni Güvenlik Kurulu'na bağlı 150 bin kişilik özel bir savunma birimi iç savaş örgütü olarak çalışmalarına başladı. 11 Eylül'den sonra özellikle az gelişmiş ülkelerden gelen göçmen nüfusun "potansiyel terörist" kapsamına alınarak izlenmesini, sıkı denetime tabi tutulmasını haklarının kısıtlanması izledi. Şimdi gerekçesiz ve keyfi kitlesel tutuklamalarla buna yeni bir halka eklendi. Geçen aylarda bütün göçmen Amerikan vatandaşlarına göçmen bürolarına kayıt yaptırma ve düzenli olarak yoklamaya tabi tutulma kararı alınmıştı. Son üç gün içinde yalnızca bir eyalette kayıt ve yoklama için başvuru yapmaya giden binden fazla Amerikalı göçmen gerekçe gösterilmeksizin tutuklandı.

Buna paralel bir başka gelişme de, onbinlerce Amerikalı yedek askere seferberlik çağrısının çıkarılmasıdır. Dünyanın en büyük ordusuna sahip ABD'nin elindekilerle –ve tabii ki emrindeki uşaklarla- yetinmeyerek yedeklerini savaşa hazırlamasının gerekçesi yalnızca Irak'la sınırlı bir operasyon olmasa gerek. Olamaz zira; Amerika'da 12-16 yaşları arasındaki çocukların bile "hayatı öğretmek" amacıyla askeri komando eğitime tabi tutulduğuna dair haberler çıkıyor basında.

Şu günlerde Venezüella'da ABD'nin aktif destek verdiği bir grev sürüyor. Venezüella ekonomisi petrol sektöründe CIA güdümlü olarak başlayan bu grevle adeta felce uğramış bulunuyor. Grev, burjuva ve orta burjuva zengin takımının katıldığı hükümet karşıtı sokak gösterileriyle tırmandırılıyor. Irak'a seferberlik düzenlediği bir aşamada ABD'nin burnunun dibindeki petrol zengini bu ülkeye dış geçirmesi, zorbaca uyguladığı politikasının başarısı için ayrı bir önem taşıyor. Askeri bir darbeye devrilemeyen Chavez yönetimine karşı Venezüellalı tekellerle işbirliği halinde tezgahlanan bu kirli oyunlar, Amerikan kirli savaşının bir parçası olarak bundan sonra da oynanacak.

Uluslararası platformlarda da Amerika

emperyalizmi aynı haydutça tutumlarını sürdürüyor. BM'lerden savaş kararı çıkartacak gerekçeler yaratmak için baskılarını ve kirli pazarlıklarını artırıyor. Şu günlerde işkenceyi engelleme ve işkenceyi uluslararası denetime tabi tutma amacıyla Birleşmiş Milletler'in çıkarmaya çalıştığı karar taslağı ABD tarafından reddedildi. Cezaevlerinin uluslararası denetime açılması ve tutsaklık koşullarının iyileştirilmesi girişimi de aynı şekilde Amerika'nın itirazlarıyla karşılaştı. Dünyada en fazla ve en büyük miktarda kitle imha silahına sahip bu aynı ülkenin, Sovyetler Birliği döneminde yapılan silahsızlanma anlaşmalarını hiçbir biçimde uygulamadığı, silah denetimi konusunda hiçbir uluslararası denetimi kabul etmediği ise artık herkesçe biliniyor.

Kurtlar sofrasına yanaşan çakallar

Amerikan emperyalizminin en yakın müttefiği İngiltere başından beri Amerikan savaşına destek sunuyor, saldırılara çanak tutuyor. İsrail ve Türkiye ile beraber İngiltere, bu politikayı 11 Eylül'den bu yana daha da güçlendirerek sürdürüyor. Blair Hükümeti, 20 ile 40 bin arasında askerle Irak savaşına katılacakları açıklaması yaptı. Bu haydut takımına ve onların kirli savaşına diğer emperyalist ülkeler de pay kapmak kaygısıyla kıyısından köşesinden katılma kararı aldılar. Avustralya, istenmesi durumunda ABD'ye askeri destek de olmak üzere her türlü olanağı sunmaya hazır olduğunu açıkladı. Benzer bir açıklama İtalya'dan geldi. Son olarak Japonya, Amerikan savaşına destek olmak üzere bölgeye bir savaş gemisi yolladı.

İşbirlikçi birçok Arap devletinin çıkarıcı ve ikiyezli tutumları ise öteden beri biliniyor. Bilinen bir başka şey ise, pay kapma telaşıyla yaklaştıkları bu kanlı sofradan kırıntıların bile kendilerinden esirgenecek olmasıdır.

Bunların başında hiç kuşkusuz ki Türkiye geliyor.

Irak savaşının ve Ortadoğu'yu işgal planının kritik halkası: Türkiye

Üç-beş milyar dolar üzerinden süren sıkı pazarlıklar sonucunda ABD'nin Türkiye'den beklediği rol ve görevler artık bütün açıklığıyla ortaya serilmiş bulunuyor. Farklı gerekçeler altında sunulsa da, son resmi açıklamalarda bu kirli pazarlıklarda varılan anlaşmaların kabul edildiği ifade ediliyor artık. Zira savaşın eli kulağında olduğu, askeri yığınağın hızlandırıldığı bir aşamada artık saklanıp gizlenecek bir şey de kalmadı. Günlerdir Türkiye sınırlarından askeri ve lojistik sevkiyat yapılıyor. Onlarca savaş ve kargo uçağı inip kalkıyor, vb.

Gelen yer açık ve nettir: Türkiye, Amerikan emperyalizminin uzun yıllar sürecek Ortadoğu savaşının en temel üssü, aynı zamanda savaşın vurucu gücü olacak. İçinde sivil havaalanları da olmak üzere en kritik bölgelerdeki havaalanlarını, limanlarını, askeri gücünü, lojistik imkanlarını ve sınırlarını Amerikan ordusunun hizmetine sınırsızca sunacak. Türkiye sınırları içinde şimdilik 30 bin civarında olmak üzere, Amerika'nın asker bulundurması söz konusu olacak. Buna ek olarak, Türk ordusu Irak içinde belli bölgelerin güvenliğini sağlayacak. Kürt devletinin oluşmasını engellemek ya da bazı aklievvel akıl hocalarının pek heveslendiği Musul ve Kerkük petrol kaynaklarına uzanmak gibi bahaneler de bu hizmetin örtüsü olacak. Böylece, Türkiye onbinlerce askerle savaş cephesinin kritik hatlarında savaşa sürüleceği gibi, topraklarında onbinlerce Amerikan askeri bulunduracak.

Bu, tepeden tırnağa savaş hizmetçiliğidir. Bu,

Irak'tan önce Türkiye topraklarının ABD işgaline açılması, Türkiye'nin her açıdan bir Amerikan savaş üssüne dönüştürülmesidir. Geline yer, emperyalizme çok yönlü kölece bağımlılığın yarattığı utanç verici bir teslimiyetin olağan sonucudur. Bu kölece bağımlılığın arkasında, ayakta kalmak için Türk ve bölge halklarının geleceğini ateşe atarak kendi sefil çıkarlarını korumak dışında bir seçenek göremeyen sermaye iktidarı ve onun temel dayanağı olan ordu bulunmaktadır. Düne kadar bir takım çevreler tarafından bağımsızlık savaşının mimarı, ülke geleceğinin ve halkın güvenliğinin teminatı olarak parlatılan ordu, bugün ülkeyi baştan başa Amerika'nın savaş üssüne dönüştüren sürecin baş aktörüdür.

Geline yer uşakça bağımlılıkta yeni bir aşamadır. ABD emperyalizmi her geçen gün daha fazla kendisine bağımlı hale gelen Türkiye'yi yeni dönem politikasının tüm kirli icraatları için ileri sürmede büyük bir fırsat yakalamış bulunuyor. Irak savaşı yalnızca bir başlangıçtır. Kendi deyimleriyle dünya egemenliği için kritik bir bölgede Türkiye'den bekledikleri rol, tam bir sadakatle işbirliği yapmak, Amerikan politikasını en ileriden desteklemektir. Pek çok satılık kaleşör bu temel seçeneği güçlendirmek üzere son dönemde daha sık ve daha bir arsızca kalem oynamaktadır. "Onlar bize değil, biz onlara mecburuz", "savaşı engelleyemiyorsak, katılıp çıkarlarımızı geliştirelim" biçiminde teorize edilen ve meşrulaştıran bu uşakça bağımlılık çizgisi hükümetiyle, ordusuyla, tekelci sermayesiyle net bir devlet politikası olarak ve giderek daha açık biçimde savunulmaya başlandı. Savunulmakla kalınmıyor, aynı zamanda bu politikanın gerekleri de bir bir gündeme getiriliyor.

Her açıdan bir iç hazırlık sürecini zaten başlatmış bulunuyor sermaye devleti. Orduda savaş durumu ilan edildi bile. Savaş yönetmeliklerini aylar öncesinden hazırladılar. 18-20 Aralık tarihleri arasında devletin bütün kurumlarının katıldığı iç güvenlik tatbikatıyla bu yönetmeliği uygulamaya dönük ilk fiili adım da atılmış oldu. Şimdi bu fiili uygulamaları ve diğer askeri-polisiye tedbirleri kirli savaşa alet olmayı halkın çıkarlarının bir gereği olarak sunmaya dönük daha kapsamlı bir propaganda izleyecektir. Belki de en fazla zorlanacakları alan burasıdır. Şimdilik ciddi ve güçlü bir savaş karşıtı mücadelenin olmaması en büyük avantajlarıdır. Hoşnutsuzluğa karşın savaş karşıtı muhalefetin tablosu henüz oldukça zayıftır.

Savaşa karşı seferber olalım!

Emperyalist savaş karşıtı propagandanın önemine ve bu alandaki boşluğa işaret etmek için söylüyoruz bunları. Elbette savaşın seyrini değiştirecek olan, propagandanın öte kitlesel militan bir mücadelenin kendisidir. Ama bunu hızlandıracak ve güçlendirecek olan da yine militan bir emperyalist savaş karşıtı propagandadır. Bugün sınıf ve kitle hareketinin verili durumuna bakarak bu temel görevden geri durmak çok daha ciddi bir savrulma ve çözümlenin de başlangıcı sayılmalıdır.

Sanıldığı aksine, savaşın emekçi yığınlar üzerinde yaratacağı yıkım aynı zamanda yeniden harekete geçmelerinin de en güçlü uyarıcısı ve nedenidir. Kitlelerin ataleti, bölünmüşlüğü ve gerileyen tablosu durumunda boy veren bir savaş ve savaş koşulları, kitlelerin gerileyebileceği son noktadan daha güçlü bir muhasebeyle ileriye çıkma zorunluluğu duymalarını da beraberinde getiriyor. Her kapsamlı savaş iç hesaplaşmaların ve devrimlerin izlemesi bu nesnel dinamiklerin bir ürünüdür. Bu bilinç ve sorumlulukla her cepheden savaşa hazır olmalıyız.

Kapıda bekletilen Türkiye ve ABD-AB kapışmasının yansımaları

Hükümeti, medyası ve egemen sınıflarıyla Türkiye'nin tüm çabalarına rağmen, Avrupa Birliği'nin oyalama taktiği değişmedi. 12 Aralık Kopenhag zirvesinde Türkiye'ye Aralık 2004'te belki "gecikmeksizin" müzakere tarihi veririz demek anlamına gelen bir karar çıktı. Yaklaşık olarak böyle bir kararın çıkacağı daha 12 Aralık'tan önce belli olmuştu. Hükümet Kıbrıs ve AGSP kozlarını oynayarak ve sırtını ABD ve İngiltere'ye daha sağlam dayamış olarak, sonuçta daha makul bir karar çıkarabileceği hayaline kapılmıştı. Nitekim birbuçuk aylık pazarlık trafiğinde, Kıbrıs ve AGSP kozları ile Bush'un arka çıkmaları etkin olarak kullanılmaya çalışıldı.

Almanya ve Fransa'nın ortak önerisi olarak 2005 tarihinde tarih vermeyi görüşmek konusunda AB içinde bir mutabakat sağlandığı açıklanana kadar, Türkiye yönetenler iyimser ve yumuşak havalarını korudular. Fakat durum yavaş yavaş belli olunca, Erdoğan ve Başbakan Abdullah Gül'ün sert ve o ölçüde de gülünç açıklamaları gündeme oturdu. Neticede ne Türk heyetinin tepkisi, ne de efendisi Bush'un telefon diplomasisi etkili olabildi. Hatta dış ve iç basına yansıyanlara göre, Avrupa gazetelerine verilen ilanlar ve Erdoğan'ın kuru sıkı açıklamaları kadar, Bush'un çabaları da Türkiye'nin aleyhine oldu. Türk devleti bu kez sadece kapıda bekletilmekle de kalmadı; AGSP konusunda varılan anlaşma ve Güney Kıbrıs'ın Kıbrıs olarak AB'ye alınmasıyla, elindeki pazarlık malzemelerini de yitirmiş oldu.

AB konusundaki hayallerin canlı tutulması bir ihtiyaç

Hükümet, verilen tarih konusunda yaşanan ilk şok atlatılır atlatılmaz, yeniden ılımlı söylemlere çark etmekte gecikmedi. AB zirvesinden çıkan kararın, beklentileri karşılamasa da olumlu bir sonuç olduğu, Kopenhag kriterlerinin esasta "milletimiz için" yerine getirileceği, böylelikle Türkiye'nin durumunun Roma veya Selanik zirvelerinde görüşülerek müzakere tarihinin öne alınabileceği dillendirildi. Bunu yapmak zorundalardı; zira hem ABD uşaklığının gerekleri, hem de kitlelerde yaratılan beklenti havasının devam ettirilmesi için, "müreffeh Avrupa"ya dahil olmak hayalini canlı tutmaları gerekiyordu.

Türkiye toplumunda yaratılan Avrupa hayali, sermaye iktidarına küçümsenmeyecek kolaylıklar sağlıyor. IMF-TÜSİAD yıkım programları ile yoksulluğun, işsizliğin cenderesi altında bunalan işçi-emekçi kitlelerin öfkesi Avrupa hayaliyle yatıştırılıyor. Demokratik hak ve özgürlüklerin kazanılması bir mücadele sorunu olmaktan çıkarılmış oluyor. Kitlelerde Avrupa'ya girilince ekonomik, sosyal, siyasal tüm sorunların çözüme kavuşacağı inancı yaratılıyor. Türkiye'deki zorlu sınıf mücadelelerinin gerektirdiği bedeli göze alamayan, demek oluyor ki bir parça tutarlı bir demokrasi mücadelesi için bile takati kalmamış "ilerici" kesimler, böylece AB hayaliyle avutulup yedekleniyor.

Ekonomik ve siyasal olarak yapısal bir bunalımın pençesinde kıvranan sermaye iktidarı, tüm bunlar sayesinde yönetmek planında olsun, kitlelerdeki

öfkenin eylemli tepkilere dönüşmesini engellemekte olsun fazla zorlanmıyor. Öte yandan ise baskı ve yasakları, F tipi terörünü AB'ye uyum maskesiyle ağırlaştırıyor. Türkiye'nin AB'ye üyelik sürecinin gündeme girmesinden bu yana egemen güçler, Avrupa hayalini, yönetmenin önemli bir olanağı olarak kullanmasını bildiler. AB'nin manevralarına rağmen şimdi hâlâ yapılan da budur.

ABD desteğinin anlamı: AB bünyesine yeni bir "truva atı"

ABD uşaklığı ise AB üyeliğini zorlamayı dış politika çizgisi açısından gerektiriyor. Zira Türkiye'nin dış politikası esasta Amerikan çıkarları doğrultusunda, bizzat ABD tarafından çiziliyor. ABD ise, Avrupa emperyalizminin kendi karşısına güçlü bir blok olarak çıkmasını engellemek, hiç değilse olabildiğince geciktirmek için, AB içindeki gücünü pekiştirme siyaseti güdüyor. Sovyetler Birliği ve Doğu Bloku'nun '89'daki çöküşünden bu yana geçen 13 yıllık sürecin gelişmelerine bakıldığında, ABD için bunun önemi kendiliğinden anlaşılır.

Çöküşün ardından Sovyetler Birliği karşısında yek vücut hareket etmek gibi bir ihtiyaç ve zorunluluk kalmayınca, emperyalist dünya içinde pazar kapışmaları ve hegemonya savaşı da "düşük yoğunluklu" olarak başlamış oldu ve giderek şiddetlendi. Cezayir, Somali, Ruanda, Balkanlar, Afganistan vb. bir dizi bölge kan gölüne dönüştürdü. Bu bölgesel savaşlarda emperyalistlerin birlikte hareket etmesi, aralarında çatışma olmadığı anlamına gelmiyor. Nitekim ABD'nin son Ortadoğu politikası ve Irak başta olmak üzere bölge ülkelerine yönelik saldırgan emelleri üzerinden, emperyalistler arası kapışma dışı vurmuş da oldu.

ABD'nin üstünlüğü, bugün emperyalistler arası kapışmanın somut biçimlere bürünmesini bir ölçüde engelliyor. İşin özünde, "insan hakları ve demokrasi" kılıfıyla yapılan kısımlar, ABD'nin emperyalist hegemonyasını sürdürmek için. Bu arada Avrupa emperyalizmi de kendi payına, ABD üstünlüğünü kabullenerek de olsa, mevzilerini güçlendirmeye çalışıyor.

ABD bir yandan 11 Eylül'le birlikte AB emperyalizminin çıkışını da yavaşlatacak saldırgan dünya siyaseti izlerken, bir yandan da AB içindeki gücünü pekiştirmeye çalışıyor. Bu birliğin ortak çıkarlar temelinde kendi içinde entegre olmuş bir güç olarak karşısına dikilmesini istemiyor. ABD, halihazırda birlik içinde İngiltere başta olmak üzere, İtalya, İspanya, Yunanistan gibi bir dizi "müttefik"e sahip. Daha sadık bir uşak olarak Türkiye'yi de AB'ye dahil etmek uzun vadeli çıkarları için gerekli. Yoksa tek başına Türkiye'nin Irak savaşına katılması karşılığında verilen bir destek değil Bush'un telefon trafiği.

Aslında Türk egemenleri AB'nin Türkiye'ye ilişkin taktiğin pekala farkındalar. AB, özellikle de Almanya ve Fransa, iliklerine dek ABD uşağı olan bir Türkiye'yi birliğe dahil etmek istemiyor. Mevcut haliyle üyeliğe alınacak bir Türkiye, Amerika'nın AB üzerindeki denetimini güçlendirmek anlamına geliyor. Zaten bunu Türkiye'ye atfen yapılan "Truva

atı" tanımıyla da açık açık belirtiyorlar. Ne var ki Türkiye gibi kapıları Ortadoğu, Balkanlar ve Kafkaslar'a açılan, Orta Asya ile tarihi-kültürel bağları olan, jeo-politik öneme sahip bir ülkeyi, tümüyle ABD'nin kucağına itmemeye de özen gösteriyorlar.

Türkiye'ye yönelik izleye geldikleri politikanın özünde, özellikle Türk ordusu üzerinden bariz bir şekilde görülen ABD uşaklığını törpülemek yatıyor. AB genel olarak ordunun siyasete müdahalesine değil, fakat bunun genel olarak ABD çıkarları doğrultusunda yapılıyor olmasına karşı. O iliklerine dek Amerikancı olan bir ordunun iktidarda bu denli etkin olmasından rahatsızlık duyuyor, bunu kendi çıkarlarına uygun bulmuyor. Türk ordusu Pentagon'a bu denli tek yanlı olarak bağlı ve bağımlı olmasaydı, kuşku duyulmasın, AB liderleri generallerin siyaset üzerindeki etkisini o zaman fazlaca dert etmezlerdi.

Sermaye iktidarına ve emperyalist efendilerine karşı mücadele

Dünya ölçüsündeki gelişmeler AB-Türkiye ilişkilerinin seyrini farklı biçimlere büründürebilir, ama mevcut durum devam ettiği sürece, Avrupa'nın Türkiye'yi kapıda oyalama taktiği değişmeyecektir. Dolayısıyla sorun hiç de Türkiye'nin ekonomik ve özellikle de siyasi kriterleri yerine getirmesi, "kültürel farklılık" vb. değil. "Kültürel farklılık" AB içinden birçok çevrenin işaret ettiği ve Türkiye'nin de öne sürdüğü gibi, bir dezavantaj değil, AB'nin islam ülkeleri ve Türki cumhuriyetlerle ilişkileri açısından önemli bir imkandır. Üstelik bu AB ülkelerini heveslendiren de bir olgudur. Ötesinde AB'nin "demokrasi", "azınlık hakları" vb. gibi bir derdi yoktur. Emperyalist rekabetin giderek kızışması ve bunun gerekleri, AB ülkelerini, düne kadar bir parça kabullenilmiş işçi-emekçi haklarını tırpanlamaya yöneltmiş bulunuyor. Hem iktisadi-sosyal alanda bir hak budama dalgası var, hem de polis devleti uygulamaları yaygınlaştırılıyor. Bugün Türkiye'de karşı çıkılan yasaların mimarı olan 12 Eylül cuntası da zamanında AB ülkeleri tarafından desteklenmişti. Bu destek, devrimci yapılara yönelik terör ve yasaklamalar söz konusu olduğunda, 19 Aralık katliamlarında, F tipi uygulamalarında da görüldüğü gibi bugün de sürüyor.

Bütün bunlardan da anlaşılacağı gibi, Türkiye'nin AB üyeliğini, esasta AB-ABD çatışmasının seyrini belirleyecektir. İşçi sınıfı ve emekçi kitleler, emperyalistlerin kısıpca alma politikalarının kendilerine yansımalarını giderek daha fazla yoksullaşarak, hak ve özgürlüklerden daha fazla mahrum kalarak seyredemezler. Hiçbir emperyalist güç, dünya halklarına özgürlük ve demokrasi bahsetmez. Tersine, emperyalistler eldeki kazanımların yok edilmesi için işbirlikçi iktidarlara her türlü desteği sunmaktan geri durmazlar. Türkiye için de olan budur.

O halde bir kez daha yinelemek gerekir ki, en küçük bir hak elde etmenin olduğu kadar, gerçek kurtuluşun yolu da sermaye iktidarına ve arkasındaki emperyalist güçlere karşı dışa dış bir mücadeleden geçiyor.

AB'nin Kopenhag Zirvesi...

Hayaller, gerçekler ve ikiyüzlü gerekçeler...

12 Aralık'ta büyük güvenlik önlemleri ve kitlesel protestolar eşliğinde başlayan ve üç gün süren "tarihi" Kopenhag Zirvesi haftalarca süren tartışmalara konu oldu. AB genişleme sürecinin ele alındığı zirveye 15 üye ülkenin devlet ve hükümet başkanları ile aday ülkelerin heyetleri katıldı. "Doğuya doğru genişlemenin" sorunlarının görüşüldüğü zirvede tartışmanın başlıca konusu Türkiye oldu. Kopenhag zirvesi 10 aday ülkenin 1 Mayıs 2004'te üyeliğe davet edilmesiyle sona erdi. Bulgaristan ve Romanya'nın üyelik tarihleri 2007 olarak belirtilirken, Türkiye tarih için tarih almak sonucuyla yüzyüze kaldı.

Kopenhag zirvesi ve Türkiye

Bilindiği gibi Kopenhag zirvesi Türkiye için özel bir önem taşıyordu. Türkiye yıllardır sürdürdüğü AB'ye üyelik çabasını bu zirvede nihayet somut bir sonuca ulaştırmayı amaçlıyordu. Kamuoyuna da bu iyimser hava pompalanıyordu. Konu haftalarca ülkenin tek gündemi haline getirildi ve iç politika malzemesi olarak kullanıldı.

Türkiye üyelik müzakeresinin 2003'te başlamasını sağlamak yönünde adeta çırpındı. Bir taraftan AB üzerinde baskı uygulaması için efendisi ABD'nin kapısına koştı, öte taraftan bir ay boyunca Avrupa kapılarını aşındırarak tam bir diplomasi seferberliğine girişti. Avrupa başkentlerindeki diplomasi turlarında liderlere, önlere konulan ev ödevlerinde katettikleri mesafeyi anlatıyor, uyum reformlarını sürdürme kararlılıklarını dile getiriyor, Türkiye'nin Avrupa için önemini hatırlatıyor, tüm bunların sonucu olarak erken ve kesin tarih almayı nasıl da hak ettikleri konusunda Avrupalıları ikna etmeye çalışıyorlardı. Aldıkları övgülere ek olarak Almanya ve Fransa'nın "AB 2004 yılının Aralık ayına kadar Türkiye'nin kriterlerle ilgili koşulları yerine getirmesini bekleyecek, bu karşılıksa 2005 Temmuz'da Türkiye ile tam üyelik müzakerelerine başlanacak" önerisi ve devreye sokulan Bush'un telefon trafiği umutlu gelişmelerdi. Zira ABD'nin 100 bin dolayında askerinin Türkiye topraklarında konuşlandırılması, üsler, limanlar ve havaalanlarının açılması karşılığında ağırlığını kullanacaktı. AB dönem başkanı ve Danimarka'nın Avrupa işlerinde sorumlu bakanı Bertel Haarder'ın "Almanya ve Fransa AB'nin 15 ülkesinden ikisi, onların sunduğu plan AB'nin ortak görüşü anlamına gelmez" çıkışı ve ABD dayatmalarına boyun eğilmeyeceğinin anlaşılması ve elbette görüşmelerde çıkan sonuçlar üzerine umutlar yerini hayal kırıklığına bıraktı.

Ne Türkiye'nin son ana kadarki pazarlıkları ve çırpınıları, ne de ABD'nin dayatmaları tatmin edici bir sonuç yarattı. 2004 yılının sonuna kadar ev ödevlerinde Türkiye'nin atacağı adımların yeni bir randevu tarihi için belirleyici olacağı söyleniyor. Şimdiye kadar atılan adımlar ve hükümetin reformları sürdürme kararlılığı AB tarafında övgü konusu edilip memnuniyetle karşılanmasının ötesinde özel bir anlam taşıyor. Tam üyelik müzakeresinin tarihi için tarih

verilmesi bunu anlatıyor

AB Türkiye'nin Kopenhag Kriterleri'ni karşılamaya yönelik adımlarını yeterli görmediğini, eksiklikleri salt yasal düzenlemelerle değil uygulama açısından da tamamlaması gerektiğini belirtiyor, sorunu böyle gerekçelendiriyor. 2004 Aralık ayında toplanacak olan AB Konseyi, AB Komisyonunun raporu ve önerisi temelinde Türkiye'nin kriterleri karşıladığına karar verirse, müzakerelere başlama tarihini saptayacağını açıkladı.

Gerekçeler ve gerçekler

AB Türkiye'nin bölgede tuttuğu çok özel konumun elbette ki farkındadır ve ilişkilerini fazlasıyla önemsemektedir. AB Türkiye ile ilişkilerini kendi politik çıkar ve amaçları doğrultusunda biçimlendirmek istemektedir. Buna rağmen Türkiye'yi oyalayıp kendi bünyesine almamasının gerisinde "demokratikleşme" alanındaki sorunlar değil, tersine dış politika sorunları ve ABD'nin Türkiye üzerinden AB'ye dönük hesapları vardır. Avrupalı emperyalistleri rahatsız ve tedirgin eden budur.

Türkiye gerek ABD'nin isteği gerekse de burjuvazinin ihtiyaçları doğrultusunda AB emperyalizmiyle bütünleşmeyi arzulamaktadır. Bu amaçla bir takım uyum yasalarını görüşüp yasallaştırmakla kalmadı, yeni uyum paketlerini de zirve öncesinde gündemine aldı. Bu adımlar sadece "Aferin, yola devam" övgüsüne konu edildi. Çünkü AB için meselenin özünü bunlar oluşturmuyor. Türkiye'nin AB ile bütünleşmek çabasının arkasında (başka şeylerin yanı sıra) ABD'nin duruyor olması gerçeği, AB'yi Türkiye'nin üyeliği konusunda isteksiz kılıyor.

ABD'nin karşısına emperyalist bir güç odağı olarak çıkmayı hedefleyen AB, ABD emperyalizminin çıkar ve amaçlarının taşıyıcısı olabilecek bir ülkeyi bünyesine almayı politik tercihlerine uygun bulmuyor. ABD ise aynı nedenlerden dolayı Türkiye'nin üyeliği için AB'ye baskı uygulayarak sonuç almaya çalışıyor. AB tarafından Türkiye'ye karşı bir koz olarak ileri sürülen Kıbrıs sorununa zirve öncesinde ABD'nin BM üzerinden yaptığı müdahale, üyelik yolunun bir parça açılması amacını taşıyor.

Sonuçta Türkiye'nin üyelik sorunu AB ve ABD arasındaki ilişkilerle doğrudan bağlantılı bir içeriğe sahiptir. İleri sürülen "Kopenhag kriterlerin yerine getirilmesi" gerekçelerinin gerisindeki belirleyici gerçekler kabaca bunlardan oluşuyor. Zirvede çıkan sonuç Türkiye'yi hayal kırıklığına uğrattırken, ABD'de

de "üzüntüye" neden oldu ve daha etkin bir müdahale ihtiyacı dile getirilmeye başlandı. *The Washington Times* 17 Aralık'ta "ABD boş boş oturup Türkiye'nin batıdan kopuşunu izlememelidir. ABD Türkiye'ye kesin ve çok uzak olmayan bir giriş tarihi vermeleri için AB ülkelerine baskı yapmalıdır. Çıkarlarımız bunu gerektiriyor" derken, ABD politikasına ve gerçeklere açıklık getiriyor.

AB ve demokrasi

Zirve'de Türkiye üzerine yürütülen tartışma daha çok Kopenhag Kriterleri çerçevesinde "demokratikleşme" hedefine bağlı olarak ortaya konuldu. 1993'te Kopenhag'da kabul edilen siyasi kriterler; demokrasiyi garanti edecek istikrarlı kurumlar, hukukun üstünlüğü, insan hakları, düşünce özgürlüğü ve azınlıkların korunması maddelerinde oluşuyor. AB şefleri Türkiye'nin sözkonusu kriterleri yerine getirmek doğrultusundaki çabalarını ve bunun ifadesi uygulamaları takdirle karşıladıklarını belirtiyor ve "geriye kalan eksiklikleri salt yasal düzenlemelerle değil, uygulama açısından da tamamlaması" gerektiği uyarısında bulunuyorlar. Demek oluyor ki, Türkiye'den daha çok "demokrasi" isteniyor. Sosyal haklar ve refahın talep edilmesi de ihmal edilmiyor.

Kendi toplumlarında demokratik özgürlükleri ve sosyal hakları sistematik olarak budayan ve özellikle de 11 Eylül'den sonra saldırıyı daha da tırmandıran AB'li şeflerin Türkiye'den demokratik ve sosyal haklar alanında kapsamlı adımlar atmasını talep etmesi tam bir ikiyüzlülük örneğidir. Türkiye'deki rejim bunu yapabilecek imkanlardan yoksundur. Tersine o baskı aygıtlarını güçlendirmeye, mevcut hakları da gasp etmeye mecburdur. Çürümüş ve ekonomik kriz çukuruna gömülmüş Türkiye kapitalizminin başka bir seçeneği de yoktur.

Bu elbette en iyi AB emperyalistleri tarafından biliniyor. Zira bugün dünyanın en zengin kıtası olan Avrupa'da da burjuvazi benzer saldırılara yönelmiş bulunuyor. "Terörizme karşı mücadele" adı altında polis devleti uygulamaları ve gerici yasalar bizzat buralarda hayata geçiriliyor. Emekçilerin kazanımlarına yönelik saldırılar tırmandırılıyor. Bugün AB ülkelerinde 100 milyonu aşkın insan yoksulluk sınırı altında yaşamaya muhtaç hale getirilmiş, milyonlarca insan işsizliğe mahkum edilmiştir. Sermayenin saldırıları karşısında AB'nin işçi ve emekçileri mücadele yolunu seçmektedir. Mücadele eden kitlelerin karşısına AB emperyalistleri demokrasiyle değil ama baskı ve terörle çıkmaktadır, buna mecburdur. Emekçi halk kitlelerinin sonu gelmeyen saldırılar karşısındaki çıkışları ve mücadele dinamikleri baskı aygıtını güçlendirmenin ve özgürlükleri gaspetmenin dışında nasıl dizginlenebilir ki?

Tüm bu gerçekler orta yerde dururken, liberal solcu takımı, Türkiye'nin AB'ye girmesiyle demokratikleşeceği ve refah düzeyinin yükseleceği hayalleriyle emekçi kitleleri aldatıyor, bu gerici propagandayla onları düzene bağlamaya hizmet ediyorlar.

Kopenhag Zirvesi'ne karşı protesto gösterileri...

“Tekellerin Avrupa'sına hayır!”

Ev sahipliğini Danimarka'nın yaptığı AB'nin yeni dönem toplantısı 13-15 Aralık tarihleri arasında Kopenhag'da gerçekleştirildi. Zirve gündemine aldığı Avrupa'nın doğuya genişlemesi, somut olarak kimlerin AB'ne alınacağına ilişkin tartışma ve sorunlardan arındırıldığında, esasta işçi ve emekçilere dönük bir saldırı zirvesiydi. Zirvenin gerçek gündemini, bir kez daha işçi ve emekçilerin sosyal haklarının gaspı, demokratik hak ve özgürlüklerinin tırpanlanması, polis devleti uygulamalarının yoğunlaştırılması ve ABD'nin Irak'a yönelik olarak hazırlandığı savaşa karşı tutumun belirlenmesi vb. sorunlar oluşturdu.

Her zaman yaptıkları gibi medyayı da etkin bir biçimde kullanarak, planladıkları ve büyük bir acımasızlıkla uyguladıkları sosyal yıkım ve savaş politikalarına karşı olanları yine “terörist” ilan ettiler.

Zirve karşıtlarının olası eylemlerini terörize etmek için yine her türlü kirli yola başvurdular.

Haftalar öncesinden başlayarak, ciddi önlemler alınmazsa eğer Kopenhag'ın Cenova'ya, Göteborg'a benzetileceğini propaganda ettiler. Bununla polisiye önlemlere yasal dayanak oluşturmak, polislin eylemcilere dönük saldırılarını haklı göstermek ve bütün bunların sonucu olarak bu eylemlere katılımı ve desteği en alt sınırlara çekmek istiyorlardı. Zirveye dönük protesto eyleminin enternasyonal niteliğini zayıflatmak amacıyla da polisiye önlemler yoğunlaştırıldı, sınırlar sıkı bir biçimde denetlendi, giriş-çıkışlara adeta yasak getirildi.

AB'nin kendilerine dönük bir saldırı odağı olduğunu her geçen gün biraz daha iyi anlayan ve bu saldırıları günlük yaşamlarında giderek daha çok hisseden çeşitli ülkelerden ve uluslardan işçiler, emekçiler ve gençler de protesto eylemleri için kendi cephelerinden yoğun hazırlıklara giriştiler. Tartışmaların sonucunda ayrı ayrı ve ortaklaşa gerçekleştirilecek bir dizi eylem kararlaştırıldı. Bu çerçevede ilişkiler kuruldu, organizasyonlar gerçekleştirildi.

Tüm bu hazırlıkların sonucunda Kopenhag 12-15 Aralık tarihleri arasında, “Tekellerin Avrupa'sına hayır!” diyenlerden özünde liberalize edilmiş, kabul edilebilir bir Avrupa diyenlere kadar çok çeşitli eğilimleri temsil eden grupların ayrı ayrı ve ortaklaşa eylemlerine sahne oldu.

13 Aralık'ta ilk protesto gösterisi

Avrupa'nın çeşitli ülkelerinden Kopenhag'a gelen protestocular ilk büyük buluşmayı 13 Aralık akşamı “İrkçılığa, faşizme ve savaşa karşı eylem”le gerçekleştirdiler. Dondurucu soğuğa rağmen onbinin üzerinde protestocu biraraya geldi. Ellerinde havayı ısıtan ve eylem alanını aydınlatan meşaleleri ile ırkçılığı lanetlediler. Avrupa'da giderek yükselen faşizm tehlikesine dikkat çektiler ve savaşa karşı mücadele çağrısı yaptılar. Burada dikkate değer olan ve bir kez daha görülen Avrupa'da savaşa, somut olarak da ABD emperyalizmine karşı yaygın bir

duyarlılığın varlığıydı. ABD ve Bush aleyhtarı şiarların çokluğu bunun somut bir ifadesiydi. Taşınan tüm pankartlarda ve dövizlerde göze çarpan bir başka nokta ise ırkçı-şoven ve faşizan bir Avrupa karşıtlığıydı.

Özellikle gençlerden oluşan göstericiler öfke dolu sloganlarıyla Kopenhag sokaklarını cınlattılar. Her zirvede yaşandığı gibi zenginlerin oturduğu ve alışveriş yaptığı bölgeleri, özellikle de zirvenin gerçekleştirildiği bölgeyi binlerce polis abluka altına almıştı. Mc Donalds'ın camları her zamanki gibi boydan boya tahtalarla kapatılmıştı. Binlerce protestocu uzun bir güzergahı izleyerek bitiş noktasına ulaştı. Burada oluşturulan platformda yapılan konuşmalar ve ertesi gün yapılacak eylem duyurularının ardından yürüyüş sona erdi.

14 Aralık eylemine 30 bin kişi katıldı

Kopenhag'da gerçekleştirilen en büyük eylem 14 Aralık'taki “Enternasyonal yürüyüş” oldu. Bu eyleme 30 bine yakın kişi katıldı. Asya, Afrika, Latin Amerika ve Avrupa'dan tanınmış simaların da katıldığı eylem merkezi bir alanda yapılan mitingle başladı. Çok çeşitli gruplara ait rengarenk pankart ve dövizlerin taşındığı, yoğun denecek şekilde kızıl bayrakların dalgalandırıldığı mitingte çeşitli konuşmalar yapıldı. Konuşmaların ortak temasını sermayenin iktisadi, sosyal ve siyasal saldırılarına ve savaşa karşı enternasyonal mücadele oluşturuyordu.

Değişik kollardan yürüyüşe geçen eylemciler uzun bir güzergahı izleyerek, artan bir canlılık ve coşkuyla ve öfkeli sloganlarla dağılma noktasına geldiler ve bir başka eylemde buluşmak dileğiyle dağıldılar.

Protestocuların büyük bölümünü gençlik oluşturuyor

Tüm eylemlere damgasını vuran kitle gençlikti. Denilebilir ki gençlik üç-dört gün boyunca Kopenhag sokaklarını işgal eden protestocu kitlenin yüzde 90'ını oluşturuyordu. Kapitalizmin kendilerine hiçbir gelecek vaatmediğinin bilinciyle az-çok donanmış,

dolayısıyla az-çok politik böylesi bir genç kitlenin varlığı emperyalist-kapitalist sisteme karşı uluslararası ölçekte gelişen bu tür eylemlerin en kayda değer kazanımıdır ve gelecek açısından umut vericidir.

Gençliğin bu ve benzeri eylemlere katılımının her geçen gün biraz daha yüksek oranlı hale gelmesinin bir nedeni de sermayenin eğitime dönük özelleştirme saldırısıdır kuşkusuz. Geri ve yoksul ülkelerde olduğu gibi eğitimin paralı hale getirilerek okul kapılarının işçi ve emekçi çocuklarına kapatılması, günümüzde Avrupa'da da artık yaşamın bir parçası haline gelmiştir.

Gençlik bu saldırıya onbinler halinde bu tür eylemlere katılarak ve hatta giderek organize ederek cevap vermektedir. “Eğitim meta değildir!” şiarı altında özelleştirme saldırısına karşı mücadeleyi Avrupa çapında yaygınlaştırıp organize etmektedirler.

Filistin direnişiyle dayanışma etkinlikleri

Siyonist İsrail'in geçmişte ve günümüzde başvurduğu vahşete dünyanın ezilen ve sömürülen mazlum halklarının duyarlılığı bilinmektedir. Bunun bir ifadesi olarak Filistin halkının bu katliamlara ve vahşete karşı direnişi dünya halklarınca sempati ile karşılanmakta ve aktif desteğini almaktadır. Filistin halkının haklı ve meşru direnişi Danimarka'da ve Kopenhag Zirvesi esnasında farklı bir boyut kazandı. Sorun siyonist İsrail'e ait herşeyin boykot edilmesine kadar genişledi. Filistin halkının temsilcilerinin Danimarka'da kurdukları ve geliştirdikleri özel diplomatik ve siyasi ilişkilerin bunda büyük payı var. Bu sayede ki Kopenhag'da 12 Aralık'ta Filistin halkı ile dayanışma eylemi gerçekleştirildi. Kopenhag sokaklarında İsrail mallarını boykot çağrısı yapan afişler ve forum ve toplantıların yapıldığı salonlarda açılan standlar bu kampanyanın diğer göstergeleriydi.

Eylemlerde BİR-KAR da temsil edildi

Kopenhag Zirvesi'ne dönük eylemlere iki gün boyunca üzerinde Almanca olarak “Tekellerin Avrupa'sına hayır!” şiarının yazılı olduğu pankartımızla BİR-KAR olarak biz de katıldık. Eylemlerde “Tekellerin Avrupa'sına hayır!” başlıklı İngilizce bildirilerimizi dağıttık.

Bir-Kar olarak ilk kez örgütlü bir biçimde bu tür anlamlı protestolarda yer almış olmamızı bir kazanım olarak görüyoruz. İşçilerin birliğine, halkların kardeşliğine en çok ihtiyaç duyulan bir dönemden geçiyoruz. Bunun gerektirdiği bir pratiğin içersinde olmak BİR-KAR olarak temel hedefimiz olacaktır.

BİR-KAR çalışanları

Düzen siyasetinde Kıbrıs sancısı

Kopenhag Zirvesi geride kaldı. Türk dış politikasında AB ile ilgili gelişmeler bir parça gündemden düşerken, onun yerini diğer iki önemli sorun; Irak savaşı ve Kıbrıs aldı.

Son bir haftadır yaşanan gelişmeler, yapılan açıklamalar Türkiye'nin yeni bir Kıbrıs politikasına ihtiyaç duyduğunu ve bunu oluşturmanın sancılarını yaşadığını gösteriyor. ABD ve AB'nin Kıbrıs sorununun tasfiyesi için baskı yapmaları; Kıbrıs Rum tarafının AB'ye giriyor olması; bunun dış politikada ve Kıbrıs'ta yaratacağı ek sorunlar... Bütün bunlar Türkiye'yi Kıbrıs konusunda eskisinden farklı bir tutum almaya zorluyor.

Çözumsuzluk politikasının sınırlarına gelindi

Türkiye bugüne kadar Kıbrıs üzerindeki egemenlik haklarını yitirmemek için tam anlamıyla bir çözümsüzlük politikası güdüyordu. Elbette ki sorun gündemde kaldığı sürece Türkiye'nin de değişik "çözüm önerileri" oldu. Önceleri ünlü "Taksim" politikası savunuluyordu. 1974'teki askeri harekattan sonra ise değişik versiyonlarıyla "iki devlet" formülü Türkiye'nin temel politikası oldu. Kuzey Kıbrıs Türk Cumhuriyeti (KKTC) bu politika doğrultusunda kuruldu.

Mevcut durum; yani adanın kuzeyinde ve güneyinde iki ayrı devletin bulunması Türkiye'nin savunduğu "iki devlet" politikasıyla bir anlamda örtüşüyordu. Kuzeydeki yönetim Kıbrıs Türk halkının değil ama Türkiye'nin çıkar ve politikalarının temsilcisi olduğu ölçüde daha farklı çözüm formüllerinden ısrarla kaçınıldı. Adadaki Türkler'in Türkiye'ye göbekten bağlı bir yönetime dönük itirazları, bağımsızlık ve Rumlarla "barış içinde bir arada yaşama" istekleri, gözardı edilmeden ötesinde, ya şovenist politikalarla ya da açık bir devlet terörüyle bastırıldı.

Türkiye'den asıl istenen Kopenhag Zirvesi'nden

önce bir ön anlaşmaya imza atmasıydı. Fakat AB'den tam üyelik müzakereleri için istediği tarihi alamayacağını gören Türkiye, Kıbrıs konusunda da acele bir anlaşmaya yanaşmadı. Şimdi ortada 28 Şubat tarihi var. Kopenhag Zirvesi karar bildirisinde, BM'nin çözüm planına da atıfda bulunularak, Kıbrıs sorununun 28 Şubat'a kadar görüşmeler yoluyla çözülmesi gerektiği, bu takdirde Türk ve Rum taraflarının bir bütün olarak AB'ye alınabilecekleri belirtildi. BM Genel Sekreteri Kofi Annan da 18 Aralık'ta taraflara gönderdiği mektupta aynı düşüncüyü desteklediğini belirtti. Çözüm bulunması için yaklaşık iki aylık bir zaman tanınması Türkiye'yi Kıbrıs konusunda vakit yitirmeden yeni bir politika oluşturmaya yöneltti.

Şimdi hem ABD hem de Avrupa Birliği Türkiye'den eski politikasını terketmesini, 28 Şubat'a kadar Kıbrıs'ta Birleşmiş Milletler'in ortaya koyduğu plan üzerinden görüşmeler yürütülmesini ve bir çözüme varılmasını istiyor. Rum tarafının çözüm bulsun ya da bulunmasın Avrupa Birliği'ne alınacak olması ise Türkiye'nin zamanını ve manevra alanını ayrıca daraltıyor.

Eski politikanın temsilcileri günah keçisi ilan ediliyor

Burjuva medyada son günlerde gözle görülür bir kampanya başlatıldı. Türkiye'nin eski Kıbrıs politikasının temsilcileri ve tabii ki en başta da Rauf Denktaş birçok burjuva kalemsör tarafından ağır bir şekilde suçlanıyor. Türkiye'nin ve Kıbrıs Türkleri'nin Denktaş'ın uzlaşmaz tutumu yüzünden Kopenhag'da önemli bir fırsatı kaçırdığı yazılıp çiziliyor. Bu yazılar çoğunlukla Türk hükümetine 28 Şubat fırsatını mutlaka değerlendirmesi gerektiğini öğütleyen telkinlerle bitiyor.

Tüm bunların hükümete akıl vermekten ya da Denktaş'ı eleştirmekten çok halkı yeni bir politikaya hazırlama amacı taşıdığı açık. Çünkü AKP hükümeti

zaten yeni bir politika arayışının başını çekiyor. Çözumsuzluk politikasının tek sorumlusu olarak Denktaş'ın gösterilmesi kadar saçma bir şey ise olamaz. Denktaş'ın bu politikanın tek sorumlusu değil sadece sözcüsü olduğu, çözümsüzlük politikasının Türk devletinin resmi politikası olduğu herkesçe bilinmektedir. Zira Türkiye halkına on yıllar boyunca Kıbrıs sorununun bir "milli dava" olduğu, bu konudaki resmi görüşten asla ödün verilemeyeceği söylendi. Rauf Denktaş ise "milli kahraman"dı. O nedenle eski politikanın yerine bir yenisinin inşa edilmeye çalışıldığı şu günlerde düzen açısından eskiye dair ne varsa hepsinin lanetlenmesi, yerin dibine batırılması kadar doğal bir şey olamaz. Düzen siyasetinin en sık kullandığı yöntemlerden biridir bu.

Politika değişikliği zamana yayılacak

Türk devleti, özellikle de yeni AKP hükümetinin kurulmasıyla emperyalistlerin arzuladığı türden bir çözüm rotasına girmiştir. Zaten içinde bulunduğu kölelik ilişkilerinin boyutları onun başka türlü davranmasını imkansız hale getirmektedir. Fakat bütün bunlar Türkiye'nin eski resmi politikasını bir anda değiştireceği, buradaki çıkarlarından vazgeçeceği ve Kıbrıs'ı ucuza elden çıkarmayı kabul edeceği anlamına gelmemektedir.

Ne denli diplomatik bir basınç altında olursa olsun, Türkiye şu an Kıbrıs'ın önemli bir kısmını kendi denetimi altında tutmaktadır. Bulunduğu jeostratejik konum ve yaklaşan Irak operasyonu emperyalistler nezdinde ona bir takım ek kozlar sağlamaktadır. Kopenhag Zirvesi'nin geride kalması AB basıncını nispi olarak azaltmıştır. Dolayısıyla Türkiye bu konuda belli bir pazarlık gücüne sahiptir.

Gerek 18 Aralık'ta Çankaya Köşkü'nde yapılan "Dış Politika Zirvesi"nin sonuçları, gerekse bu zirvenin hemen ardından Türk Dışişleri Bakanlığı'nın ve Rauf Denktaş'ın yaptığı açıklamalar Türk tarafının yeni Kıbrıs politikası hakkında ipuçları içermektedir. Buna göre BM planının olduğu gibi kabul edilmesi söz konusu değildir. Fakat Rum yönetimiyle görüşme ve pazarlıklar sürdürülecek, eğer görüşmelerde istenen bir noktaya gelinirse anlaşma imzalanacaktır.

Bu arada zirvede KKTC Cumhurbaşkanı Denktaş'a tam destek verildiği ve görüşmelerin her zaman olduğu gibi onun inisiyatifinde yürütüleceği ifade edilmiştir. Denktaş da yaptığı açıklamada "iyi niyetle görüşmelerin sürdürüleceğini" söylemiştir. Geçerken belirtelim; bu sözleri bile Denktaş'ın, devlet politikası bu olduğu için düne kadar çözümsüzlük politikası yürüttüğünü, değişen politik koşullara uyum sağlamak da fazla zorluk çekmeyeceğini göstermektedir.

Emperyalist çözüm planları işliyor

Türkiye BM planı üzerinden görüşmeleri sürdüreceğini üstelik de Denktaş'ın ağzından net bir şekilde ifade etti. Bu emperyalistlerin Kıbrıs planının işlediğini gösteriyor. Pazarlıklar sonucunda hangi tarafın çıkarlarının ne kadar karşılanacağı için tali yanını oluşturuyor ve meselenin özünü ilgilendiren emperyalistleri çok da fazla ilgilendirmiyor.

Dünün "milli kahraman"ı bugünün günah keçisi

"Zararın neresinden dönülürse kârdır"

"Bir ülke kendi elleriyle geleceğini nasıl zora sokar?"

Türkiye'nin Kıbrıs politikası bu sorunun ibretlik bir cevabıdır.

Kopenhag'da fırsatı kaçırdık. Görünürdeki sorumlu KKTC Cumhurbaşkanı Rauf Denktaş'tır. Çözumsuzluk yalnız Kıbrıs Türkü'nün hayatını karartmıyor, daha büyük zararı Türkiye'ye veriyor...

Müzakere masasında 12 Aralık öncesinin gücüne sahip olamayacağız. Kozlarımızı harcadık. Artık 'zararın neresinden dönülürse kârdır' tesellisine oynayacağız.

Eğer 28 Şubat'a kadar anlaşma sağlanabilirse, Nisan'daki Atina Zirvesi'nde Kıbrıs bütün halinde AB'ye girecektir. Aksi halde Kuzey Kıbrıs dışarıda kalacaktır.

Hayatını Kıbrıs Türkü'nün kurtuluşuna adanmış Rauf Denktaş için böyle bir son, hezimet olur.

Destansı bir yaşam öyküsü, lanetli bir sonla kapanır." (Güngör Mengi, *Vatan*, 18 Aralık '02)

"Denktaş'ın ikna edilmesi gerekir"

"Şimdi 28 Şubat'a kadar yeni bir pazarlık dönemine giriliyor. Masaya Rumlar avantajlı, Türkler ise avantajlarını büyük oranda kaybetmiş olarak oturacaklar.

Ankara'nın ümidi, yine Washington'dan destek ummak, Avrupa Birliği'ni hareketlendirebilmek, Yunanistan'ı zorlamak ve biraz da Rumların insafına kalıyor.

Sonuç almak çok güç.

Ancak yine de denemek gerekecek.

Denktaş'ın ikna edilip direnişinin kırılması, çevresindeki Çanakkale Savaşı yaptığını sanan kişilerin temizlenmesi, muhalefetiyle Türk hükümetinin kendine sağlam bir politika oluşturması şarttır." (Mehmet Ali Birand, *Hürriyet int.*, 18 Aralık '02)

Mali milat yasası uygulamaya sokulmadı...

AKP “nereden buldun?” sorusunu sermayeye sormayacak!

AKP'nin hükümet olma sürecinin üzerinden henüz çok fazla zaman geçmedi. Ancak ekonomide, dış politikada ABD emperyalizminin Irak'a yönelik müdahalesi çerçevesinde üstlenmeyi düşündüğü uğursuz misyonla AKP, daha şimdiden işçi ve emekçi düşmanlığı temelinde politikalarını şekillendiriyor. AKP'nin vermeye çalıştığı görüntü ile gerçek konumunu ortaya koyan tutumu arasındaki zıtlık her geçen gün daha net olarak ortaya çıkıyor.

Sosyal yıkım programlarına harfiyen riayet etme sözünü IMF memurlarına teftiş sırasında veren AKP, emme basma tulumu misali işçi sınıfı ve emekçilerden alıp, uluslararası sermayenin kasalarını doldurmaya devam edecek. Dış politikasını ise doğal olarak Pentagon'un istemleri doğrultusunda şekillendirecek. Pentagon'un bugünlerdeki en önemli talebi AKP'nin Türkiye'yi Amerikan'ın savaş arabasına bağlamasıdır. AKP'nin bu isteme uygun davranacağından ise kimsenin kuşkusu yok.

“Mali milat”, diğer adıyla “nereden buldun yasası” 1999 yılında DSP-MHP-ANAP'dan oluşan sermaye hükümeti tarafından çıkarılmıştı. Ancak bir türlü uygulamaya sokulmamıştı. Hükümetin tozlu raflarına terk edilmişti. Üç yıl önce çıkarılan ama uygulanmayan “mali milat” yasasının tümünden kaldırılması görevini de hizmetinde olduğu sermayenin çıkarları doğrultusunda AKP üstlendi.

“Mali milat”ı ortadan kaldıran yasa, kayıt dışılığı teşvik yasasıdır

Mali milat yasası çıkarıldığı günlerde kayıt dışı ekonominin bu yolla denetim altına alınacağı şaşaalı açıklamalarla dile getirilmişti. Kara para aklanmasının önüne geçmenin yolunun mali milat yasasından geçtiği ifade ediliyordu. Kara para aklanmasının önüne geçilecekti ekonomi böylelikle yapısal sorunlarını aşma yoluna girecekti, güya...

Gündeme getirilen yasal düzenleme sadece nereden “buldun yasası”nın tasfiyesinden ibaret değil. Yasal düzenlemede sermayeyi rahatlatacak bir uygulama da vergi affı. Böylelikle vergi ödemede ki payı devde kulak olan sermayenin vergi yükü iyiden iyiye hafifletilecek

Mali milatın ortadan kaldırılmasının yanı sıra, sermayenin vergide zaten düşük olan payının iyice düşürülmesini kapsayan böylesi bir uygulamanın yaratacağı ağır ekonomik faturanın ödenmesi ise her zaman olduğu gibi işçi sınıfı ve emekçilere düşecek. Bu durumun işçi sınıfı ve emekçilerin sefaletin kör kuyusundaki yaşamını daha da zorlaştırması, AKP'yi zerre kadar ilgilendirmiyor. Zira o varlık nedeni sermayeye hizmet olan partilerdenidir.

Tüketim malları üzerindeki vergi oranı şu anda yüzde 66 olarak görülüyor. Bu yasa ile ortaya çıkacak olan faturanın işçi sınıfı ve emekçilerin sırtına yüklenmesi durumunda tüketim vergi oranlarının yüzde yüzü aşacağı, yatırıma ayrılan ve zaten son derece küçük olan payın daha da küçüleceği, işçi ve emekçilerin maaşlarındaki erimenin hızlanacağı ortadadır. Zira söz konusu olan 450 trilyon liralık bir kayıptır.

AKP seçim bildirgesinde haberleşmedeki vergi

yükünün çok fazla olduğunu, bu yükün aşağıya çekileceğini köylünün en büyük derdi olan akaryakıt fiyatlarının vergi indirimi yoluyla düşürüleceğini, harç ve damga vergilerinin kalkacağını vaat etmişti. Ne var ki AKP, attığı ilk adımlarla, sermaye hükümeti olmanın sorumluluğuna uygun davrandığını ispatlamıştır. Tüm sermaye partileri gibi emek düşmanı politikaların uygulanmasından geri durmayacağını göstermiştir.

AKP “şeffaf ihale” yasasını da gündemden çıkarıyor

Tüm sermaye hükümetleri ihalelerdeki usulsüzlükler nedeniyle sıkıntı yaşıyorlardı. İhale yolsuzlukları işçi sınıfı ve emekçilerin de dilindeydi. Bir şekliyle ihale yolsuzluklarının üzerine gidileceği yolunda işçi ve emekçilere yanıltıcı bir mesaj vermek gerekiyordu. Bu nedendir ki Ecevit hükümeti “şeffaf ihale” yasasını gündeme getirdi. Meclis yasayı onayladı. Bundan böyle ihaleler büyük bir şeffaflık içinde gündeme getirilecek, yolsuzlukların önüne geçilecekti.

Birçok yasada olduğu gibi bu yasa da kağıt üzerinde kaldı. Ancak uygulamaya sokulmasa da yasayı tamamen gündemden çıkarmaya önceki sermaye hükümeti cesaret edemedi. AKP, hükümet olur olmaz, sermaye açısından şekli de olsa rahatsızlığa yol açmış olan yasayı rafa kaldırırverdi.

AKP dokunulmazlığa da dokunmayacak

AKP'nin seçim bildirgesinde önemle üzerinde durulan konulardan biri de milletvekillerinin kürsü dokunulmazlığı dışındaki hiçbir dokunulmazlık zırhını kabul etmeyeceğiydi. Milletvekilliğinin yargılanmanın önünde engele dönüştürülmesinin doğru olmadığı, bu yöndeki hükümlerin hükümet olunması durumunda ortadan kaldırılacağına da AKP seçim bildirgesinde yer verilmişti. Her kim suç işlemiş ise derhal mahkeme önüne çıkarılacaktı.

Seçim bildirgesinde söylenen bu sözler hükümet olduktan sonra unutuldu. Jet hızıyla cezaevine nakledilen “jet Fadıl” operasyonu nasılsa gözler boyanmıştı. Hamamın namusu kurtulmuştu. Sömürü ve hırsızlığın birlikte algılandığı sermaye düzeni ve partileri bir günah keçisi aracılığıyla temize çıkmıştı!

Hırsızlığa, talana, yolsuzluğa karşı savaş tüm bunların üreticisi olan sermaye düzeninin bekçisi, sermaye partilerinin elbette işi olamazdı. Zira bu partilerin milletvekili olanların tablosu bile bu durumu ispatlamaya yeter de artar bile. AKP'den milletvekili olanların otuz altısı, CHP'den milletvekili olanların yirmi dördü hakkında yolsuzluğa karıştıkları iddiasıyla açılmış davalar bulunuyor. Bu hırsızlar takımı dokunulmazlık zırhı nedeni ile yargılanamayacak.

Recep Tayyip Erdoğan'ın İstanbul Büyükşehir Belediye Başkanlığı dönemindeki yolsuzluklar nedeniyle açılmış olan davaların sayısı ise onaltıdır. Tesadüfe bakın ki Recep Tayyip Erdoğan'a belediye başkanlığı döneminde eşlik eden bürokratların tümü şimdi milletvekili olarak meclis sıralarında oturuyor. Şefleri onları yalnız bırakmadı. Milletvekili zırhlıya donattı. Kendi konumu yolsuzluklar nedeni ile tartışmalı olan, dolandırıcı

rüşvetçi takımını meclise taşıyan Erdoğan'ın adaleti de ancak böyle olabilirdi.

İşkencenin insan onuru ve haysiyetiyle uyuşmadığını, işkencecilerin yargılanmasının önündeki engellerin kaldırılacağı vb. sözlerle AKP'cilere savaş açmıştı. İşkencenin kökünü kazıyacaktı. Kişi dokunulmazlığı, insan hak ve özgürlüklerini savunma yolunda mangalda kül bırakmayan AKP'nin milletvekili sıralarında işkenceci yönüyle öne çıkan iki kişi oturuyor. Onlar da dokunulmazlık zırhına bürünerek yargılanmadan kurtulacaklar.

Saldırıları boşa çıkarmak için harekete geçme zamanıdır

Sermayenin çıkarlarının bekçiliği konusunda kararlılık gösterisinde bulunan AKP hükümetinin saldırılarını boşa çıkarmanın yolu işçi sınıfı ve emekçilerin örgütlü politik mücadelesinden geçiyor. Sermayeyi bu denli pervasız kılan örgütlülüğünden aldığı güçtür. İşçi sınıfı ve emekçilerin sermayenin saldırılarını boşa çıkarması ise örgütlü mücadeleyi yükseltmekten geçiyor.

Yaşamın her alanında belirleyici olan güç, örgütlü güçtür. Örgütlü olan yönetir ve yönlendirir. Milyonlarca işçi ve emekçinin ekmeğine kan doğranması anlamına gelen saldırılar bu kadar kolay hayat bulabiliyorsa, bunda en büyük pay işçi sınıfı ve emekçilerin aralarındaki birliği ve dayanışmayı yeterince sağlayamamalarıdır. Hak ve özgürlükleri için omuz omuza mücadele edilmesi gerektiğine henüz ikna olmamış olmalarıdır. İşçi sınıfı ve emekçilerin örgütsüzlüğü sermayenin saldırı politikalarının yaşam bulmasının en temel etkenidir. AKP hükümetinin saldırı programlarının boşa çıkarılması emeğin devrimci politik mücadelesinin örgütlenmesiyle doğrudan bağlantılıdır. Saldırıları boşa çıkarmak için harekete geçme zamanıdır.

Bıçak kemiğe dayandı...

Kamu emekçilerini de işsizlik bekliyor

Sermaye hükümetleri, işçi sınıfı ve emekçilere yönelik herhangi bir yeni saldırıyı gündeme getirirken mümkün mertebe masum, toplumun tepkisini çekmeyecek, hatta desteğini alacak argümanları kullanmaya özen gösterirler. KİT'lerin özelleştirilmesi saldırısı esnasında bunun en demagojik ve elbette o ölçüde başarılı örneklerinden birini yaşamıştık.

KİT'lerin ekonominin sırtında bir kambur oluşturduğu, devletin devasa kaynaklarını yuttuğu, politikacılar tarafından arpalık olarak kullanıldığı, bu işletmelerde çalışan işçilerin ücretlerinin çok yüksek olduğu, istihdam fazlalığının bulunduğu yönündeki argümanlar, medyada aylar boyu çarşaf çarşaf yayınlanmıştı. Hatta daha da ileri gidilerek, öteki emekçi kesimlerin içinde bulunduğu yoksulluğun temel bir nedeninin de KİT'lerde yüksek ücretle çalışan işçiler olduğunu iddia etme utanmazlığına kadar varmıştı bu propaganda.

KİT'lerin hantal işletmeler olduğu dönede vurgulanıyordu. Teknolojinin geriliğinden kaynaklı üretim kaybının sorumlusu olarak da işçiler gösteriliyordu. Yapılan, sayısız yalana ve çarpıtmaya dayalı büyük bir aldatmacaydı. KİT'lerin elbetteki yatırıma ihtiyacı vardı. Ucuz kredi imkanlarını devlet bankaları sunabilirdi. Ama bilinçli olarak KİT'ler özel bankalardan fahiş faizle kredi almaya yönlendiriliyordu. Kısacası KİT'lerin batırılması ve haraç mezat özelleştirilmesi çerçevesinde yapılması gereken herşey harfiyen uygulanıyordu. Oysa KİT'lerde yaşanan sorunların kaynağı bizahati sermaye hükümetlerinin uygulamalarıydı. Sermaye hükümetleri her saldırıyı masum gerekçeler arkasına sığınarak gündeme getiriyorlardı.

“Başbakanlık özel kalem müdürlüğü” tartışması ve yeni personel rejimi

Bu tutumun son bir örneğini de AKP hükümetinin başı olan Abdullah Gül verdi. Gül yaptığı açıklamada, “Bana bir özel kalem müdürü yeter, ancak başbakanlık özel kalem müdürlüğünde seksen kişi çalışıyor gözüküyor. Böyle şey olmaz” dedi. Sermaye basını boş durmadı. Sermaye hükümetinin ne denli tasarrufcu bir hükümet olduğu yolunda birbiri ardı sıra haberler, sermaye basınında yer almaya başladı. “Pes, başbakanlık özel kaleminde seksen kişi çalışıyormuş”, “bir kişinin yapacağı işi seksen kişi yapıyormuş” başlıklarını taşıyan haberler gazetelerde boy boy yer aldı.

Bunca çabanın, koparılan bunca fırtınanın gerisinde kamu emekçilerini işsiz bırakmaya yönelik büyük saldırının zeminini döşeme hesabı ve hazırlığı var. Nitekim bu açıklamanın yapıldığı aynı günlerde, yeni personel rejimi düzenlemesi adı altında, yeni bir saldırının gündeme getirilmesi rastlantı değildi. Böylece, başbakanın özel kalemindeki kadro şişkinliği argümanı, kamu işlerinde gereğinden fazla kamu emekçisinin çalıştığı yönündeki yanıltıcı yaklaşımın toplumsal kesimlere yedirilmesi kullanılan bir yem olduğu böylece açığa çıkıyor. Öyle ya, sokaktaki insanın “başbakanın özel kaleminde çalışan seksen

kişi”nin hangi ihtiyacı karşılamak için çalıştırıldığı sorusuna takılı kalması, bu duruma tepki duyması, sermaye hükümeti için bulunmaz fırsattır. Sonuç olarak, kamu emekçilerine yönelik saldırının böylesine ‘masum’ bir ifadeyle ortaya konulması, sermaye hükümetinin başbakanının arsızca düşünülmüş bilinçli bir tercihiydi.

Planın ayrıntılarını ortaya koyma görevi her saldırıda olduğu gibi sermaye medyasına düştü. Kamu emekçileri artık “sözleşmeli personel” statüsünde çalıştırılacaktı. Sözleşmelerin yenilenmesi kriterlerinde kamu emekçilerinin performansı esas alınacaktı. Performans düzeyini ise kurum müdürleri belirleyecekti. İş güvencesi verimliliği zayıflatıyordu, hantallığa yol açıyordu; bu nedenle iş güvencesinden kamu emekçilerinin mahrum bırakılması daha doğru olacaktı. Özcesi kamu emekçilerinin kazanılmış haklarının ortadan kaldırılması, her an kapının önüne konulması yolunda sermaye hükümeti, sermaye medyasını da yanına alarak canhıraş biçimde meydana çıktı.

Kamu emekçisine sefalet, sermayeye yeni rant alanları

Kamu emekçilerinin sayısının üç yüz elli binle sınırlandırıldığı, sefalet içerisinde yaşamaya ikna edildiği koşullarda, bütçeden kamu emekçilerine ayrılan yüzde onikilik pay yüzde bire çekilmiş olacaktır. Bu durum aynı zamanda bütçe kaynaklarının yüzde onbirinin daha sermayenin hizmetine sunulması anlamına gelecektir. Sorun bununla da sınırlı değildir. Sosyal devletin temel göstergesi olarak gösterilen eğitim ve sağlık için gerekli personelin olmadığı koşullarda bu alanlar da tamamen sermayeye sunulacaktır. Böylelikle tekelci sermayeye yeni bir rant kapısı açılmış olacaktır.

Sermaye hükümetlerinin tümü de sermayeye yeni kaynaklar üretmek çerçevesinde seferber olmuşlardır. Bu doğrultuda sosyal yıkım programlarının altına imza koymaktan kaçınmamışlardır. DSP-MHP-ANAP’tan oluşan sermaye hükümetinin işçi ve emekçilerin

yaşamında yarattığı sosyal yıkım deprem nedeniyle oluşan yıkımdan çok daha etkiliydi. Anlaşılan AKP yeni ve yeterince teşhir olmamış olmanın avantajıyla tarihin en kapsamlı sosyal yıkım programına hayat veren misyonuyla, emek düşmanlığında sınır tanımayacaktır. Karayolları ve köy hizmetleri işçilerinin işinden ve ekmeğinden edilmesi programıyla kamu emekçilerini işsiz bırakma saldırısının başarısı için AKP elinden geleni ardına koymayacaktır.

Kamu emekçilerinin sayısının 350 bin ile sınırlandırılması Devlet Planlama Teşkilatı’nın yedinci beş yıllık kalkınma programında yer almıştı. Devlet Planlama Teşkilatı kalkınmanın biricik yolunun kaynak bulmak olduğuna, devletteki istihdam fazlalığının eritilmesi durumunda kaynak bulunacağına; bu çerçevede kamu emekçilerinin sayısının 350 binle sınırlandırılması gerektiğine raporunda yer vermiştir.

İşsizlik saldırısının tek hedefi kamu emekçileri değil

Sermaye hükümetinin daha önceki açıklamalarından biri de yol yapım onarım hizmetlerini sürdüren karayolları bölge müdürlüklerinin ve köy hizmetleri il müdürlüklerinin kapatılacağı yönünde olmuştu. Bu saldırı 63 bin işçinin işsiz kalması anlamına geliyordu. Sermaye medyası yine iş başındaydı. Yol hizmetlerinin pekala taşeron firmalar tarafından yürütülebileceğine dair çarşaf çarşaf haberler çıktı basında.

Sermaye hükümeti kamu emekçilerini hedef tahtasına oturtmakta son derece gözü kara davranmaktadır. Zira sermayenin yapısal krizini bir parça hafifletmesi uygulanacak bu programın başarısıyla doğrudan bağlantılıdır.

Saldırıyı püskürtmek için görev başına!

AKP hükümeti hizmetinde olduğu uluslararası sermayeyi ve işbirlikçi tekelci sermayeyi bir parça rahatlatmak amacıyla kılıcını biliyor. Hizmetinde olduğu sermaye adına işçi ve emekçilere sefalet politikalarını dayatıyor.

Ekonominin toparlandığı yolundaki iddiaların gerçekte hiçbir alakası yoktur. Büyük bir sosyal yıkımın gerçekleşmiş olmasının sermayenin kronik sorunlarının bir parça hafifletilmesinde dahi etkili olamadığı ortadadır. Bu nedenledir ki sermayenin krizi yönetmesi doğrultusunda, milyonlarca işçi ve emekçi işsizliğe, açlığa ve sefalete mahkum edilmek isteniyor.

Saldırıların kapsamı ve niteliği açıktır. Saldırıları püskürtmenin biricik yolu işçi sınıfı ve emekçilerin örgütlü militan mücadelesidir. Sermayenin topyekûn saldırısını boşa çıkarmanın, işimize, ekmeğimize sahip çıkmanın biricik yolu militan karşı koyuşun örgütlenmesidir. Bu yolda gösterilecek olan kararlılık saldırıların boşa çıkarılmasında son derece yaşamsaldır.

Tekelci medya bir kez daha savaşın hizmetinde...

Savaş hazırlıkları hızla tamamlanıyor

Sonunda silah denetimi de yapıldı. Irak'ın kitle imha silahı bulundurduğuna dair bir iddia, bir kanıt ortaya çıkmadı. Ama ABD gene de saldırıyı gerçekleştirecek.

Aslında bunun böyle olduğu herkes tarafından biliniyordu. Tüm dünya kamuoyu, bu arada elbette ve öncelikle Irak halkı, silah denetimi meselesinin ABD'nin hazırlık süreci boyunca kamuoyunu oyalamaya yönelik bir girişim olduğunu biliyor, bu yüzden de fazla kaale almıyordu. Elbette, zaman kazanma meselesi sadece ABD için değil, Irak için de dönemin temel ihtiyaçlarının başında geliyor. İşte şimdi bu süreç de sonuca ulaşmış durumda. Artık saldırının eli kulağındadır.

Saldırı zamanının tek habercisi kuşkusuz silah denetimi ile ilgili sürenin sonuna gelinmesi değil. Saldırı hazırlıklarının durumu da zaman konusunda açık mesajlar veriyor. Amerika'daki, Türkiye'deki hazırlıklar, daha doğrusu hızlanan askeri sevkiyat, yapılan yığınak, toplantı trafiğindeki artış vb., artık bunların son çalışmalar olduğunu gösterir nitelikte. Nitekim konuyla ilgili mesajı dünya borsaları da algılamış ve hızlı bir çalkantı içine girmiştir. Kitleler nezdinde en açık mesaj verense, her zaman olduğu gibi yine medya. Amerikancı medyanın son birkaç günlük yayını tam bir savaş propagandası niteliğine ulaşmış bulunuyor.

Konuya ilişkin haberler; silah denetimine ilişkin gerekçelendirmeler, verilmiş sözler yokmuşçasına, sanki hiç denetim olmamışçasına, Saddam'ın diktatörlüğü ve Amerika'nın son hazırlıkları üzerinden yapılıyor. Denetçi raporları ve kanıt elde edilemeyeşi yok sayılıyor. Fakat bu kadarıyla da yetinmiyorlar. Tüm böylesi kritik dönemlerde devreye sokulan bir kontr-gerilla taktiğini, yalan haber yayma yöntemini de kullanıyorlar. CNN'e bakılırsa, Irak halkı Amerikan müdahalesinden yana imiş. Saddam diktatörlüğünün sona ermesi için bu müdahaleyi destekliyorlarmış. Yalan o denli büyük ki, bir kılıf uydurmaları mümkün olmuyor. Bir anketten söz ediyorlar, ama bu anketi kim nasıl yapmış belli değil. CNN zaten bir Amerikan şirkettir, yanlı haber yapması normaldir, denilebilir. Fakat Amerikan basınında çıkan haberler konunun çok daha derin olduğunu gösteriyor. New York Times, çeşitli ülkelerde gazetecilere rüşvet verilmesini de içeren, "3600.1: İstihbarat Operasyonları" isimli bir gizli belgeye ilişkin haberinde, rüşvetin yanı sıra ABD politikalarını destekleyecek gösteriler düzenlemesi için Pentagon ile bağı açık olmayan taşeronlar tutma türünden "operasyon"ların da söz konusu olduğunu bildiriyor. Amerika, "yalan haber, kara propaganda" merkezi olarak kullandığı "Stratejik Nüfuz Bürosu" OSI'yi, eylemleri deşifre olduğu için kapatmıştı. Ancak Savunma Bakanı Rumsfeld, "bu ismi alın, ancak bilin ki yapılması gereken her şeyi yapmaya devam edeceğim" demişti. İşte şimdi, başta Türkiye olmak üzere pek çok ülkede "yapılması gereken" bu kontra faaliyet yine başlamış bulunuyor.

Savaşın bu denli yaklaşmış olması elbette en fazla bizim ülkemizde hissediliyor. Yığınak yapılan bizim topraklarımız, asker ve silah sevkiyatı burada gerçekleşiyor. Devletin tepesi hergün toplanıyor. MIT hergün bir başka devlet zirvesinde brifing veriyor. Sadece televizyon kanallarıyla değil, fısıltı gazetesiyle de son hızla yayılıyor haberler. Sevkiyat haberlerine Genelkurmay'dan yalanlama ve medya kuruluşlarına uyarı çıktı ama, fısıltı gazetesi direktif dinlemiyor.

Fakat, fısıltı gazetesinden önce günlük basının Genel Kurmay'ın uyarısı öncesi verdiği haberler bile savaşın ne kadar yaklaştığını göstermeye yeterlidir. Buna göre, Türkiye Irak sınırına 10 bin asker sevk etmiştir. ABD üsleri Amerikan askeri heyetlerinin akınına uğramıştır. Kuzey Irak'a silah sevkiyatına başlamışlardır. Türkiye'yi Amerika'ya bağlayan anlaşmalardan biri olan Savunma ve Ekonomik İşbirliği Anlaşması (SEIA) çerçevesinde, İncirlik'e gelen Amerikan askeri heyetleri buradan diğer üslere geçerek son hazırlıkları yürütmeye başlamışlardır. Bu hazırlıkların başında, tüm üsleri Patriot tipi füzesavar, uydu ve haberleşme sistemleriyle donatmak gelmektedir...

Amerikan askeri heyetleri Türkiye topraklarında sadece kendi hazırlıkları ile uğraşmıyorlar elbette. Tankçı sınıfından bir subay heyetinin 17 Aralık'ta Türk Dışişleri'nde görüşmeler yaptığı, bunun Türk ya da ABD zırhlı birliklerinin Kuzey'den saldırıya katılmasına ilişkin Amerikan talebini akla getirdiği de yazılıyor.

Amerika'nın asıl hedefinin Ortadoğu petroleri olduğu, kitle imha silahı, diktatörlük gibi söylemlerin sudan bahanelerden ibaret olduğu hep söylenip yazılıyor. Elbette ABD, dünyanın bu en önemli petrol bölgesini tam denetimine almak istemektedir. Ancak bunu bile daha büyük bir hedefe ulaşma yolunda bir araç olarak görmektedir. Irak'a yönelik saldırı ile asıl

dize getirmek istediği gerçek rakipleri diğer emperyalist odaklardır. ABD emperyalizmi bu saldırıyla hedefine ulaştığında Asya yolunun açılacağını, böylelikle dünya liderliğini koruyacağını hesaplamaktadır.

Bu yöndeki en büyük projelerinden biri olan "füze kalkanı projesi"ni de bu arada parça parça hayata geçirme planları yapmaktadır. Bush nihayet kalkanın konuşlandırılması talimatını vermiş bulunuyor. Bu talimat doğrultusunda Alaska'daki Fort Greeley'e 10 füze yerleştirilecek. ABD ayrıca Britanya ve Danimarka'dan da Flyingdales ve Thules üslerini kalkana dahil etmelerini istedi. İngiltere'nin ABD ile her türlü işbirliğine hazır olduğu zaten biliniyor. Danimarka Başbakanı da kalkan talebine sıcak yaklaştığını, "bu bir barış projesidir" nitelemesiyle ortaya koymuş bulunuyor.

Savaşın bu kadar yaklaşmasına, tüm yalanlanamalara karşın hazırlıkların açıktan sürdürülmesine, hatta saldırı provası niteliğindeki "Güven 2002 Kriz Yönetim Tatbikatı"na rağmen, Türkiye'nin savaşa fiilen katılma kararını resmi olarak açıklamaktan geri duruyorlar. Sözde Başbakan Gül'ün Ocak ayında gerçekleştireceği ABD ziyaretinden sonra açıklanacakmış karar. Tabii o zamana kadar saldırı başlamazsa.

DYP Ağar'ı seçti...

Kirli savaş partisinin başına kontra şefi getirildi

Son seçimlerden hezimetle çıkan düzen partilerinden DYP, başkanını değiştirerek toparlanma çalışmalarına başladı. Başına derin devletin çetebaşlarından Mehmet Ağar'ı getirdi. Üstelik, kendisiyle bereber dağılan sağı da bir çatı altında toplama iddiasıyla! Bu kirli savaş partisinin Ağar'ı başa getirmesi, çözümü çözümsüzlükte aramanın yanı sıra, geleneği aynen sürdürme kararlılığını da gösteriyor. Ağar'lı DYP, Demirel ve Çiller'li "derin" ve kirli geçmişinin üstüne tüy dikmeye hazırlanıyor.

DYP'nin büyük şefi Demirel, Türkiye'de, ilk Amerikancı/CIA'cı/kontr-gerillacı politikacıardan biriydi. Faşist katliamların (sadece MHP'li tetikçilerin süre avları değil, derin devlet eliyle yürütülen toplu katliamların da) ayyuka çıktığı dönemlerde, "bana sağcılar adam öldürüyor dedirtemezsiniz" savunusuyla ünlenen bir başbakanı o. Ve Bilderberg toplantılarına katılan sınırlı sayıdaki Türk kontracıların başında geliyordu.

DYP, Demirel'den sonra yine bir "Amerikan vatandaşı" olan Çiller'i uygun gördü başkanlığa. Ancak buradaki vatandaşlık kendi anlamının çok dışında bir olguyu, ABD ajanlığını karşılamak üzere kullanılmış bulunuyor. Amerika tarafından yönetici olarak yetiştirildikten ve bağlılık yemini ettirildikten sonra Türkiye'ye gönderilmeyi, önce bir partinin başına, oradan da hükümetin başına getirilerek Amerikan çıkarlarını üst düzeyden kollamasını sağlamayı anlatıyor. Dolayısıyla,

Çiller döneminde de DYP, Amerikan çıkarlarını ön planda tutmanın ve kontr-gerilla suçlarını ayyuka çıkarmanın temsilciliğini yapmayı sürdürdü.

Kürt halkına karşı kirli bir imha savaşının sürdürüldüğü bir dönemin başkanlığını üstlenen Çiller, savaşın sadece resmen ve açıktan sürdürülen kısmını değil, derin devlet tarafından sürdürülen kirli kısmını da cepheden savunmuştu.

Susurluk'ta ortaya dökülen kontr-gerilla ilişki ve suçlarının baş savunuculuğunu üstlenmek ise Ağar'a kaldı. Ağar o dönem, "ne yaptysak devlet için, devlet adına ve devletin emriyle yaptık" diyerek "1000 operasyon"u, dolayısıyla yeşil pasaportlardaki imzalarını, işlenen siyasi cinayetleri, kaçırma, kaybetme, katletme, bombalama, yakma, kundaklama suçlarını devlet adına üstlenmiş oldu.

DYP'nin başına geçirildiği kongrede de yine aynı konuyu, bu kez seçim propagandası olarak gündeme getirdi Ağar. Yani Susurluk'u, yani kontr-gerilla suçlarını, yani CIA'nın güdümünde örgütlenmiş bir cinayet şebekesini savunarak kazandı seçimi.

Denildiğine göre Demirel bu kongrede Ağar'ı desteklemiş. Halef-selef meselesi tabii ki. Kendi suç geleneğini en iyi devam ettirebileceğine inandığı bir adayı desteklemesi anlaşılır bir durum. Bir o kadar açık ve anlaşılır olan, bu kirli savaş partisinin kendine en uygun, en yakışan şahsı seçmesidir.

Emperyalist savaşa karşı alanlara!

ABD emperyalizmi bölgemizi ateşe vermeye hazırlanıyor. ABD, Ortadoğu'da tam anlamıyla hakimiyetini kurmak, bölge halkını denetim altında tutmak için azgınca saldırıyor. ABD emperyalizmine teslim olmayan ve yıllardır direnen Filistin halkının üzerine kan kusuyor. Dünyada "terörizme karşı savaş" yalanıyla birçok emperyalist ve bağımlı ülkeleri de yanına alarak Afgan halkına saldırdı. Binlerce insanı genç-yaşlı, kadın-erkek demeden katletti. Ve şu anda Irak'a saldırmaya hazırlanıyor. ABD Irak'taki petroleri ele geçirmek ve Ortadoğu'da kendisine karşı koyan Saddam rejimini yıkmak için zaten yıllardır birçok kez Irak halkının üzerine bomba yağdırmıştı. Irak'a ambargo koyarak insanların en risksiz hastalıklar yüzünden bile ilaçsızlıktan ölmesine neden oldular. Bu süre içerisinde sadece 250 bin çocuk yaşamını yitirdi. Ve şimdi yine kendisine yeni pazarlar açabilmek için Irak'a saldırmaya hazır. Yıllardır ABD emperyalizmine göbekten bağlı Türkiye de Irak savaşında ABD'nin yanında yer alacağını açıklayarak askerini, silahlarını, hava üslerini ABD'nin emrine

verdi. Gençliğimizden ABD askeri olması ve onun kirli çıkarları için masum Irak halkı üzerine ölmeleri ve öldürmeleri için gitmesi isteniyor. Gençliği kirli çıkarlarına alet etmeye çalışıyorlar. Yakın zamanda yaşanılacak olan emperyalist savaş, Türkiye'de yaşayan insanların sadece ölümle, yıkımla karşılaşmasını sağlamayacak; fakat aynı zamanda ekonomik krizle boğuşan sistem savaşın getireceği ekonomik yükün faturasını da işçi ve emekçilere çıkarmaya uğraşacak. Ve her alanda sömürsünü arttıracak.

Bu savaşın en ağır sonuçlarını ise gençlik ödeyecek. Zaten düzen hayatın her alanında gençliğe geleceksizlikten başka bir şey veremiyor. Emperyalist savaşın sonucunda gençliğin Irak halkının katili olması isteniyor. Ve içeride yine gençliği, hatta geçmişten daha fazla açlık, sömürü, zulüm, geleceksizlik bekliyor. Yaşanılacak ekonomik çöküntüyü bize fatura etmek için sistem, hakkımız olan eğitimi işçi-emekçi çocuklarına daha pahalıya satmak için var gücüyle saldırarak.

Bu emperyalist savaş karşısında sessiz kalmak, bu savaşı bütün sonuçlarıyla onaylamak anlamına geliyor. Bu savaşı durdurmak ve ABD emperyalizmine karşı kitle hareketini yükseltmek en temel sorumluluğumuzdur. Emperyalist savaşı durdurmamız ancak güçlü bir karşı çıkışla mümkündür. Bunun için bizler, ANKARA LİSELİ GENÇLİK PLATFORMU olarak tüm insanları emperyalist savaşa karşı bir tutum almaya çağırıyoruz. Tüm insanları 22 Aralık'ta Abdi İpekçi Parkı'na "Irak'ta savaşa hayır!" mitingine çağırıyoruz.

Tüm liseliler bu mitingine katılmalı ve ALGP pankartı arkasında yerlerini almalıdırlar.

Amerikan askeri olmayacağız!

Savaşa değil eğitime bütçe!

Kurtuluş yok tek başına, ya hep beraber ya hiçbirimiz!

Ankara Liseli Gençlik Platformu

(ALGP'nin 22 Aralık'a çağrı için dağıttığı bildiri...)

22 Aralık'ta alanlara!

Her cumartesi olduğu gibi 14 Aralık günü de Yüksel Caddesi'nde Ankara Savaş Karşıtı Platform tarafından bir basın açıklaması yapıldı. Sloganlarla başlayan eylem, İHD Ankara Şube Başkanı'nın konuşmasıyla devam etti. Yapılan konuşmada dünyanın ve Beyaz Saray'ın efendilerine seslenilerek; gecekonduardan, okullardan insanların Irak'ta yapılacak olan savaşı durdurmak için geldikleri belirtildi. "Kendi türkülerimizi, marşlarımızı söylemeye geldik, işte buradayız" denilerek 22 Aralık'ta Ankara'da yapılacak olan mitingün duyurusu yapıldı. Çağrı bildirgeleri Kızılay ve civarında dağıtılmaya başlandı. Yaklaşık 200 kişinin katıldığı eylemde sık sık "Savaşa hayır, kahrolsun emperyalizm!", "Amerikan askeri olmayacağız!", "Yaşasın halkların kardeşliği!", "Terörist ABD Ortadoğu'dan defol!" sloganları atıldı.

SY Kızıl Bayrak/Ankara

"Soruşturmalar, sürgünler geri çekilsin!"

Eğitim-Sen 6 No'lu Şube'de örgütlü üniversite çalışanları, kendileri hakkında açılan soruşturma ve sürgünlerin yanı sıra üniversite öğrencilerine yönelik soruşturma, uzaklaştırma ve okuldan atmalara karşı da 14 Aralık günü Beyazıt'ta, öğrencilerin de katıldığı bir basın açıklaması düzenledi.

Hukuk Fakültesi'nde toplanan üniversite çalışanları ve öğrenciler, alkış ve sloganlarla ön kapıya kadar yürüdüler. Platformdan üniversite öğrencilerinin hazırladığı, Rektör Alemdaroğlu'nun anti-demokratik uygulamalarını eleştiren kısa bir oyun oynandı. Ardından Eğitim-Sen'in basın açıklaması okundu. Açıklamada üniversite çalışanlarına ve öğrencilere uygulanan baskı ve terörün YÖK'ün bir sonucu olduğu, derhal soruşturma ve sürgünlerin geri alınması gerektiği vurgulandı.

Eylemde sık sık "Yaşasın üniversite dayanışması!", "Soruşturmalar, sürgünler geri çekilsin!", "Diktatör rektör istemiyoruz!", "YÖK'e hayır!", "Parasız sağlık, parasız eğitim!", "Yaşasın örgütlü mücadelemiz!" sloganları atıldı.

Yaklaşık 250 kişinin katıldığı eylem Rektörlük binası önünde çekilen halaylarla son buldu.

Ekim Gençliği/İÜ

"Kahrolsun ABD emperyalizmi!"

17 Aralık günü Antakya İHD binası önünde ABD'nin Irak'a yönelik kirli saldırı planlarını protesto etmek için bir basın açıklaması düzenlendi. Katılımın sınırlı olduğu açıklamada sık sık "Kahrolsun ABD emperyalizmi!", "Yaşasın halkların kardeşliği!", "ABD defol bu ülke bizim!", "Savaşa hayır barış hemen şimdi!", "Kurtuluş yok tek başına, ya hep beraber ya hiçbirimiz!" sloganları atıldı.

Açıklamada şunlar söylendi:

"Savaş insanlık için yeni bir felaket ve yeni bir yıkımın habercisidir. Silah sanayii stoklarının tüketilmesi ve savaş tacirlerinin daha fazla kâr elde edebilmesi için insanlar öldürülecek ve ölüme gönderilecektir. 1991

yılında başlayan Körfez Savaşı'nda 200 bine yakın masum insan yaşamını yitirmiştir. Savaşın ardından uygulanan yaptırımlar ve ekonomik ambargo nedeni ile ve bunlara eklenen kötü beslenme ve sağlık hizmetlerinin yokluğu gibi kötü koşullar nedeni ile 1,5 milyona yakın insan yaşamını yitirmiştir. Irak'a yapılacak olan bu savaş sonuçların daha da ağırlaşmasına sebep olacaktır. Irak'a 'demokrasi' getirilecek masalı ile hiç kimse uyutulamaz. ..."

Emperyalist savaşa hayır!

Yaşasın işçilerin birliği, halkların kardeşliği!

SY Kızıl Bayrak/Antakya

ABD'nin hizmetinde bir kurum: Üniversite

Başlangıcından bugüne üniversitenin işlevi

İlk üniversiteler kilise çevresinde kurulmuşlardı ve temel işlevleri, Ortaçağ'da feodal yapının sürmesi için gereken ideolojik argümanları üretmek, dinsel/teolojik argümanlarla sistemi meşrulaştırmaktı. Üniversitelerde eğitim gören ve bu işleri de gerçekleştirenler elbetteki buna ayırabilecek vakti ve parası olanlardı; yani aristokratlar ya da bir başka deyişle aylıklar sınıfı.

Üretici güçlerin, üretim koşullarının gelişmesi, burjuva devrimleri ve sınıf egemenliğinin değişmesi ile üniversitenin işlevi de yeniden tanımlandı. Egemenlik ilişkilerinin meşrulaştırılması görevini sürdüren üniversite ve genel olarak eğitim, bu işi artık teolojik argümanlarla değil, bilimsel ve teknik gelişmelerin koşulladığı rasyonalist dünya algılayışı ile gerçekleştirecekti. Ama burjuvazinin gericileşmesiyle burjuva biliminin de dogma haline geldiğini biliyoruz. Nitekim bugün de üniversitelerde bilim dogmaları yığını olma niteliği taşıyor.

Ancak üniversitenin yeni dünyada kazandığı işlev elbette bundan ibaret değil. Üniversite ya da genel olarak eğitim, mevcut sömürü düzeninin ihtiyaç duyduğu insanların yetiştirilmesi, kendini teknolojinin sürekli gelişimi üzerine oturtan kapitalizmin bu ihtiyacının karşılanması görevini de yüklenmiş durumda. Ayrıca gençlerin, özellikle bilimle uğraşan genç insanların özgürce düşünmesinin engellenmesi ve yaratıcılıklarının boğulması da üniversitenin görevleri arasında tanımlanmış durumda. Bunların dışında neo-liberalizmin yeniden şekillendirdiği üniversiteler artık kârlı birer yatırıma ve sermayenin farklı ihtiyaçlarının karşılandığı kapitalist işletmelere dönüştürülüyor.

İşte bugün bu işlevleri yüklenen üniversiteler ABD'nin savaş çılgınlıkları doğrultusunda göreve koşmuşlardır. Emperyalizm çağında savaşların sona ermeyeceğini, dahası yağma ve talan için çoğu zaman tek seçenek olarak emperyalistlerin dünyayı kan ve barut kokusuna boğmaktan çekinmediklerini biliyoruz. Üniversite de bu doğrultuda diğer alanlardaki işlevinin yanı sıra, aynı zamanda savaş arabası olmaktadır.

Emperyalist ordulara asker yetiştiren üniversite

Bugün üniversitelerde bilgi üretiminin kıstası, insanlığın ortak yararı değil, kapitalistlerin çıkarlarıdır. Bu sebeple birçok üniversitede fen-edebiyat fakülteleri tasfiye edilirken, yerlerine daha işlevli ve kârlı oldukları düşünülen, teknik üretim kapasiteleri yüksek bölümler açılmaktadır. Örneğin işçilerin nasıl daha verimli çalışabileceklerinin (nasıl daha fazla sömürülebileceklerinin) hesaplandığı endüstri mühendisliği bölümleri bunlar içinde yer alıyor. F tipi cezaevi planlarının hazırlandığı mimarlık bölümleri, asli işlerini bir kenara bırakarak sermaye devletinin hizmetine girmiş durumdadır. Elbette mimarlığı bu düzeye getiren sermaye devleti, insanlığın yok oluşunu hazırlamaktan başka yararı bulunmayan nükleer silahların yapılabilmesi için nükleer enerji mühendisliklerini kurmaktan geri durmuyor. Buralarda tasarlanan silahların ezilenlerin yararına kullanılmayacağı çok açık. Öyleyse bu bölümlerdeki görevliler bizzat saldırganların ordularında askerlik yapmaktadırlar.

Sadece nükleer enerji mühendisliklerinde değil, fakat neredeyse tüm bölümlerde savaş malzemeleri ve savaş planları üretilmekte. ABD'deki Stanford Üniversitesi oluşturulan sanal ortamda ABD ordusu için savaş planları üretiyor. Bir sıcak çatışmada

askerlerin nasıl en az kayıpla ilerleyebilecekleri, kara ordularının stratejilerinin geliştirilmesi, havadan atılan bombaların hedefi vurma başarılarının artırılması bu çalışmalardan bazıları.

Eminiz askeri darbenin arttığı YÖK de kendisini var edenlere borcunu benzeri çalışmalar yaparak ödüyordur. Ancak bu çalışmaların fazla açıktan yapılmıyor olması bunlara ulaşmamızı engelliyor. Fakat ODTÜ'nün TSK'ya askeri teçhizat üreten Aselsan ile yaptığı sözleşme ve bu doğrultuda ODTÜ'deki birçok bölümün bu işle meşgul olduğu herkes tarafından biliniyor. Yine İTÜ'de msket bombaları için yeni teknolojiler geliştirildiği, Hacettepe Üniversitesi Kimya Mühendisliği bölümünün F-16'lar için özel boya ürettiği biliniyor. Bunlar gibi daha birçok örnek verilebilir, ancak sorunu ortaya koyması bakımından bu kadarı yeterli. YÖK'e bağlı üniversiteler ayrıca, ordunun ihtiyaç duyduğu teknik elemanları yetiştiriyor. Üniversite mezunlarının bir kısmı her yıl TSK tarafından teknik eleman olarak üstteğmen rütbesiyle orduya alınıyor.

Bu durumda bizler, ya üniversitemizim asker yetiştirmek yerine bilim üretmelerini isteyeceğiz, ya da TSK için silah ve teçhizat geliştirmekle görevli akademisyenlerin ek askerlik görevinden muaf tutulmalarını. Ya bilimsel eğitim isteyeceğiz ve ABD'nin emperyalist savaşına karşı mücadele edeceğiz, ya da Amerikan askerleri olarak cephede ve laboratuvarlarda savaşacağız.

İnsanlığın yıkımını meşrulaştıran üniversite anlayışı

Her dönem egemenlik ilişkilerini meşrulaştırma işlevine sahip üniversite, bugün de emperyalist savaş meşru ya da zorunlu göstermeye kalkıyor. ABD'de ünlü akademisyenlerin gazetelerde yazdığı yazıların bir kısmını günlük basından takip ediyoruz. Müthiş bir iştahla savaş çılgınlıkları atan bu akademisyenlerin iplerinin kimin elinde olduğu aşikar. Bizde de yapılan her MGK toplantısının ardından alınan kararlarla ilgili görevlendirme yapılırken YÖK'ün de unutulmadığı biliniyor. Ermeni soykırımının olmadığını, Kürtler'in aslında dağ Türkleri olduğunu konu alan tezlerin yazılması, bu doğrultuda açıklamaların yapılması bizzat MGK tarafından YÖK'e gönderilen bu görev kağıtlarında yazanlardan birkaç tanesi. Yine Ankara Üniversitesi bünyesinde oluşturulan Avrupa Topluluğu Uygulama Merkezi, emperyalist AB ile girilen sürecin kitlelerin gözünde meşrulaştırılması için savaşıyor.

F-16'lara savaş boyası üreten Hacettepe Üniversitesi'nde kurulu bulunan İnsan Hakları Kürsüsü de yayınladığı yıllıklarında Mehmet Gazioğlu, Nusret Demiral gibi işkencecilere yazı

yazdırarak asıl görevini gözler önüne seriyor.

Geçtiğimiz aylarda yapılan bir MGK toplantısında alınan karar gereği olsa

gerek, Rektörler Komitesi toplantısının sonuç deklarasyonu Güney Kürdistan'daki gelişmelere değiniyordu. "Türk üniversiteleri, Kuzey Irak'ta bir Kürt devleti oluşumu anlamına gelebilecek herhangi bir şeyi, milli varlığımıza yönelmiş bir tehdit olarak görmekte. Bu konuda devletimizin yetkili organlarının alacağı her türlü önlem ve eylemin maddi tüm varlığımızla yanında olacaktır." Açıklamada bahsi geçen "Türk üniversitelerinin" gerçek sahipleri olan biz öğrenciler, "maddi tüm varlığın" bir parçası sayılıyor. Fakat YÖK'ü ve mevcut egemenlik ilişkilerini meşru görmediğimiz için alınacak "her türlü önlem ve eylemin" uygulayıcısı olmayacağız.

Gençliği baskı altına alan üniversiteler

Tümüyle burjuva ideolojisinin yeni kuşaklara empoze edilmesine dayanan bir eğitim veren mevcut eğitim kurumları içerisinde üniversite özel bir yer tutuyor. Öğrencilere bilimsel gerçekleri değil Türk devletinin ve Türk milletinin yüceliği anlatılıyor. Zaten YÖK Kanunu da bu doğrultuda şekillendirilmiştir. Bu kanunda yüksek öğrenimin amacı, "Öğrencileri Atatürk İnkılapları ve İlkeleri doğrultusunda Atatürk Milliyetçiliğine bağlı, Türk milletinin milli, ahlaki, insani, manevi ve kültürel değerlerini taşıyan, Türk olmanın şeref ve mutluluğunu duyan, toplum yararını kişisel çıkarımın üstünde tutan, aile, ülke ve millet sevgisi ile dolu, Türkiye Cumhuriyeti Devleti'ne karşı görev ve sorumluluklarını bilen ve bunları davranış haline getiren (...) vatandaşlar olarak yetiştirmek" olarak tanımlanmıştır.

Elbette öğrenciyi böyle yetiştirmeyi kendine görev edinmiş üniversitelerin, buna uymayarak yaşadığı toplumu ve dünyayı sorgulayan ve başka bir dünyadan yana olan öğrencilere hoşgörü göstermesi beklenemez. Bu nedenle okullara yerleştirilen polis ve jandarmaların yetersiz kaldığı yerde "akademisyenler" göreve koşuluyor. Öğrenci gençliğin haklı ve meşru taleplerinin karşısına soruşturmalarla çıkılıyor. Üniversiteler, efendileri emperyalist ABD'nin savaşına karşı çıkan öğrencilere soruşturma açıyorlar. Geçtiğimiz yıl DTCF'de açılan soruşturmaların

gerekeceği "Okul içerisinde 'Emperyalist savaşa hayır' ibareli afişler asmak" olabiliyor. Yine son 6 Kasım eylemlerinin soruşturmaları gelmeye başladı. Elbette emperyalist saldırganlığın turmandığı, yerli işbirlikçilerin savaşa hazırlandığı dönemlerde baskılar da katlanarak artacaktır. Özellikle Irak savaşı durdurulamazsa, önümüzdeki dönem "savaşa hayır" demek bir yana, Arap halkının olumlu niteliklerinden bahsetmek bile soruşturma konusu olacaktır.

Savaş bütçesine katkı yapan üniversite

Devlet bütçesinden üniversitelere ayrılan pay giderek azaltılırken, silahlanmaya ayrılan pay artıyor. Har(a)ç soygunuyla yetinmeyen sermaye devleti üniversiteleri tümüyle ticarileştirmeye çalışıyor. Kendi kaynaklarını kendisi yaratan bir üniversitenin bilimle uğraşmayacağı ve işçi-emekçi çocuklarına kapılarını kapayacağı ortadadır. Ama özellikle YÖK yasa tasarısıyla hedeflenen budur. Bunun dışında üniversitelerin ortalama döner sermaye gelirleri '90 yılında toplam gelirlerinin %18'i iken, bu oran '95'te %25'e, '97'de %35'e çıkmıştır. Har(a)çlar da hesaba katılırsa, üniversite devletten

neredeyse hiç para almamaktadır. Sermaye devletinin buradan kestiğini kardeş halkların kanını dökecek silahlara yattığını bilen biz gençlik, "Savaşa değil, eğitime bütçe!" sloganıyla mücadele alanlarında yerimizi almamız.

YÖK'ün ve Amerika'nın askeri olmayacağız!

Öğrenci gençliğin son dönemde yoğun bir biçimde kullandığı "YÖK'e ve emperyalist savaşa hayır!" şiarının özel önemi üniversitelerin bu savaşta oynamaya soyundukları rolden ileri gelmektedir. Bugün YÖK'ün varlığını hedef almadan "savaşa hayır" demenin bir anlamı olmadığı gibi, emperyalist savaşa ve saldırganlığa karşı çıkmadan özgür bir üniversite ya da bilimsel bir eğitim istemenin de bir kıymeti harbiyesi yoktur. "YÖK'süz bir üniversite" ve "savaşızsız bir dünya" talepleri birlikte ele alınmalıdır. Kendi görevlerini bu perspektife ele alan genç komünistler, önümüzdeki dönemde de parasız, bilimsel, demokratik eğitim talebini sömürü düzenini yıkma hedefine bağlayarak işleyeceklerdir.

(Ekim Gençliği'nin 15 Aralık '02-15 Ocak '03 tarihli 56. sayısından alınmıştır...)

Savaş karşıtlığı mı, devrimci sınıf savaşı mı?

Savaş karşıtlığı, özellikle vicdani-ret tartışması son dönemde Mehmet Bal'ın tutumuyla gündeme geldi. Irak'a yönelik bir müdahalenin yaklaştığı bu günlerde bu tavra dair bir şeyler söylemek zorunludur.

Mehmet Bal, askerliğini sürdürdüğü sırada "Savaşa, savaş eğitime ve aygıtlarına hayır!" diyerek askerliği reddetmiş; birliğine askerlik kimliğini, eşyalarını teslim etmiş ve cezaevine atılmıştır. Cezaevinde birçok baskılara maruz kalmış, işkence görmüştür. En son serbest bırakılan Bal, birliğine teslim olmayacağını söyledi.

Bal'ın tavrının her ne kadar savaşa karşıtlık üzerinden belli bir anlamı olsa da, komünistler tarafından nasıl bir bakış açısıyla değerlendirilmesi gerektiği tartışılmalıdır. Vicdani ret gerçekten militarizme ve savaşa karşı kararlı ve tutarlı bir mücadele yolu mudur?

Komünistler emperyalist savaşların ancak emperyalist-kapitalist sistemin yıkılmasıyla durdurulabileceğini bilirler. Bu asalak sınıf devrilip yerine işçi sınıfının iktidarı kurulmadan savaşlar yeryüzünden silinmeyecektir. Ancak o zaman mutlak bir barış yaşanabilir. Peki burjuvaziyi devirmek için ne gerekiyor? Elbette ki sınıf savaşımını yükseltmek ve keskinleştirmek gerekiyor. Sınıf savaşımının doğal sonucu ise bir devrimdir, bu bir iç savaşı gerektirir. Ancak en kaba reformistler bunun aksini savunabilirler.

Yalnızca "Savaşa hayır!" demek, haklı savaşlar olabileceğini reddetmek anlamına gelir. İç savaş da bir savaştır ve emperyalist savaşları önlemenin tek yolu olan sosyalist işçi-emekçi iktidarını kurabilmek için bu yoldan geçmek zorunda kalınacaktır. Devrimciler böyle bir savaşa karşı olamazlar. Gerçekten tutarlı bir şekilde savaşa karşı olmak isteyenler de burjuvaziye karşı verilecek böyle bir savaşı desteklemek durumundadırlar. Ayrıca ulusal kurtuluş mücadeleleri de haklı savaşlardır. Yanbaşımızda Kürt ulusu ulusal eşitlik ve özgürlük için yıllar süren bir savaş vermiştir. Ulusal baskı ve sömürüye karşı yükseltilen bu savaşı haksız olarak değerlendirebilir miyiz? Son olarak, yarın sosyalist bir işçi-emekçi cumhuriyeti kurulduğunda, kendisini emperyalist ülkelerden korumak durumunda kalacaktır. Emperyalizmin sosyalist bir ülkeye saldırması halinde o ülkenin kendini koruması gerekecektir. Bu da bir savaştır; ama "yanlıştır"

demek, "emperyalizme teslim ol" demektir. Bu yüzden "Savaşa hayır!" sloganı tek başına ilerici değil gerici bir slogandır.

"Savaş eğitime hayır!" ise sorunun diğer bir yönüdür. Bugün gençlerin birçoğu askere alınıyor ve savaş eğitiminden geçiyorlar. Ordunun gerici karakteri bir gerçekliktir, gençleri burjuvazinin piyonu olması için eğitiyor. Ama kitleleri silah kullanmayı öğrenmekten mahrum bırakmak da her türlü gericiliğe karşı çaresiz kalmaktır! Tutarlı bir devrimcinin şu an için temel görevi burjuvaziye karşı silahlanacağı ve savaşacağı günleri hazırlamaktır. Biz silah kullanmayı burjuvazinin kolluk gücü olmak için değil, onu tarihin çöplüğüne gömmek için öğrenmek durumundayız. Çünkü devrim kitlelerin silahlı zor gücünün eseri olacaktır.

Sonuç olarak, komünistlerin savaşa karşı tavrı boykotçuluk değildir. Savaşa karşı "ben gitmiyorum!" diyerek mücadele edilemez. Orada binlerce insan ölürken, tek başına konulan bireysel tavrın ufku son derece dardır. Bu tavır ile gerçekten savaşızsız bir dünya kurulamaz. Tek çare sınıf savaşımını yükseltmek ve işçi-emekçilerin bulunduğu her yerde "Savaşa karşı sınıf savaşı!" ekseninde faaliyet örmektir. Açıktır ki bu düzende bireysel kurtuluş mümkün değildir. Biz insanlara "örgütlenin; burjuvaziye ve onun emperyalist savaşıma karşı her yerde; fabrikada, okulda, mahallede, sokakta, siperde mücadele verin", demek durumundayız.

Lenin'den bir alıntı yapmak konuyu daha iyi açıklayacaktır:

"Proleter kadın buna nasıl karşı çıkacaktır? Yalnızca bütün savaşlara ve askeri olan her şeye söverek ve silahsızlanmayı isteyerek mi? Ezilen ve gerçekten devrimci bir sınıfın kadını, bu utanç verici rolü asla kabul etmeyecektir. Bunlar oğullarına şöyle diyeceklerdir: 'Yakında delikanlı olacaksın. Eline silah verilecek. Silahı al ve askerlik sanatını iyice öğren. Proleterler, bunu, bugünkü savaşta olduğu gibi ve sosyalizmin düşmanlarının sana söyledikleri gibi kardeşlerini, öteki ülkelerin işçilerini vurmak için öğrenmezler. Bunu, kendi ülkelerinin burjuvazisine karşı savaşım vermek, sömürüye, sefalet ve savaşa bir son vermek için öğrenirler.'" (Sosyalizm ve Savaş, Lenin, s.66, Sol Yayınları, 4. Baskı)

(Ekim Gençliği'nin 15 Aralık '02-15 Ocak '03 tarihli 56. sayısından alınmıştır...)

Ekim Gençliği

15 Aralık '02-15 Ocak '03 sayısı çıktı!

Yaklaşan savaş ve gençlik

Gençlik ve emperyalist savaşa karşı mücadele

Gençlik YÖK'ü ve savaşı

soruşturdu!

AKP ile paralı eğitim saldırısına devam

AB demokrasisi gerçeği

Liseliler ve mücadele

Gençlik ve yeni dönem

(orta sayfa)

Kitle çalışması üzerine

Zor dönem devrimciliği

Mahallelerde ve okullarda

yozlaşan gençlik ve

düzenin politikaları

"Türk Solu" kimin solunda?

Kadın sorunu toplumsal

sorunun, işçi sorununun

parçasıdır!

Bolşevik bilinç ve kararlılık

Mücadele postası

Filistin: İşgal, sürgün

- I -

Ortadoğu hızla yaklaşan emperyalist savaşın ön günlerini yaşıyor. Savaşın kara bulutları bölge üzerine gittikçe çökerken, ölüm, yıkım, işsizlik, yoksulluk, açlık, zulüm ve her türden felaket bölge işçi ve emekçilerinin tepesinde Demokles'in kılıcı gibi sallanıyor.

Savaş henüz başlamadan, ödemekte olduğu bedellere katlanan Filistin halkı yine ilk hedef oldu. İsrail'in yıkım ve katliamları yeni olmamakla beraber, 11 Eylül'ün ertesi günü İsrail ordusu Filistin bölgelerine kolayca girip saldırılar yaptı, yıkım ve kitlesel ölümler meydana geldi. O toz duman içinde bu gelişmeler doğru dürüst haber konusu bile olmadı. O tarihten sonra pervasız saldırılarını süreklileştiren Şaron yönetimi basın tekelleri ile el ele vererek, Arafat-Bin Ladin, FKÖ-El Kaide benzetmesi yaparak, Filistin halkının siyonist işgale karşı yükselttiği direnişi karaladı, terör eylemi olarak damgalamak istedi. Buna karşın siyonist katliamları "kendini savunma", "meşru müdafâ" olarak kitlelere yutturabilmek için yoğun çaba harcadı. Gelinen aşamada ırkçı siyonistler, emperyalist savaş ve saldırganlık ortamından yararlanarak Filistinlilerin "transfer edilmesi" (toplu katliam ve sürgün planı) gerektiğini gündeme getirmeye başladılar. Siyonizmin tarihsel hedefi Filistin halkını topyekün olarak yurdundan sürmektir.

Siyonist hareketin "topraksız halk, halksız toprak" efsanesi, bizzat siyonistlerin kendi icraatları tarafından yerle bir edilmiştir. Zira bu ırkçı hareket onyıllardır Filistin'de yaşayan Arap halkı katliam ve zorbalıkla sürgün etmek için uğraşılıyor. Bu akıl almaz kirli amaçlarına tam ulaşmasalar bile, belli bir mesafe katettikleri bir gerçek.

Hiç kuşku yok ki, eğer siyonistlerin imkanı olsaydı Filistin'de tek bir Arap bile yaşatmazlardı. Ama Filistin halkı onyıllardır belki de hiçbir halkın yaşamadığı acıları yaşamış, hiçbir halkın ödemediği bedelleri ödemiş, buna rağmen boyun eğmemiştir. Siyonizmin on yıllardır uyguladığı her türlü kirli yol ve yöntemle onu kendi topraklarından sürme politikasına direnmiştir.

"İnsansız toprak" Filistin!

Yüzyılın başında komşu ülkelere göre sosyo-ekonomik olarak gelişmiş, tarıma elverişli alanlara sahip Filistin'de, siyonist propagandaya göre, Filistin halkı diye bir halk yoktu. Özellikle siyonist göçün başlangıcında Filistin topraklarının "insansız" olduğu masalı anlatılıyor, sömürgeci politikaya zemin hazırlanmaya çalışılıyordu. Bölgede yaşayanlar, toprakla bağı olmayan ilkel aşiret ve göçebe topluluklarından ibaretti.

Oysa daha "Ondokuzuncu yüzyılın başında Filistin'de bini aşkın köy vardı. Kudüs, Hayfa, Gazze, Yafa, Nablus, Akre, Eriha, Ramle, Hebron ve Nasıra gelişmekte olan kentlerdi. Tepelerin yamaçları özenle yapılmış taraçalarla örtülüydü ve arazi baştan başa sulama kanallarıyla kaplanmıştı. Filistin'de yetişen turunçgil, zeytin ve hububatın ünü dünyayı sarmıştı.

Ticaret, el sanatları, tekstil, tarımcılık ve ev tezgahlarında üretim yaygındı." (Ralph Schoenman, Siyonizmin Gizli Tarihi, Kardelen Yayınları, s.19)

Amerikalı bir Yahudi devrimci marksist olan Ralph Schoenman ayrıca şunları aktarıyor. Üretken ve kültürel bakımdan gelişmiş bu toplum, 20 bin Kudüs yahudisi ile barış içinde içiçe yaşıyor, Osmanlı soykırımından kaçan Ermenileri kucaklamaktan geri durmuyordu. 1917 Balfour Deklarasyonu'na kadar da siyonistlerin Filistin'e yerleşimleri karşısındaki tutumları olağanüstü hoşgörülüydü. Siyonist sömürgecilerin kendilerini yurtlarından atmak için başvurdukları zorbalığa karşın, bir bütün olarak Yahudileri karşılarına almıyorlardı.

Oysa ırkçı-siyonist propagandaya göre, Araplar

gerilikle malul ve tembelle, Yahudiler ise akıllı ve çalışkanlardı. Yahudiler yarı vahşi göçebe Araplardan devraldıkları çölde modern bir uygarlık kurmuşlardı. İsraili yeni kuşakları yıllar boyu bu ırkçı-gerici önyargılarla eğitildiler.

1973 yılında İsrail İnsan ve Yurttaşlık Hakları Birliği'nin hazırladığı bir raporda şunlar söyleniyor: "1948'den önce İsrail devletinin topraklarında bulunan Arap yerleşim merkezleri hakkındaki gerçek, İsrail'deki yaşamın en fazla saklanmış sırlarından biridir. Hiçbir yayın, kitap ya da broşür bunların yerini ya da sayısını vermez. Bu, doğaldır ki, maksatlı olarak, resmen kabul edilen 'boş ülke' efsanesinin İsrail okullarında öğretilmesi ve konuklara anlatılabilmesi için yapılmaktadır." (Siyonizm ve Irkçılık, s.101)

Veriler ise ortadır. 1922'de İngilizler tarafından

yapılan sayımlara göre, Filistin topraklarında (göçebeler dışında) 675 bin civarında Arap, 84 bin civarında Yahudi yaşıyordu. 1948'de manda yönetimi sona erdiğinde, Filistin'de 1.400.000 Arap, 600 bin Yahudi bulunuyordu.

"Topraksız bir halk için halksız bir toprak"

Filistin'in bütün Yahudilerin atadan kalma yurdu olduğu efsanesi genel olarak Hristiyanlar ve Yahudiler tarafından kabul ediliyordu. Aslında çok daha geniş bir alan üzerinde hak iddia etmelerine karşın, kolay destek sağlamak amacıyla, 6. Siyonist Kongresi'nde (1903) "Filistin ve hemen bitişiğindeki ülkeler" sömürgeleştirilecek bölge olarak kararlaştırıldı.

İngiltere 1917'de Filistin'i işgal ettiğinde, bu topraklarda 35 bin Yahudi nüfusa karşın 600 bin civarında Arap yaşıyordu. Siyonist planlara destek veren 1917 Balfour Bildirisi (A. James Balfour İngiltere Dışişleri Bakanıydı), kesin olarak belirlenmiş topraklardan söz etmiyor, fakat İngilizlerin "Filistin'de Yahudi halkı için ulusal bir yurt kurulmasını kolaylaştırmak için bütün çabalarını" harcayacakları konusunda söz veriyordu.

İngiltere ve Fransa arasında yapılan görüşmeler sonrasında ve ABD'nin de onayı alınarak, Filistin'in sınırları saptandı ve Milletler Cemiyeti Konseyi tarafından Temmuz 1922'de Filistin Mandası onaylandı. Ertesi yıl Yahudi "ulusal yurdu" Ürdün Irmağı'nın batısı olarak belirlendi. Bu topraklar siyonistlerin hak iddia ettiklerinden küçük olsa da, bir başlangıç olarak, Filistin'e büyük ölçekli Yahudi sömürgeci yerleşimi için koşullar hazırıldı artık.

Emperyalistler tarafından siyonistlere büyük bir cömertlikle "ulusal yurt" sunulurken, bu toprakların sahibi Filistin halkının iradesi hiçe sayılıyor, onlara boyun eğmek dışında hiçbir seçenek bırakılmıyordu. Nitekim Balfour da bu konuda şunları söylüyordu: "Filistin'in bugünkü sakinlerine danışmayı önermiyoruz. Dört büyük devlet Siyonizmle anlaşmış durumdadır. Ve Siyonizm ister iyi ister kötü olsun, ister doğru ister yanlış olsun, bugün o eski topraklarda yaşayan 700.000 Arapın tutku ve öngargularından çok daha derin bir anlamı olan yüzlerce yıllık geleneklerden, bugünkü gereksinimlerinden ve geleceğe ilişkin umutlarından kaynaklanmaktadır. Bence bu doğrudur." (Siyonizm ve Irkçılık, s.69)

Siyonistlerin iddialarına göre; onlar bir devleti temel alarak yayılmayı değil, yurtsuz bir halk için devlet kurmayı amaçlıyorlardı. Ve yeni pazarlar ve doğal kaynaklar peşinde değillerdi; "topraksız bir halk için" "halksız bir toprak"ı onların hedefleri. Sömürgeci girişimlerini haklı çıkarmak için "dönüş" kavramını kullanıyor, daha önce çıkarıldıkları toprağa dönmeyi amaçladıklarını söylüyorlardı. Anti-semitizm en büyük silahlarıydı; Yahudilerin anayurtlarından çıkarılmalarının ve "sürgün"de yaşadıklarının tek sorumlusuuydu. Tek çözüm "halksız bir toprak"ı dönüştürdü. Filistin bu koşullara uymadığına göre uygun

n, katliam ve direniş

hale getirilmeli, Araplar bu topraklardan sürülmeliydi.

Filistin'de İngiliz Manda Yönetimi gerçekte 1920'de başlamıştı. Oluşturulan sivil yönetim siyonistlerle doldurulmuş, Filistin topraklarını ele geçirmeleri için her türlü yasal kolaylık sağlanmıştı. Buna rağmen manda yönetiminin sonunda (1947 sonu) Yahudilerin toprak mülkiyeti %7 oranındaydı. Filistin köylüleri topraklarını satmaya ikna edilememişlerdi.

Bir yanda Filistin halkının büyüyen direnişi ve bağımsızlık istekleri, öte yanda siyonist sömürgeleştirme çabasının yoğunlaşması nedeniyle, İngiltere sorunu '47 Şubat'ında Birleşmiş Milletler'e devretti. BM Kasım '47'de, biri Yahudi, biri Arap ve biri de Kudüs, Betlehem ve çevresinde uluslararası yönetim olmak üzere, Filistin'i üçe bölen bir tavsiye kararı aldı. Nüfusun üçte birini oluşturmalarına karşın, Filistin'in en verimli topraklarının yüzde 54'ü siyonistlere veriliyordu.

Ancak daha İsrail devletinin kurulmasından önce, siyonist İrgun ve Lehi terör çeteleri Filistinliler'i topraklarından atmak için harekete geçmişlerdi. Birleşmiş Milletler'in taksimi açıkladığı 29 Kasım 1947 ile siyonist devletin kuruluşunun resmen ilan edildiği 15 Mayıs 1948 tarihleri arasında, siyonistler Filistin'in yüzde 75'ini ele geçirmişlerdi. Filistinliler'e ait 475 köy ve kasabanın 385'i yerle bir edilerek haritadan silinmişti. Provokasyonlar ve vahşi katliamlarla 780 bin Filistinli zorla topraklarından sürülmüştü.

"Katliam, köylerin birbiri ardından haritadan silinmesi biçiminde ve süreklidir. Amaç, insanları can korkusuyla kaçırmaktır.

"Hagana komutanı Zvi Ankori olanları şöyle anlatıyordu: 'Koparılmış cinsel organlarla karınları deşilmiş kadınlar gördüm... Düpedüz katliamdı.'

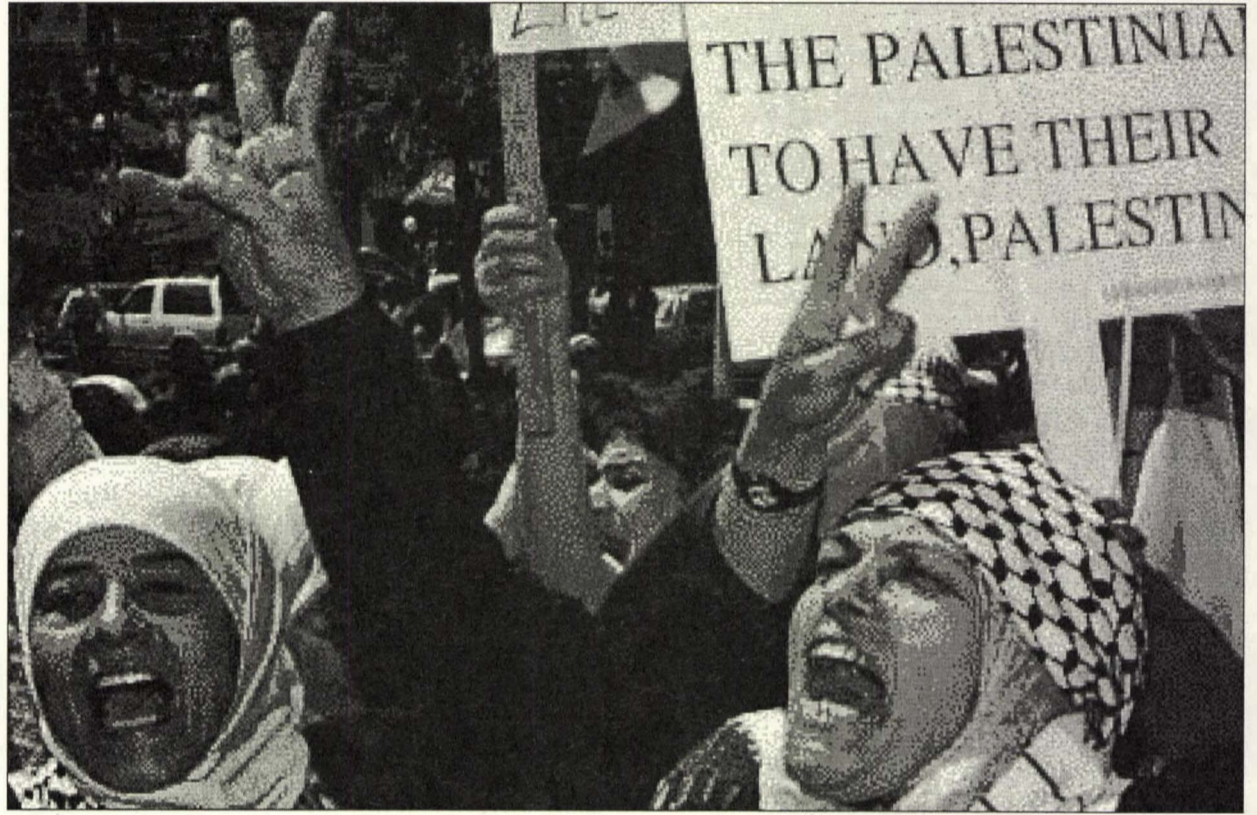
"Menahem Begin, Deir Yasin'de bizzat yönettiği Nazi benzeri uygulamaların tüm Filistin'de yarattığı etkiyi anlatırken oldukça keyifliydi. Lehi ve IZL Komandoları 9 Nisan 1948'de Deir Yasin köyüne saldırıp erkek, kadın, çocuk, 254 kişiyi öldürmüşlerdi.

"Bizim İrgun savaşçıları Arapların gözünde korkulu bir efsaneydi; adlarını duyduklarında tir tir titiyorlardı. Bunlar, İsrail kuvvetlerinin yarım düzine taburuna bedeldi. Bütün ülkedeki Araplar... dur durak tanımaz bir paniğe kapılıp can korkusuyla kaçışmaya başladılar. ... İsrail devletinin bugünkü hükümlerlik alanı içinde o zamanlar varolan 800.000 Arap'tan bugün ancak 165.000'i kalmış durumda. Bu gelişmenin siyasi ve ekonomik önemi küçümsenemez." (Ralph Schoenman, Siyonizmin Gizli Tarihi)

Filistin'i Araplardan "temizleme" politikası

Sömürgeci siyonist politika, klasik sömürgecilikten farklı olarak, Filistin topraklarının Araplardan "temizlenmesi"ni hedefliyordu. İsrail devletinin kuruluşunun öncesinde ve sonrasında baskı, terör ve kitle katliamları ile sistematik bir biçimde hayata geçirilen bu politika, siyonist yöneticiler tarafından da açıkça ifade ediliyordu:

"Filistin'deki yerleşmenin organizasyonundan sorumlu Yahudi Ajansı Göçmen Dairesi başkanı

Joseph Weitz 1940 yılında şöyle yazıyordu: 'Şu nokta her birimiz tarafından açıkça bilinmelidir ki, bu topraklar üzerinde iki ayrı halka yer yoktur. Eğer Araplar bu küçük ülkede yaşayacaklarsa biz hedefimize hiçbir zaman varamayacağız demektir. Öyleyse, Arapları buradan uzaklaştırıp komşu ülkelere sürmeliyiz, hem de hepsini. Tek bir köy, tek bir aşiret kalmamacasına.'

"Bu politika 'Koenig Raporu'nda daha kesin bir dille belirtiliyordu: 'Galile'yi Araplardan temizlemek için terör, adam öldürme, yıldırma, toprak gaspı, sosyal hizmetlerden men gibi yollara başvurmak zorundayız.'

"Tel Aviv Belediye Başkanı General Şlom Lahat'ı Yeniden Seçirme Komitesi başkanı Heilburn ise şöyle diyordu: 'Filistinliler bu topraklarda köle olarak yaşamayı kabul edinceye kadar katliamı sürdürmeliyiz.'

"Şunlar da İsrail Başbakanı David Ben Gurion'un Arap işleri Özel Danışmanı Uri Lubrani'nin 1960'da söylediği sözler: 'Arap nüfusunu oduncuların ve garsonlardan oluşan küçük bir topluluğa indireceğiz.'

"İsrail Silahlı Kuvvetleri Genel Kurmay Başkanı Rafael Eytan: 'Açıkça ilan ediyoruz ki Arapların Eretz İsrail'in bir santimetre karesini dahi işgal etme hakları yoktur. Siz iyi yürekli, yumuşak huylu insanlar şunu bilin ki, Adolf Hitler'in gaz odaları bile birer cennet saraydır... Zor, tek yaptıkları ve tek anlayacakları şeydir. Öyleyse biz de Filistinliler dört ayakları üstünde sürüne sürüne bize gelinceye kadar zorun en şiddetlisini uygulamayı sürdüreceğiz.'

"Eytan, İsrail Parlamentosu'ndaki Dış İşleri ve Savunma Komitesi'nin önünde de şöyle diyordu: 'Topraklara yerleşmeyi tamamladığımızda, bütün Arapların yapabilecekleri tek şey, şişenin içindeki ilaç yemiş hamamböcekleri gibi panik halinde bir oraya bir buraya koşturmak olacak.'" (Ralph Schoenman, Siyonizmin Gizli Tarihi, s.34-35)

Filistin halkına derin acılar yaşatan, koca bir halkı mülteci durumuna düşüren bu kirli ve kanlı siyonist politika onyıllar boyunca büyük bir pervasızlıkla uygulandı. İlk kitlesel vahşet örneği olan Deir Yasin Katliamını daha sonraki yıllarda başkaları izledi.

Toprakların gaspı ve işgal topraklarında kalan Filistinliler

Siyonist devlet Filistin topraklarından sürülen Filistinliler'in geri dönmesini engelleyecek tüm önlemleri aldı. İsrail Başbakanı Ben Gurion "onların hiçbir zaman dönmemesini sağlamak için herşeyi yapmalıyız" diyordu. Mültecilerin geri dönüşü kesin olarak reddedildi. Sürülenlerin köy ve kasabalardaki çok büyük miktarlardaki mal ve mülküne el konuldu. 1949'da diğer Arap ülkeleriyle yapılan anlaşma çerçevesinde ateşkes sınırları içinde kalan toprakların %88'i büyük ölçüde sürülen Filistinliler'in yasal mülküydü.

El konulan topraklar ülkeden sürülenleriyle sınırlı kalmadı. Herşeye rağmen İsrail topraklarında kalan Filistinliler, her türlü hak ve hukuktan yoksun bir biçimde, keyfi askeri yönetimler altında, olağanüstü durum yönetmelikleriyle yaşamaya mahkum edildiler. Yargı denetiminden muaf askeri yöneticiler, herhangi bir yeri kapalı alan ya da yasak bölge ilan edip giriş-çıkışları yasaklayabiliyor, burada yaşayan Araplar ya "güvenlik nedenleriyle" kovuluyor ya da topraklarını işlemesine izin verilmiyordu. Ardından da işlenmediği gerekçesiyle bu topraklara el konuluyordu. Kentlerde yaşayan Arapların mülklerine de yine "güvenlik nedeni" ile el konularak devlet mülki haline getirilmesine sağlayacak yasalar çıkarılmıştı.

18 yıl süren (1948-66) bu askeri yönetim uygulaması, İsrail topraklarında yaşayan binlerce Filistinliyi tam bir yoksulluğa itti. 1948-70 yılları

arasında bir milyon dönüm toprak Filistinli köylülerin elinden alındı. Filistinlilerin satmayı reddettikleri bu topraklar, birbiri ardına çıkarılan yönetmelikler, keyfi uygulamalar ve yasalarla gaspedilerek "ulusal topraklar" haline getirildi. Bu, yahudi olmayanların bu toprakları kiralayamayacakları ve çalıştırılmayacakları anlamına geliyordu.

Toprak gaspı ve sürgün politikası sürüyor

Siyonistler 1967'de işgal ettikleri topraklarda da, başta Batı Şeria ve Gazze Şeridi olmak üzere, toprak gaspı ve Filistinlileri sürme politikalarını sürdürdüler. Tabii ki bu aynı zamanda yeni yahudi yerleşim merkezlerinin oluşturulması anlamına geliyordu.

İsrail'li bir avukat 1976'da bu konuda şunları söylüyor: "İsrail'li yetkililer Batı Yakası'nda birbuçuk milyon dönümden fazla toprağa, Batı Yakası'nın toplam alanının altıda birine, Gazze Şeridi'nin üçte birine el koydular. Binlerce Bedevi zorla topraklarından çıkarıldı. ... Mülteci kamplarını sözde seyrekleştirme politikası, mültecilerin kitlesel olarak sürülmesi ve binlerce evin yıkılması sonucunu verdi." (Siyonizm ve Irkçılık, s.85)

Aynı konuda Schoenman ise şunları yazıyor: "Batı Şeria'daki toprakların %55'i, suyun %70'i, nüfusun %6'sının kullanımına verilmek üzere gaspedildi. Bu oran, 800.000 Filistinli'ye karşılık sadece 40.000 göçmen demektir. Gazze'de 2200 göçmene arazinin %40'ı verildi. Yarım milyon Filistinli ise zaten tıka basa dolu olan kamplarda ve geçekondalarda yaşamaya zorlandı. 1967 sonrasında işgal bölgelerinde görülen ve tüm dünyanın tepkisini çeken uygulamalar, aslında İsrail devletinin kuruluşundan beri devam edegelen sürecin uzantısından başka bir şey değildi." (Siyonizmin Gizli Tarihi, s.47)

Kudüs'te de benzer bir durum yaşanmış; 22 bin Arap toprağına el konularak zorla sürülmüş, Araplara ait 800 bina yıkılmış, Kudüs'ü çevreleyen alanda 13 İsrail yerleşim bölgesi oluşturulmuştu. 1948'de Kudüs'te 140 bin olan Arap sayısı 1974'de 70 bine inmişti.

"Bu topraklarda iki halka yer yoktur", siyonistlerin temel sloganıydı. Emperyalistlerin onayı ve desteği ile süren bu politika sonucu bugün 4.7 milyon Filistinli ülkesi dışında mülteci olarak yaşıyor. Ancak siyonistlerin akıl almaz barbarlıktaki emelleri tüm yıkım ve katliamlara rağmen gerçekleşebilmiş değil. Bunda Filistin halkının olağanüstü direnişi önemli bir rol oynamıştır. Halen 1 milyonu aşkın İsrail içinde, 2 milyondan fazlası işgal altındaki Gazze Şeridi ve Batı Şeria'da olmak üzere toplam 3 milyon Filistinli ırkçı baskılara, yıkımlara, işsizliğe, yoksulluğa karşı direnerek yaşamını sürdürmektedir.

Uluslararası anlaşmalara göre yasadışı olan, işgal edilmiş topraklarda yerleşim bölgeleri inşa etmek, 1967'den günümüze kadar İsrail tarafından sistemli uygulandı, halen de uygulanmaktadır. Bir vücudu saran yaralar gibi sarmıştır yahudi yerleşim bölgeleri Filistin'i.

Yerleşimciler, yahudi toplumunun en ırkçı-gerici kesimi olan ortodoks yahudiler arasından seçilir. Yerleşim bölgeleri stratejik noktalarda ve su rezervlerinin bulunduğu alanlarda kurulur. İsrail devleti yerleşimcilere vergi muafiyeti, ucuz krediler, elektrik, yol, su gibi konularda kolaylıklar sağlar. Karşılıksız devlet yardımı yapılır vb. Yerleşimcilerin tümü silahlıdır. Her ne sebepten dolayı olursa olsun bir Filistinli öldürdükleri zaman (ki bu tür olaylar sık sık yaşanır) hiçbir soruşturmaya tabi tutulmazlar. Buldukları bölgelerdeki toprakların büyük bir bölümünü işgal ederler.

Yerleşim alanları hem toprak, hem ulaşım, hem de psikolojik açıdan Filistin'in bir bütün ülke olmasını engeller. Yerleşimciler, İsrail güvenlik güçlerinin işgal

edilen topraklarda sürekli bulunmasının gerekçesidir aynı zamanda. Bu politika Filistin'i gettolara ayırma, bölgeleri birbirinden izole ederek sıkıştırma ve hedef küçültme işlevi de görüyor. 180 bini Kudüs belediyesi sınırları içinde olmak üzere toplam 380 bin yahudi yerleşimci Batı Şeria ve Gazze Şeridi'nin her tarafına yayılmış bulunuyor.

İsrail'in geliştirdiği son uygulamayla ise, işgal altındaki topraklar üstü açık birer hapisane haline getirilmiştir. Son teknoloji ürünü tel örgüler, yeni örülen yüzlerce kilometre uzunluğundaki duvarlar, askeri kontrol noktaları kuşatmayı daha da çekilmez hale getirmiştir. Siyonistler bu ırkçı uygulamaları "güvenlik" gerekçesine dayandırıyor.

-II-

İsraililer'in güvenlik paranoyası

İsrail toplumunun büyük bir çoğunluğu (1993'de %85'i) her an Araplar tarafından yapılacak bir saldırıya maruz kalacağı korkusunu yaşıyor. Evde, işyerinde, sokakta, seyahat ederken vb. Bu paranoyaya göre yahudilerin çevreleri düşmanla çevrilidir, var olmaları kendilerini güvende hissetmelerine bağlıdır. Bu durum tam bir "güvenlik paranoyası" halini almıştır. Bu başka bir halkın topraklarını işgal etmiş olmanın yolaçtığı bir ruh halidir. Bu koşullarda Filistinlilerin kitlesel olarak öldürülmeleri İsraililer'in çoğunluğu için önemli bir şey değildir. Ancak asker ya da sivil bir yahudinin öldürülmesi infial yaratabilir. Kendi "güvenlikleri" için yapılan her şey mübahdır, meşru müdafadır. Kendilerine yapılan saldırılar ise teröristtir. İsraili barışçılar dahi en çok güvenlik konusuna vurgu yaparlar. Geniş bir çoğunluk öncelikle kendisi için barış ister.

İsrail egemen sınıfları güvenlik paranoyasını yayarak iç cephedeki sınıf çatışmalarını yumuşatabiliyorlar. Bu sayede İsrail halkı askerleşmiş/ordulaşmış, militer bir yapıya sahip hale getirilmiştir. İsraililer'in ezici çoğunluğu asker olmayı içselleştirmiştir. Erkeklerde 3 yıl, kadınlarda 21 ay askerlik yapmak zorunludur. 45 yaşına kadar her İsraili yılda 39 gün askerlik yapar. Siyonist hareketin baştan beri izlediği ırkçı politikaya yahudi işçiler de alet edilmiştir. Büyük çoğunluğunun örgütlü olduğu HESTEDROT * (Yahudi İşçi Sendikaları Federasyonu) aracılığıyla bunu başarmak egemen güçler için zor olmamıştır. Siyonizm yahudi burjuvazisinin gerici faşizan bir ideolojisi olduğu halde, tüm toplum kesimleri üzerinde halen devam eden yaygın bir etkiye sahiptir.

Siyonizmin yaygın etkisine rağmen İsrail toplumunda aydınlar arasında zayıf da olsa işgale karşı sesler yükselbilmektedir. Devletin pervasızca cinayet işlemesi, evleri-işyerlerini yıkması, ekinlerin tahrip edilmesi vb. uygulamalara muhalefet eden bu kesimler halihazırda sınırlı bir kitleyi etkileyebilmektedir. Ayrıca işgal altındaki topraklarda askerlik yapmayı reddeden gençlerin sayısı yüzleri bulmuştur. 2002 yılının ilk aylarında bazı grevler gerçekleşmiştir. Ancak bunlar ekonomik taleplerle ilgilidir. İkinci intifadanın patlaması, dünya ölçüsündeki ekonomik durgunluk, İsrail açısından özel önemi olan Amerikan pazarında yaşanan daralma, İsrail ekonomisini gittikçe batağına doğru sürüklemiş, işsizliğin artmasına neden olmuş, savaşın faturası emekçilerin yaşamına yansımıştır. Buna karşı hoşnutsuzluk kendini dışa vurmaya başlamıştır.

İsrail gibi ırkçı bir devlete karşı muhalefetin oluşması Filistin davası açısından önemlidir. Ancak henüz siyonist devlete ve onun uygulamalarına etki edebilecek güçte değildir.

Ortadoğu'da bir "demokrasi örneği" İsrail!

Ortadoğu'daki baskıcı monarşik Arap rejimlerine

kıyasla İsrail, her zaman bir demokrasi örneği olarak lanse edilir emperyalistler tarafından. İsrail bir demokrasi midir gerçekten?

İsrail'de yahudi ana babadan doğanların belli demokratik haklardan yararlanabildiği bir gerçektir. Buna karşın geldikleri ülkeye göre yahudiler arasında bile ayırım vardır. Örneğin Afrika'dan gelen yahudiler ile Avrupa'dan gelenler arasında önemli farklar bulunmaktadır. Fakat ırkçı ayırım esas olarak Filistinli Araplara karşı uygulanmaktadır. Bu yönüyle İsrail demokrasisi Roma demokrasisine benzetilebilir. Roma'da da köle sahipleri ve özgür yurttaşlar için demokrasi vardı, ama köleler için yoktu. Filistinliler, modern İsrail devletinin köleleri olarak muamele görmektedirler. İsrail baskı, zulüm ve katliamlar konusunda Roma'yı gölgede bırakır.

1967-88 yılları arasında 300 bin genç İsrail zindanlarında sistemli işkencelerden geçirilmiştir. Uluslararası Af Örgütü'nün vardığı sonuçlara göre; dünya üzerindeki hiçbir ülkede resmi ve sürekli işkence İsrail'de olduğu kadar kurumlaşmış, belgelerle sabit hale gelmemiştir. Bu öyle bir "demokrasi"dir ki, Filistinliler keyfi olarak tutuklanabilir, sorgulama tutuklanan kişi kendisine yüklenen suçlamayı kabul edene kadar bazen aylarca devam edebilir. Filistinli tutuklular işkenceye karşı direnince, İsrail yeni bir yasa çıkararak herhangi bir kişinin vereceği ifade üzerinden başkalarına mahkumiyet kararları vermeye başlamıştır.

Siyonist demokrasiye 12 yaşından büyük çocukları -işgalci İsrail askerlerine taş attıkları için- ateş edip öldürmeleri için keskin nişancılara emirler verilir. Yine bu demokrasiye askeri bir komutan hiçbir mahkeme kararı olmadan istediği insanı hapse atabilir, insanların yaşadıkları bölgeden çıkmalarını yasaklar ya da sınır dışı edebilir. Oturduğu bölgede insanları göz hapsine alabilir, mülkünü kullanmaktan men eder. Basına sansür koyar, yayın yasaklayabilir. Bu demokrasiye Arap işçi ve emekçiler yahudilerle aynı işi yaptıkları halde hiçbir zaman aynı ücreti alamazlar, vb...

Bu demokrasiye katillerin, zorbaların, işkencecilerin, yağmacıların, ırkçıların ve her türden gericiliğin özgür olduğu bir gerçek. Bu demokrasiye buldozerle ev yıkmak, ağaçları-ekinleri sökmek, su kuyularını doldurmak, hastaneleri-ambulansları taramak, okulları bombalamak, insanların üzerine roket fırlatmak ve buna benzer birçok uygulama tamamen serbest. Bu icraatları yapanlar hakkında herhangi bir yasal işlemin yapılması söz konusu bile olamaz.

(Devam edecek...)

* HESTEDROT: Bu sendika işçi sınıfının yapısına ters bir şekilde yahudi işçi sınıfını kanlı eylemlerde ırkçı bir anlayışla yönlendirmiştir. "İbrani Emek" sloganını atarak yahudi işçileri silahlandırıp askeri eğitimden geçirmiştir. Arapların topraklarından kovulması, silahlı saldırılar, hatta kitlesel katliamlarda da (1948'deki Dueima katliamı resmi "siyonist işçi İsrail-ordusu" tarafından yapılmıştır) yahudi işçiler kullanılmıştır.

Siyonist devletin yasal babası olarak tanımlanan Hestedrot, ayrıca Arap işçilerin sendikaya üye olmalarını da engellemiştir. Yahudi göçün yoğunlaştırılması ve yerleşim alanlarının yaygınlaştırılmasında aktif rol oynamıştır. Siyonist düşüncenin yaygınlaşması, Filistin'e egemen olma ve sömürgeleştirme de hedefleri arasındadır. Sendikanın ilk genel sekreteri daha sonra başbakan olan Gorion'dur.

Hestedrot, işçi sendikası olmakla beraber kapitalist işletmelere sahip bir kurumdur aynı zamanda. Denizcilik, havayolları, çimento, cam, seramik gibi alanlarda faaliyet gösteren şirketlere sahiptir.

Adana Öncü İşçi Platformu Girişimi'nin emekçilere çağrısı...

Sermayenin saldırılarına ve sendikal ihanete izin vermeyelim!

İşçiler, emekçiler!

Kapitalizm üretim araçlarının (fabrikalar, madenler, hammadde kaynakları) özel mülkiyetine, ücretli emeğin sömürsüne dayalı ekonomik-siyasal bir sistemdir. Bu sistemde üretim toplumun ihtiyaç ve refahı için değil, azami kâr için yapılır. Bölüşüm ilkesi her zaman tek taraflı kapitalistlerin lehine işler.

Sanayiideki teknolojik gelişmeler, teknik yenilenmeler ucuz işgücü olarak kadın ve çocuk emeğinin kullanımını daha cazip hale getirir. Daha az sayıda işçiyle seri ve daha çok üretimi olanaklı kılar. İşsizlik, yoksulluk, krizler, eşitsiz gelişmeler, her türlü haksız savaşlar vb. kapitalist sistemin yapısal sorunları olarak başgösterir. Bunu toplumdaki dejenerasyon, her türlü bozulma, yozlaşma, ahlaki çöküntü ve insani değerlere yabancılaşma ve giderek uzaklaşma izler. Burada belirleyici olan tek tek kapitalistlerin niyetleri değil, kapitalizmin yasaları ve işleyişidir. Bu işleyiş içerisinde devlet, yasama, yürütme, yargı ve diğer kurum ve organlarıyla önemli yer tutar. Kapitalizmde devletin biçimi ne olursa olsun (başbakanlık, parlamenter sistem, diktatörlük vs.) özü değişmez, sermayenin hizmetinde ve onun devletidir.

İşçiler, emekçiler!

Adana Öncü İşçi Platformu Girişimi'nin kuruluş amacı, işçi sınıfı içerisinde sistemli, ısrarlı bir çalışmayla sermayenin topyekûn saldırılarına karşı işçileri uyarmak, bilinçlendirmek, örgütlemek ve sınıf seferberliği yaratmaktır.

Sendikal bürokrasi işçi sınıfının çıkarlarını savunmaktan çok sermayenin hizmetindedir ve onun çıkarlarını savunmaktadır. Sahte iş güvencesi yasası, işçi sınıfının kazanılmış haklarının pazarlık konusu yapılmasına vesile yapılmıştır. Bu pazarlığın bir ucunda patron örgütleri ve hükümet diğer ucunda ise sendika ağaları bulunuyordu. Yasa, çalışma hakkını güvenceye almadığı gibi işten atmamanın değil de işten atmanın kurallarını sıralamış. İşçinin yeterliliği veya davranışları ya da işletmenin, işyerinin veya işin gerekleri işten atmak için yeterli görülüyor. İşveren tek tek işçi çıkarmanın yanı sıra toplu işten çıkarma yoluna da gidebiliyor. İşveren "ekonomik, yapısal ve benzer işletme, işyeri ve işin gerekleri sonucu" işçileri topluca işten çıkarabiliyor. Bu sahte iş güvencesine karşılık, sözde Bilim Kurulu'nun hazırladığı iş kanunu tasarısı

protokolünü imzalayarak, sendika ağaları Türk-İş eski Genel Başkanı Bayram Meral, DİSK Genel Başkanı Süleyman Çelebi ve Hak-İş Genel Başkanı Salim Uslu destek vereceklerini bildirmişlerdir.

İş güvencesi yasasının yürürlük tarihi 15 Mart 2003'tür. O zamana kadar diğer düzenlemeler de yapılacak, iş güvencesi yasasıyla verildiği iddia edilen kırıntılardan geriye bir şey kalmayacak. Kıdem tazminatı kaldırılacak, amele pazarının yerini ödünç işçi borsası alacak, taşeronlaştırma yasallaşacak, patron istediği şekilde işe alıp istediği zaman işten

atacak, bunun adı da iş güvencesi olacak! Günlük çalışma süresi 12 saate çıkarılacak, fazla mesai ücreti kaldırılacak, boş geçen günler yerine telafi çalışması yapılacak, ücretsiz izin yasallaşacak, sendikalarda örgütlenmek olanaksızlaştırılacak, bunun adı da iş güvencesi olacak! Bu saldırıların en büyük suç ortakları sendika ağalarıdır.

Kardeşler!

Görüldüğü gibi sermayenin topyekûn saldırısıyla karşı karşıyayız. Artık dostu da düşmanı da ayırt edip kendi gücümüze güvenerek sınıf beraberliği yaratmalıyız. Bu görev öncelikli olarak öncü işçilerin, sınıfın çıkarlarını savunduğunu iddia eden işyeri temsilcilerinin ve sendikacıların omuzlarındadır. Acil

olarak yapmamız gereken bu konuda işçileri uyarmak, bilinçlendirmek, en önemlisi de taban örgütlenmesini yaratmanın araçları olan işyeri komitelerini kurmak ve çeşitli işkollarında yaygınlaştırmaktır. Taban örgütlenmesi sendikal bürokrasiyi aşmanın, saldırılara karşı durmanın imkanlarını fazlasıyla yaratacaktır. Hak alma mücadelesini ücretli kölelik düzenini değiştirme mücadelesi ile birleştirelim. İşçi sınıfının gerçek kurtuluşu buradadır. İşçi sınıfının kurtuluşu kendi eseri olacaktır.

Kahrolsun ücretli kölelik düzeni!**Yaşasın sınıf seferberliği!**

(Adana Öncü İşçi Platformu Girişimi Bülteni'nin Aralık 2002 tarihli sayısından alınmıştır...)

Adana Öncü İşçi Platformu'nun emekçi halkımıza çağrısıdır: Emperyalist savaşa dur diyelim!

İşçiler, emekçiler, gençler!

Tarihi kan, yıkım, talan, işgal ve katliamlarla yazılı olan ABD emperyalizmi bu tarihe bir yenisini Irak üzerinden yazmaya hazırlanıyor. Dün Vietnam, Kamboçya, Somali ve Afganistan'da egemenlik peşindeydi, bugün de egemenlik peşinde. Yiğit Filistin halkının direnişini ezerek Ortadoğu halklarını köleleştirme niyetinde, Irak ve Ortadoğu petrolerini ele geçirme derdinde. Bu gerçekliğe hangi kılıfı uydurursa uydursun, ne tür

yalan söylerse söylesin, dünya işçi-emekçilerini artık kolayından kandıramıyor. Dünyanın dört bir yanında emperyalist savaş karşıtı gösteriler kitleselleşerek yaygınlaşıyor. Bu durum emperyalist merkezlerde korku ve tedirginlik yaratırken, yüzlerindeki sahte "demokrasi" maskelerinin düşmesine, gerici, iğrenç yüzlerinin açığa çıkmasına

önünü göremez olmuş, umutsuzluk içerisinde çürümeye terk edilmiştir. Demokratik hak ve özgürlüklerimizi kullanmaya kalktığımızda "terörist" ilan edilmiş, polis copları eşliğinde gözaltına alınmış, işkenceden geçirilmiş, DGM'lerde yargılanıp, senelerce yıl hapis cezalarına çarptırılıp, hücrelere kapatılmışız.

Kardeşler!

Tüm bunları bize reva gören sermaye iktidarı, şimdi de gençlerimizin canı-kanı karşılığında alacağı birkaç milyar dolar için gençlerimizi Irak halkını öldürmeye ya da ölmeye göndermek istiyor. Kendi çocukları sırça köşklerinde keyif çatarken, işçi-emekçi çocukları kurbanlık koyun gibi ABD'nin savaşına sürülmeye çalışılıyor. ABD emperyalizminin kirli petrol savaşında yer almanın, askeri üs ve tesisleri ABD emperyalizmine açmanın adı "ulusal çıkarlarımızın" korunması olarak sunuluyor.

Irak'a saldırının gerekçeleri arasında gösterilen kimyasal-biyolojik silahların en büyük üreticisi, stokçusu ABD değil midir? Aynı silahlarla İsrail siyonizmi kardeş Filistin halkını katletmiyor mu?

Adana Öncü İşçi Platformu'nun emekçi halkımıza çağrısıdır:

Ekonomik-demokratik haklarımıza sahip çıkmak, ABD emperyalizminin suçuna ortak olmamak, mazlum Irak halkının katledilmesine seyirci kalmamak için bu savaşı durduralım. Dur diyelim ki, sıradaki diğer ülke halklarının katledilmesinin önüne geçelim. İncirlik Üssü'nün kullanımına izin vermeyelim. Bölge halklarıyla dayanışmayı geliştirip güçlendirelim. Unutmayalım ki, yarın bizler kendi kurtuluşumuz için ayağa kalktığımızda "terörist" ilan edileceğiz. O zaman başta ABD olmak üzere emperyalistlerin savaş uçakları tepemizden bomba yağdıracaktır.

Filistin'de, Irak'ta ve dünyanın dört bir yanından yükselen emperyalist savaş karşıtı sese kulak verelim, alanlardaki yerimizi alalım!

Kahrolsun ABD emperyalizmi!**Yaşasın işçilerin birliği, halkların kardeşliği!**

(Adana Öncü İşçi Platformu Girişimi Bülteni'nin Aralık 2002 tarihli sayısından alınmıştır...)

neden oluyor. ABD uşağı sermaye iktidarı yıllardır uyguladığı IMF-TÜSİAD yıkım programlarıyla, işçi-emekçileri görülmemiş bir yıkıma uğratarak açlığın ve sefaletin kör kuyusuna itmiştir. İnsanlarımızı bir kuru ekmek, bir tas sıcak çorbaya muhtaç hale getirmiştir. İşsizlik her geçen gün çığ gibi büyürken, ülke zenginlikleri yerli ve yabancı tekellerin yağmasına sunulmuştur. Geleceğimiz denilen gençliğin büyük bir bölümü

Venezüella'daki gelişmeler üzerine...

Burjuva gericiliğinin kararlılığı ve Chavez'in açmazı

Emekçilerin ezici desteğini alarak başkanlığa seçilen Chavez, egemen kapitalist sistemin esaslarına dokunmadan emekçilerin yaşamını bir nebze kolaylaştıracak bazı reformlar yapmaya hazırlandı. Fakat bu kadarı bile tüm şimşekleri üzerine çekmesine yetti. Başta petrol gelirleri üzerinde egemenlik kuran çeteler üzere işbirlikçi Venezüella burjuvazisi, arkasındaki ABD emperyalizmi ile elele vererek Chavez'e karşı askeri bir darbe tezgahladı. Geçen Nisan ayında Amerikancı generaller önderliğinde gerçekleşen darbe, kitlelerin baskısı sonucu fiyaskoyla sonuçlandı. Ancak ne ABD ne de Venezüella'daki burjuva uşakları Chavez'i devirme çabasından vazgeçti. Tersine, başarısız geçen ilk girişimin ardından çıkarılan derslerin de ışığı altında, yeni bir darbe hazırlığına başladılar. Buna ilişkin CIA kaynaklı senaryo Ekim ayından beri uygulamada.

Yeni karşı-devrimci senaryo uygulamada

Bu kez sahnenin önplanında patronlar örgütü Venezüella-Kolombiya Ticaret Odası (CAVECOL), Petrol İşçileri Sendikası ve sermaye medyası vardı. Üniformalılar geri plana itilmiş, yerlerine sivil kıyafetli geçmişti. Temel silahları da şimdilik petrol sektöründeki genel grevdi. İşçi sınıfının en etkili silahlarından biri olan genel grev, emperyalistlerin ve Venezüella'daki işbirlikçilerinin başvurduğu bir araç haline gelmişti.

Burjuvazinin hizmetinde bulunan Petrol İşçileri Sendikası ağaları, petrol işçilerinin bir kısmını peşlerine takarak haftalardır petrol üretimi ve sevkiyatını engellemeye çalışıyorlar. Buna ek olarak büyük ve orta burjuva kesimler

sokaklara dökülerek kitlesel gösteriler yapıyorlar. Başkent Caracas polisi de gösteri yapan zenginleri koruyor, Chavez yanlısı emekçilere ise kurşun sıkıyor. Patronlar sendikası başkanı Juan Gonzales, istifa etmesi için Chavez'i tehdit ederken, "özel sektör genel grevi sürdürecektir kaynaklara sahiptir" diyor. Gonzales nihai bir çarpışma içinde olduklarını açıklamayı da ihmal etmiyor. Bu arada patronlar örgütü greve katılan işçilerden herhangi bir kesinti yapılmayacağını açıklarken, işçilerin işlerini sürdürmek isteyen kesimleri de işyerlerine sokulmuyor.

Venezüella burjuvazisinin borazanı medya ile Beyaz Saray güdümündeki Amerikancı basın da Chavez yönetimine karşı seferber olmuş durumda. Yerli basın Chavez yanlısı yüzbinlerce yoksulun eylemlerine sansür uygularken, zenginlerin eylemlerini sürekli öne çıkarıyor. Bunun ötesinde Chavez'e ve emekçi kitlelere kin kusan program ve konuşmalar da gününün başında yayınlanıyor. ABD basını ise, "Bush hükümeti çok geç olmadan harekete geçmeli", "Chavez hükümeti, Kolombiya'da savaşan gerillalara silah ve lojistik destek veriyor", "Grevlerden dolayı Amerika'ya sevk edilmesi gerek petrol limanlarda demir atmış tankerlerin içinde bekliyor". "Amerika'da bir varil petrolün fiyatı 30 doların üstüne çıktı" vb. söylem ve argümanlarla açık bir Ameriken müdahalesine çağrıda bulunuyor.

Chavez'in uzlaşma arayışları ve emekçilerin direnme kararlılığı

Ülke ekonomisinin lokomotifi olan petrol üretimi ve sevkiyatının aksamaması karşısında sıkışan Chavez ise uzlaşma için yol arıyor. Muhalefet temsilcilerine görüşmelere başlamak için çağrı yapan Chavez, bu tutumu ile burjuvazi ile çatışmaya girmek istemediğini yeniden göstermiş oluyor. Ancak çok sıkıştığında yine emekçilere başvurup yardım istiyor.

Venezüellalı emekçiler çağrılara karşılık vererek sokaklara dökülüyor. Hayal kırıklığı yaşamalarına rağmen Chavez'den umudunu kesmeyen yoksullar, halen çözüm beklentisi içinde bulunuyorlar. Ancak çözüm için zenginlerle uzlaşmayı değil, eğer gerekiyorsa onları ezip geçmek gerektiğinin de farkındalar. Nitekim önceleri Chavez'e oy vermeye

olmak üzere Venezüella burjuvazisi ile onun arkasındaki Amerikan emperyalizminin Chavez'i devirmek için her türlü kirli ve kanlı yöntemi uygulamaktan çekinmeyecekleri açıktır. Tarihsel deneyimlerin de gösterdiği gibi bu tür çatışmalarda direnmeden yenilen emekçiler ağır bedeller ödemektedirler. Nitekim geçen Nisan ayında Chavez'e karşı tezgahlanan ve emekçilerin direnişi ile başarısızlığa uğratılan askeri darbe girişiminden sonra gecekondulara baskın düzenleyen başkent polisi Chavez yanlısı 40 emekçiyi katletmişti. Chavez'in başta olduğu bir dönemde bu kadar pervasız davranabilen militarist devlet örgütlerinin, Amerikancı bir darbe ile şimdiki yönetimi devirmeleri durumunda, ne türden bir katilamcı yol tutacaklarını tahmin etmek zor değil.

Sınıf savaşına dayalı bir direniş hayati önemdedir

Venezüella örneğinde görüldüğü gibi, zenginler çıkarlarını korumak için gerektiğinde sınıf mücadelesini bizzat körüklüyorlar. Emekçiler ise kitlesel bir şekilde sokaklara dökülüyor, kendi sorunlarını çözebileceğine inandıkları bir yönetimi savunmanın mücadelesini veriyorlar. Bu çatışmada sınıf mücadelesi Chavez karşıtları ve Chavez destekçileri şekline bürünmüş durumda. Ancak burjuva devlet aygıtı korunduğu sürece, sömürücü sınıflara karşı alınacak önlemlerin belli bir sınırları aşamayacağı daha önce Portekiz'deki "karanfil devrimi" ve Şili'deki Allende yönetimi örneklerinde açıkça görülmüştü. Şili'de sonuna kadar anayasaya bağlı kalan Allende yönetimini deviren faşist devlet güçleri onbinlerce ilerici-devrimciyi, işçi, emekçi ve aydını katletmiş, yıllarca süren kanlı bir faşist diktatörlük kurmuşlardı.

Venezüella işçi ve emekçileri de -koşullar farklı olmakla birlikte- 1973'te Şili emekçilerinin karşı karşıya kaldığı riskli duruma benzer bir süreçten geçiyorlar. Gelişmelere baktığımızda zenginlerin daha kararlı bir sınıfsal tutum aldıklarını görmekteyiz. Bu da Venezüellalı yoksulların tehlikeli, keskin bir dönemeçten geçtiğini gösteriyor. Bu dönemeçler kırılmaların, yenilgilerin başlangıcı olabileceği gibi, mücadeleyi yeni mevzilerle güçlendirip ileri doğru sıçramanın bir imkanına da çevrilebilir. Tabii bunu başarmak için asalak burjuvalardan daha kararlı bir sınıfsal duruş sergileyebilmek zorunludur. Günümüzde emperyalizme ve yerli işbirlikçilerine karşı sonuç alıcı bir direniş örebilmek için proletaryanın önderliğinde ama aynı zamanda sömürülen kent ve kır emekçilerinin de desteğini alan bir örgütlük ve mücadele gerekiyor.

Milyonlarca işçi ve emekçinin politikleştiği, talepleri için alanları doldurduğu dönemlerde, hem önderliği içinden çıkartabilecek, hem de örgütlülüğü örebilmenin olanaklarını sağlayabilecek potansiyeller açığa çıkarılmayı bekler. Güçlü ve zayıf yanları olmakla beraber, kapitalist/emperyalist sisteme karşı kitlesel mücadelelerin yayıldığı günümüz gerçekliğinde "Sınıfa karşı sınıf/düzene karşı devrim/kapitalizme karşı sosyalizm!" şiarı her zamankinden çok daha özel bir anlam taşımaktadır.

yetinen emekçiler, artık örgütlü bir şekilde hareket etmenin gerekliliği ve zorunluluğu konusunda bir bilince sahip ve Chavez yönetimini savunmak için her an sokaklara dökülmeye, sözlerini alanlarda söylemeye hazır durumdadır. Özellikle zengin sınıfların Pinochet diktatörlüğü gibi bir yönetim kurmak için uğraşmaları Venezüellalı emekçileri uyarılmış bulunmaktadır.

İşçi sınıfını ve diğer emekçileri gönlünce sömürmeye, işine geldiği gibi yönetmeye alışan Venezüella burjuvazisi, Chavez'in yoksullar lehine yapmak istediği bazı düzenlemelere karşı tahammülsüz ve saldırgan bir tepki göstermektedir. Bu ülkede asalak burjuvaların beyaz azınlığa mensup, yoksulların çoğunluğunun ise siyahlar, yerliler ve melezlerden oluşması sınıf çatışmalarına ayrı bir boyut katmaktadır. Zira bu kıtada beyaz azınlığın ırk ayrımcısı olduğu bilinmektedir. Köle olarak gördükleri siyah, melez ve yerli emekçilerin artık karşılarına örgütlü bir güç olarak çıkmaları, çürümüş burjuvaları dehşete düşürmektedir. Biliyorlar ki, emekçilerin örgütlü mücadelesi kolayca üstesinden gelinebilecek, yenilgiye uğratılacak bir güç değil. Kısacası bu örgütlükte kendi sefil sonlarını görmekteyiz. Sergiledikleri küstahça saldırganlığın altında yatan asıl neden budur.

Başta petrol gelirlerinin çoğuna el koyan kesimi

Latin Amerika'da neo-liberal saldırıya karşı kitlelerin büyüyen öfkesi...**Emekçilerin desteği ve reformist solun büyük açmazı****E. Bahri**

Emperyalist sömürgeciğe, askeri diktatörlüklere, beyaz teröre ve faşizme karşı mücadelenin anararası Latin Amerika, bir süredir işçi sınıfı, kent ve kır yoksullarının yeniden harekete geçişine sahne olmaktadır. 19. yüzyılda başlayan direniş, sömürünün ve sömürgeciliğin değişen biçimlerine karşı 21. yüzyılda da yeni boyutlar kazanarak devam ediyor.

Ekvador emekçileri yeni bin yılı halk ayaklanmasıyla karşılamışlardı. Venezüella emekçileri ezici bir oy çokluğuyla başa geçirdikleri Hugo Chavez'i, Amerikan emperyalizmi destekli büyük ve orta burjuvaların saldırı ve provokasyonlarına karşı korumak amacıyla aylardır sokakları mekan tutmuş bulunuyorlar. Brezilya emekçileri büyük umutlar bağladıkları İşçi Partisi lideri Lula'yı başa geçirdiler. Arjantin işçi sınıfı IMF patentli saldırılara karşı bir yıla birkaç genel grev sığdırıyor vb.

'80'li yıllarda başlayan çözülme sürdü ve '89 çöküşünün ardından Latin Amerika'nın yaygın yönetim biçimi olan faşist askeri cuntalar da tüm kıta ülkelerinde son buldu. CIA eliyle başa geçirilen zorba yönetimlerin biçimsel olarak değişime uğraması, emekçilerin yaşamında pek de bir değişime yol açmadı.

Bu dönem faşist devlet terörü bir miktar hız kesmiş, kimi katil ve işkenceciler kitlelerin yükselttiği mücadelenin de basıncıyla yargı önüne çıkarılmıştı. Bu adımların atılması '60'lı ve '70'li yıllara damgasını vuran devrimci gerilla hareketlerinin tasfiye olmasından/edilmesinden sonra, ya da buna bağlı olarak mümkün olabilmişti. Ancak onbinlerce ilericiyi-devrimciyi işkenceden geçiren, zindanlarda

çürüten, katleden, gözaltında kaybeden ordu şefi katiller, en belirgin biçimde Arjantin'de görüldüğü gibi, çoğunlukla göstermelik yargılamalarla akladılar ya da sembolik cezalarla yakalarını sıyırdılar.

Yeni dönemde işçi ve emekçileri bekleyen ise, sürmekte olan kapsamlı sosyal yıkım saldırıları, işsizlik, yoksulluk, açlık, yıkım ve belirsizliklerle dolu bir gelecekte başka bir şey değildi. Demokrasi, iç barış, sosyal refah vb. üzerine demagojik argümanlar, gündün güne artan sömürü ve eşitsizlikler karşısında bir değer taşımadıkları gibi, kapitalist/emperyalist sistem karşıtı muhalefetin gittikçe güçlenmesi karşısında etkilerini giderek daha çok yitirdiler.

Kıta çapında IMF-Dünya Bankası patentli saldırılara karşı gittikçe güçlenen işçi-emekçi hareketi, politik bir önderlikten yoksun olduğu sürece sistemi aşan bir düzey yakalayamıyor. İnatla süren mücadele sistemi belli tavizler vermeye zorlarken, siyasi alanda yaşadığı zaafın da etkisiyle, hedefe ulaşma noktasında tikanıklıklar yaşıyor. Sistem ise, içinde bulunduğu sıkışmışlık durumundan dolayı geri adım atmamak için direniyor. Bu çatışma kimi zaman kolluk kuvvetlerinin cunta dönemlerinden farksız vahşi saldırılarına sahne oluyor. Bu sahneler sözümona demokratikleşen yönetimlerin gerçek yüzünü de böylece açığa çıkartıyor. Bu ülkelerdeki sermaye iktidarları eğer koşullar zorlarsa cuntanın yedekte bekleyen ruhunu diriltmekten geri durmayacaklarını gösteriyorlar.

Emekçi kitleler, neo-liberal saldırıların yarattığı

sorunlarla boğuşurken, reformist sol partilerin IMF-DB karşıtı politikalar izleyeceklerine dair söz vermeleri üzerine kent ve kır yoksulları bu partileri çözüm platformu olarak görüyor. Seçimlerde onlara büyük destek veriyor, dahası bazı ülkelerde (Venezüella, Brezilya, Ekvador gibi) hükümet olmalarını da sağlıyorlar.

Kitlelerin desteğini alarak iktidara gelen sol söylemli reformist partiler daha ilk adımlarında çözümsüz sorunlarla karşılaşılıyorlar. Çıkış yolu olarak ya çelişkileri yumuşatmaya çalışıyor, ya da geri adım atarak IMF-DB ile çalışmaya başlıyorlar (Brezilya örneğinde olduğu gibi) ki, bu ikinci tutum önden ortaya konulan temel iddiaların da bir kenara atılması anlamına geliyor.

Bu çıkışsızlık, sınıf mücadelesinin dayattığı çatışmadan kaçınma çabası ile, aynı anda yoksullar lehine sistem içi bazı reformları gerçekleştirme isteğinden kaynaklanıyor. Günümüzde bunun en veciz örneği, Venezüella'da Hugo Chavez yönetiminin karşı karşıya kaldığı sorunlardır. Chavez, yokluğa, yoksulluğa, işsizliğe vb. sorunlara çözüm isteyen emekçi kitleler (ki onu başkanlığa taşıyanlardır) ile, en basit bir reforma izin vermemek için bile aktif çaba harcayan burjuvazi arasında sıkışıp kalmaktadır. Sistem içi de olsa yoksullar lehine yapılacak en basit bir düzenleme bile burjuvazi ile açık bir sınıf çatışmasına girmeyi zorunlu kılıyor. Liberal solun açmazının bir yönü de, egemen sınıflarla çatışmaya girmeden ve burjuva devlet aygıtına dokunmadan reformlar doğrultusunda bazı adımlar atabileceğini sanmasından kaynaklanıyor.

Almanya'da kamu emekçileri eylemde...**Gösteriler ve uyarı grevleri yaygınlaşarak sürüyor**

Alman burjuvazisi ve onun temsilcisi Sosyal Demokrat-Yeşiller hükümeti işçilere, emekçilere ve öğrenci gençliğe '90'lı yıllardan bu yana en yoğun ekonomik- sosyal saldırılarını başlatmış durumda.

Uzun yıllar iktidarda olan Hristiyan partilerin cesaret edip de hayata geçiremedikleri saldırıları Sosyal Demokratlar-Yeşiller hükümeti bir bir gerçekleştiriyor. Bundan kısa bir süre önce Almanya metal işkolunda yaşanan saldırılara karşı kitlesel gösteri ve grevlere tanıklık etmiş, büyük bir kararlılıkla saldırılara karşı çıkan metal işçileri sendika yöneticilerinin ihanetine uğramışlardı. Ardından inşaat sektöründe çalışan emekçilerin gösteri ve grevleri gelmiş, benzer satış sözleşmeleri burada da yaşanmıştı.

Peşisıra öğrenci gençliğe yönelik saldırılar gündeme geldi. Daha sonra postane ve banka emekçilerine dönük tensikatlar gündeme geldi ve tensikatlar sürüyor. Yine kısa bir süre önce sağlık sigortalarına yapılan zam parlamentoda oylanarak yürürlüğe kondu. Mezarda emeklilik saldırısı ise hala tartışılıyor. En son olarak kamu emekçilerine yönelik saldırılar gündeme getirilmiş durumda.

3 milyon kamu emekçisini ilgilendiren TİS görüşmeleri devam ediyor. TİS görüşmelerine işverenleri temsilen Almanya İçişleri Bakanı Otto Schily katılmaktadır. 11 Eylül saldırılarının ardından

yürürlüğe konan ve anti-demokratik uygulamalarıyla ünlenen bu zat uyarı grevine çıkan emekçileri tehdit etmeyi de ihmal etmiyor. 18 Aralık'ta gerçekleştirilecek olan TİS görüşmeleri öncesinde ver-di Sendikası çalışanları uyarı grevine çağırdı. Sendikanın yaptığı çağrıya emekçiler büyük bir kitlesellikle katılım sağladılar. Bu çerçevede 14 Aralık'ta Berlin'de yapılan kitlesel gösteriye 40 bin emekçi katılarak tepkilerini dile getirdi. 16 Aralık'ta Berlin-Brandenburg, Bavyera, Hessen ve Baden Württemberg eyaletlerinde yapılan uyarı grevlerine 20 bin emekçi katıldı.

17 Aralık'ta ise NRW eyaletinde emekçiler talepleri için uyarı grevi ve gösteriler gerçekleştirdiler. 50 bin civarında kamu emekçisi geçici olarak iş bıraktı. 16 milyon nüfuslu eyaletin 70 belediyesinde

uyarı grevleri gün boyu devam etti. Köln, Bochum, Essen, Dortmund ve Düsseldorf gibi büyük şehirler başta olmak üzere tüm bölgede 3-4 saatlik uyarı greviyle yaşam felce uğradı. Otobüs ve tramvaylar çalışmadı. Milyonlarca işçi işlerine geç kalırken okullar geç açıldı. Bunun yanı sıra uyarı grevlerinin yapıldığı bütün büyük kentlerde saat 8:00'den itibaren binlerce emekçinin katıldığı coşkulu mitingler düzenlendi. Eyaletteki en büyük mitinglerden biri 5000'e yakın kamu emekçisinin katılımıyla Düsseldorf'ta yapıldı.

Sendikanın %3 zam talebine karşılık işveren sıfır zam dayatıyor. Öyle görünüyor ki sendika yöneticileri yapılacak görüşmelerde %3 zam talebinin altına incekler. 18 Aralık'ta yapılacak görüşmelerde anlaşma sağlanamaması durumunda Ocak ayının sonunda genel greve gidilecek. Kamu emekçileri mücadele etmekte ne kadar kararlı olduklarını göstermiş durumdadır, eğer bir kez daha sendika yöneticilerinin ihanetiyle karşılaşmazlarsa...

BİR-KAR olarak, II. Kongremizde bir kez daha karar altına aldığımız gibi, bundan böyle Avrupa'da gelişecek sosyal hareketlerle daha fazla dayanışma içinde olacağız. Buradan bir kez daha tüm BİR-KAR çalışanlarını Almanya'nın birçok eyaletinde gerçekleştirilen uyarı grevlerine ve yapılan gösterilere mümkün olan her yerde katılmaya ve destek olmaya çağırıyoruz.

BİR-KAR/Almanya

Hüseyingazi İşçi Kültür Evi coşkulu bir şenlikle açıldı

İşçi Kültür Evleri, sermaye düzenin kitlelere dayatmış olduğu yoz kültüre karşı devrimci bir alternatif olarak şekilleniyor, işçi ve emekçiler arasında ve gündün güne yaygınlaşıyor.

Hüseyingazi İKE bunun yeni bir halkası oldu.

Yaklaşık bir haftalık yoğun bir çalışmayla, tek tek çaldık evlerin kapılarını ellerimizde bildirilerle.

Hüseyingazili emekçiler, bizleri seçim çalışmasından da tanıdıkları için fazla yabancılaşmadılar.

Onlara sadece bildirilerimizi bırakmakla yetinmedik; böyle bir kurumun neden ihtiyaç olduğunu, düzenin bize kültürel cepheden de nasıl saldırdığını, düzenin bizleri nasıl bir yozlaşma bataklığına sürüklemeye çalıştığını, bizleri kendi öz örgütlülüğümüzden nasıl koparmak istediğini anlattık ve buna karşı bir duruş olarak İşçi Kültür Evleri'nin anlamını, önemini ve işlevini ortaya koyduk. Emekçiler, yaygın bir ortak eğilim olarak; bu tür çalışmaların bölge üzerinde iyi etkiler yaratacağını söylediler ve çalışmalarımızda başarılar dileyerek kendilerinin de katkıları olabileceğine yardımcı olduklarını ifade ettiler.

Sermayenin kolluk kuvvetleri yine terör estirdiler

Sermayenin kolluk kuvvetleri, açılış günü yığıldıkları üç otobüs çevik, sivil polisler ve timlerle açılış provoke etmek istedi.

Kimilerinin ellerinde silahlar insanları tehdit eder duruşlarıyla çevredekileri korkutmaya, kimileri ise kamera ve fotoğraf makinalarıyla çekim yaparak insanlar üzerinde "gitmeyin, yoksa siz de fişlenirsiniz" havası yaratmaya çalıştılar. Bu şekilde tam teçhizatlı gelmelerini ise bizlerin "güvenliğini sağlamak, olası bir saldırıda müdahale etmek"(!) yalanıyla açıklamaya çalıştılar.

Sınıf devrimcilerinin bölgede yarattığı etki, edindiği güç sermaye düzenin bu zorba bekçilerini rahatsız etmiş olmalı ki, bir açılış şenliğine tutup bu kadar "koruyucu" güç gönderme ihtiyacı duymuşlardı. Bu zorbaların şenliği izlemek için içeri girme noktasındaki ısrarlarını kararlı tutumumuzla püskürttük.

Coşkulu bir açılış şenliği

Bu tür olumsuzluklara rağmen -buna kötü hava koşulları da dahil- etkinliğe azımsanmayacak bir katılım gerçekleşti. Katılımın çoğunluğunu genç işçiler oluşturuyordu. 70'in üzerinde katılımın olduğu açılış şenliği son derece coşkulu bir havada geçti.

Açılış konuşmasının ardından ozan Hüsnü İyidoğan'ın türküleri ilgiyle dinlendi. Ardından Mamak İKE Müzik Topluluğu türküleri ve marşlarıyla kitleyi coşturdu. Mamak İKE Tiyatro Topluluğu ise kendi yazdıkları ve hazırladıkları bir oyun sergiledi. Verilen kısa arada etkinliğimize gelenlerle sohbet etmeye başladık. Tepkiler olumlu oldu. Programın yarattığı sıcak atmosferin etkisi katılımcıları pasif izleyiciler olmaktan çıkardı.

İkinci bölümde bir arkadaşımız, komünist şair

Nazım Hikmet'in şiirleriyle devrim ve sosyalizm sevdasını ve umudunu yüreklerimize taşıdı. Son olarak sahneye çıkan Grup Yön ise, ABD emperyalizminden, emperyalist savaştan, bu topraklarda mayalanan

devrimci direniş geleneğinden ve bunun genç yapımcılarından Erdal Eren'in de anlatıldığı bir konuşmadan sonra seslendirdiği şarkılarla, etkinliğe ayrı bir renk kattı. Bir arkadaşımız İşçi Kültür Evleri'nin önemini anlatarak, 19 ve 22 Aralık'ta yapılacak eylemlere katılım çağrısı yaptı.

İşçi sınıfı ve emekçiler

açısında kazanılan bu mevziyi geleceğe, devrime ve sosyalizme taşımak Hüseyingazi İşçi Kültür Evi çalışanlarının görevi ve sorumluluğudur. Bu bilinç ve sorumlulukla yolumuza devam ediyoruz.

Hüseyingazi İKE çalışanları

Hüseyingazi İKE Açılış Şenliği'ne mesajlardan...

Dostlar, yoldaşlar; Hayatın ta içlerine kadar sokulan, soframızda, işimizde, yatağımızda, hücrelerimize kadar işleyen çürümenin, yozlaşmanın yaşandığı bir dönemden geçiyoruz. Burjuvazi kendi kokuşmuşluğunu tüm dünyaya yaymaya çalışıyor. Çıkarıcılığı, bencilliği, küçük hesaplar peşinde koşan bireyler olmayı bir meziyetmiş gibi sunuyor. Televizyon dizileri burjuva aile düzenini övüyor, kadının aşağılanmasını olağan bir durum olarak sunuyor. Yarışmalarda sen kendini kurtar, komşun aç yataırken sen malı götür bilinci aşılmanmaya çalışılıyor. Hak aramaya çıkan işçi, emekçi ve gençlerin kafasına inen cipler ibretle tekrar tekrar gösteriliyor; "Aman ha sakın böyle yapmayın!" diyen bir mesajla. Hayatı cinselliğe indirgemiş şarkıcılar, mankenler "büyük sanatçı" olarak övgü görüyor. Taklit resimler yapan 12 Eylül'ün eli kanlı paşası, sergileriyle gündeme gelirken nice gerçek ressamın adı bile bilinmiyor.

Oysa onların kokuşmuş düzeni de, sanatı da bir yanılısamadan ibarettir. Tüm saltanatları korkuya ve kâr hırsına dayanır. Onlar Nazım Hikmetler'den, Ruhi Sular'dan, Yılmaz Güneyler'den korkuyorlar. Onlar, insan gibi insanlardan korkuyorlar. Onlar, insan gibi insanlardan, geleceği nasırlı elleriyle yatanlardan, yani bizlerden korkuyorlar.

Ama bu yalan ve aldatmaca düzeni çökecektir, yarattıkları boyalı sirk çadırı da beraberinde gidecektir. İşçi Kültür Evi, ilmek ilmek mücadeleyi ören, burjuvazinin değil işçi sınıfının sanatını üreten bir mevzidir. Bu mevziyi gözümüz gibi korumamız gerekiyor. Hüseyingazi İKE'yi selamlıyor, herkesi bu kurumu sahiplenmeye ve desteklemeye çağırıyoruz!

İstanbul İşçi Kültür Evleri

Dostlar, yoldaşlar; Emekçilerin özgürleşme mücadelesi tüm hızıyla sürüyor. Çürüyen ve gün geçtikçe yok olmaya yüz tutan emperyalist-kapitalist sistem; işçilere, emekçilere, gençlere, kadınlara çocuklara yani bir bütün olarak dünyaya yıkım getiriyor.

Bir taraftan yaşantımızı kendi kâr ve çıkarları için köleleştirilen öte taraftan dünya zenginliklerini yağmalamak için halklara savaş ilan ediyorlar. Sömürü çarkları işlesin diye binlerce suçsuz insanı katlediyor, nükleer, kimyasal vs. silahlarla tarihler boyu kültürel ve doğal değerleri yok ediyor. Bugün buna dur demek bizlerin omuzlarındaki bir sorumluluktur. Yaşamımıza ve hayatımıza sahip çıkalım. Bizlere yoksulluk, açlık ve savaş getiren sömürü düzeninin tüm çarklarını parçalayalım.

Hüseyingazi, yüz yıllardır süren bu mücadelenin kültür cephesinde bugün yeni bir mevziye kavuşmuş oluyor. Kültür-sanat cephesinde uzun bir süredir varılmaya çalışan İşçi Kültür Evleri, Ankara'nın emekçi mahallelerinden birisi olan Hüseyingazi'ye de bayrağını dikmiş bulunuyor. Bu soluklu mücadeleye omuz veren ve bu bayrağın taşıyıcısı olan tüm dostları selamlıyor, bu onurlu yolda daha ileriden kazanacağımız mevzilerle devrime, sosyalizme ulaşacağımızın coşkusu ile başarılar diliyoruz.

Mamak İşçi Kültür Evi

İşçi ve emekçilere sömürünün, sefaletin ve yoz kültürün reva görüldüğü bu düzende işçi ve emekçilerin birlik, beraberlik ve dayanışma içinde biraraya gelerek oluşturduğu İşçi Kültür Evleri'nin bir yeni mevzisinin de Hüseyingazi'de açılıyor olması, işçi ve emekçilerin sömürsüz, özgür ve eşit bir dünya özlemine doğru atılmış bir adımdır. Bu adımın güçlendirilmesi ve yeni adımlarla çoğaltılması umuduyla sizlere başarılar diliyoruz.

İzmir-Çiğli İşçi Kültür Sanat Evi

Dostlar, yoldaşlar; Sermaye düzeninin her alanda sürdürdüğü azgın sömürden gençlik de payını alıyor. Bir yandan bireycileşmeyi, yozlaşmayı, ahlaki düşkünlüğü ve yabancılaşmayı yaşayan gençler, diğer yandan AB uyum yasaları doğrultusunda hazırlanan YÖK yasa tasarısıyla eğitim haklarını, sözde iş güvencesi yasasıyla da iş hakkını yitirerek işsizliğe ve geleceksizliğe mahkum ediliyor. Dünyanın hakimiyeti

19 Aralık katliamı çeşitli eylemlerle protesto edildi...

İstanbul: “Katliamı yapanlar yargılansın!”

19 Aralık büyük zindan direnişinin ve katliamının ikinci yıldönümünde Bayrampaşa Cezaevi önünde polis kuşatmasına rağmen TAYAD'lı Aileler ve İHD, TUYAB karanfil bırakma eylemleri yaptılar.

Saat 11:00'de TAYAD'lı Aileler yaklaşık 50 kişilik bir kitle ile cezaevi önüne geldiler. Karanfilleri bıraktıktan sonra zılgıtlar çekerek dağıldılar.

Saat 12:00'de ise bu kez İHD ve TUYAB, 100 kişilik bir kitle ile cezaevi önüne geldi. Basın açıklaması metnini Av. Eren Keskin okudu. Konuşmasında İHD Genel Kurulu'nda 19 Aralık gününü “Cezaevlerinde İnsan Hakları İçin Mücadele ve Dayanışma Günü” olarak ilan ettiklerini duyurdu. Açıklamanın hemen ardından “Tecridi kaldırın ölümleri durdurun!”, “Zindanlar yıkılsın tutsaklara özgürlük!”, “F tipleri kapatılsın!”, “Katliamı yapanlar yargılansın!” sloganları eşliğinde karanfiller cezaevi önüne bırakıldı. (SY Kızıl Bayrak/İstanbul)

İzmir: “İnsanlık onuru hücreleri yıkacak!”

19 Aralık katliamının ikinci yıldönümünde İHD İzmir Şubesi Konak Sümerbank önünde bir protesto eylemi gerçekleştirdi. Yaklaşık 150 kişinin katıldığı eylemde “Tecridi kaldırın ölümleri durdurun!” yazılı pankart açıldı ve “F tipi ölümlere son!”, “Hücre-tecrit terörüne son!”, “Tecridi kaldırın ölümleri durdurun!”, “Tecrit işkencedir!” yazılı dövizler taşındı.

Saygı duruşuyla başlayan eylemde basın metninin okunmasının ardından Duvara Karşı Tiyatro Topluluğu tecridi konu alan bir skeç oynadı. Skeç çevredeki insanların da ilgisi çekti.

Eylemde “Hücre ölümdür istemiyoruz!”, “Tecridi kaldırın ölümleri durdurun!”, “İçerde dışarda

hücreleri parçala!”, “Devrimci tutsaklar yalnız değildir!”, “Faşizme karşı omuz omuza!” vb. sloganları atıldı.

19 Aralık günü İHD'li ve ÇHD'li avukatlar, Kırıklar F Tipi Cezaevi önüne 102 adet karanfil bıraktı. Dokuz Eylül Üniversitesi öğrencileri de katliamla ilgili olarak okullarında bir basın açıklaması yaptılar. (SY Kızıl Bayrak/İzmir)

Adana: “İçerde dışarda hücreleri parçala!”

28 devrimci tutsağın diri diri yakılarak, işkencelerden geçirilerek katledildiği ve kanlı sermaye düzeninin sözcülerinin adına büyük bir arsızlıkla “Hayata dönüş” dedikleri 19 Aralık katliamı Adana'da da lanetlendi.

İHD'nin Uğur Mumcu Meydanı'nda yaptığı basın açıklamasına Emekli-Sen, BTS, Haber-Sen, HADEP, EMEP, tutuklu yakınları dernekleri ve devrimciler katıldı. Yaklaşık 150 kişinin katıldığı eylemde, şehit resimleri, tecrit karşıtı sloganların yer aldığı dövizler ve “19 Aralık katliamını unutmamak, unutturmayacağız!” yazılı bir pankart taşındı.

Basın açıklamasının ardından oturma eylemine geçildi. Eylem boyunca; “İçerde dışarda hücreleri

parçala!”, “Anaların öfkesi katilleri boğacak!”, “Devrim şehitleri ölümsüzdür!”, “Yaşasın halkların kardeşliği!” sloganları atıldı. Eylem sonunda 22 Aralık için planlanan emperyalist savaş karşıtı miting emniyetin izin vermemesi sonucu iptal edildiği açıklandı. Eylem alıkışlarla sona erdi. (SY Kızıl Bayrak/Adana)

Antakya: “Katil devlet hesap verecek!”

19 Aralık'ta, “hayata dönüş” adı altında gerçekleşen faşist katliamın yıldönümünde, İHD'nin çağrısıyla biraraya gelen yaklaşık 50 kişi katliamı protesto etti. Müze önünde yapılması planlanan eyleme polisin izin vermemesi sonucu açıklama dernek binasında yapıldı.

Açıklamanın yapılacağı saatlerde polis şehrin pek çok yerinde olağanüstü önlem aldı. Açıklamaya katılmak üzere dernek binasında toplanan Kızıl Bayrak, Atılım, Partizan çalışan ve okurlarının inisiyatifleriyle şehitler anıldı. Sık sık “Katil devlet hesap verecek!”, “Devrimci irade teslim alınmaz!”, “Emperyalist savaşa hayır!”, “Irak halkı yalnız değildir!”, “Bedel ödedik bedel ödeyeceğiz!” sloganları atıldı. (SY Kızıl Bayrak/Antakya)

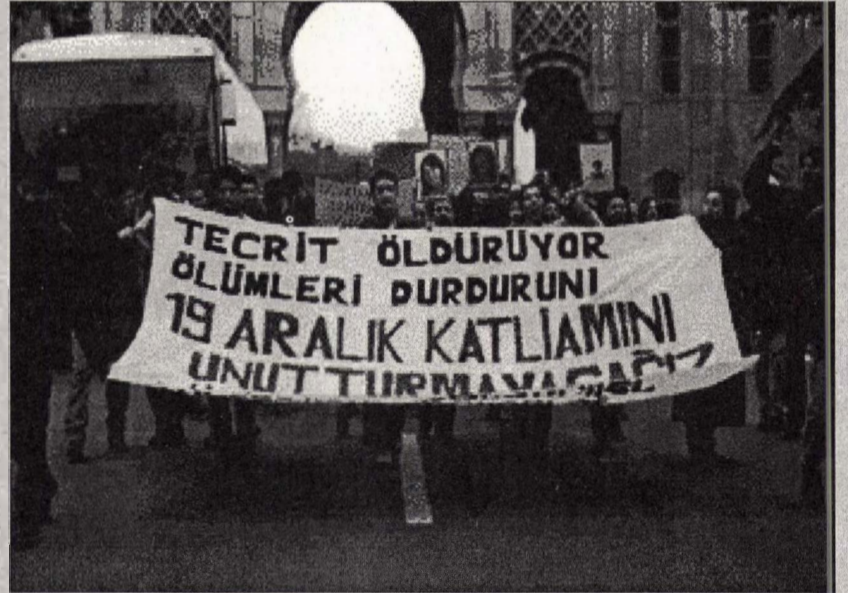
İÜ'de 19 Aralık katliamı protesto edildi...

“Yaşasın 19 Aralık direnişimiz!”

19 Aralık katliamının yıldönümünde, devletin katliamcı yüzünü teşhir etmek ve tecrit sorununu üniversitede öğrencilerin gündemine sokabilmek için devrimci, demokrat, ilerici öğrenciler olarak İstanbul Üniversitesi Fen-Edebiyat ve Merkez kampüslerde bir dizi etkinlik düzenledik.

Hafta boyunca katliamın nedenini ve sonuçlarını anlatan duvar gazeteleri ve resim sergileri hazırlayarak okulumuzun duvarlarına astık. Çıkardığımız ortak afiş ve bildirileri dağıtıp üniversitede düzenleyeceğimiz etkinliklere ve eylemlere insanları davet ettik. İlk etkinliğimizi, 17 Aralık günü gerçekleştirmek üzere, Merkez Kampüs'te sinevizyon gösterimi, müzik dinletisi ve 19 Aralık katliamını yaşamış tutsaklarla söyleşi olarak planladık. Teknik bir aksaklık nedeniyle sinevizyon gösterimini gerçekleştiremedik.

18 Aralık günü Edebiyat Fakültesi'nde gerçekleştirdiğimiz etkinliğimiz Ölüm Orucu'nda şehit düşen Feride Harman şahsında tüm devrim şehitleri için saygı duruşu ile başladı. Ardından Ulucanlar ve 19 Aralık katliamını yaşamış olan ÖO direnişçisi Fatime Akalın katliamı ve direnişi anlatan bir konuşma yaptı. Şiir dinletisi ve Kutup Yıldızı'nın sunduğu müzik dinletisinden sonra çekilen halaylarla etkinliğimiz son buldu. Etkinlik sonrası topluca Beyazıt'taki basın açıklamasına gittik.

“Tecrit öldürüyor, ölümleri durdurun, 19 Aralık katliamını unutturmayacağız!/Devrimci Demokrat Yurtsever Öğrenciler” imzalı pankartın açıldığı eyleme 200'ü aşkın kişi katıldı. Eylemde sık sık “Devrim şehitleri ölümsüzdür!”, “Devrimci irade teslim alınmaz!”, “Yaşasın 19 Aralık direnişimiz!”, “Bedel ödedik bedel ödeyeceğiz!”, “F tipi üniversite istemiyoruz!”, “Faşizme karşı omuz omuza!” vb. sloganlar atıldı. Basın açıklamasının okunmasının ardından okulun içine girerek eylemi bitirdik.

Eylemden yaklaşık on dakika önce sudan sebeplerle çekildiğini açıklayan Yurtsever Gençlik ve eyleme katılacağını söyleyip de katılmayan Emek Gençliği, tecrit ve cezaevleri sorununa gösterdiği “duyarlılığı” bir kez daha ortaya koymuş oldu.

Ekim Gençliği/İÜ

ODTÜ'de 19 Aralık katliamı protesto eylemi

19 Aralık faşist katliamının 2. yıldönümünün yaklaşması nedeniyle ODTÜ'de tüm ilerici ve devrimci kesimlere toplantı çağrısı yapıldı. *Ekim Gençliği, Özgür Gençlik, Devrimci Proleter Gençlik ve Antikapitalistler*'in katıldığı toplantıda 18 Aralık Çarşamba akşamı meşaleli bir eylem yapma kararı alındı. Hazırlanan ortak afiş ve bildiriler üç gün boyunca tüm bölümlere ve yemekhaneye dağıtıldı. Çarşamba akşamı yurt kantinleri gezilerek katliamın gerçek yüzü anlatıldı ve saat 19:00'daki eyleme çağrı yapıldı.

Yaklaşık 60 kişinin katılımıyla başlayan eylem, kısa bir yürüyüşün ardından okunan basın açıklamasıyla devam etti. “Devrim şehitleri ölümsüzdür!”, “İçerde, dışarda hücreleri parçala!”, “Katil devlet hesap verecek!”, “Bedel ödedik, bedel ödeyeceğiz!”, “Kurtuluş yok tek başına, ya hep beraber ya hiçbirimiz!” sloganlarının atıldığı eylem alkışlı protestolarla sona erdi.

Ekim Gençliği/ODTÜ

Feride Harman'ı da şehit verdik...**Sabırlı ve kararlıyız; ilk günkü gibi!**

3,5 aydır İstanbul'un orta yerinde dalgalanan bir direniş bayrağıydı.

Ölüm orucuna başladığı gün olan 28 Temmuz 2001'den, şehit düştüğü 16 Aralık 2002'ye kadar alındaki kızıl bantı, iradenin bayrağı olarak taşıyandı.

Adı, Feride Harman'dı.

Ve bir harman yeri idi direniş; olgun başakların sapla samandan ayrıldığı bir harman yeri.

Türkiye halkının en olgunlarıydılar onlar; sorumluluğuna sahip çıkmada, zulmün önüne dikilmekte, halkını ve vatanını sevmekte, cürette ve fedakarlıkta, en öndeydiler.

Zalimin zulmü var, evet; ama bizim Feridelerimiz var.

(...)

Dersim dağlarında bir gerillaydı Feride Harman. Elinde silahı vardı o zaman zalime karşı. Tutsak düştü. Oligarşinin düzeni onu silahsızlandırmıştı...

Ama gerçekten öyle mi olmuştu? Silahsızlanmış mıydı Feride.

Hayır, o zalime karşı direnen her mazlumun doğal olarak sahip olduğu en büyük silahı keşfetti ve o silahı kuşandı. Cephemize yazdığı son yazılarından birinde şöyle diyordu: Özellikle ölüm orucu süreci benim için büyük bir dönüşüm oldu. Kendi gücümü gördüğüm süreç oldu. Özellikle hücrelere konulduktan sonra ve dışarıda içerde yaratılan kahramanlıklar bana güç veriyordu...

İşte bu güce sahip olduğu için; 19 Aralık katliamını yaşadı, zalimin önünde boyun eğmedi. Hücreye atıldı; zalimin önünde yine boyun eğmedi.

Feride, ölüm orucundayken, 23 Ağustos 2002'de, tahliye edildi. Devletin verdiği rüşvet karşısında boyun eğmedi; rüşveti elinin tersiyle itip, alına taktığı bantı, İstanbul'un orta yerinde dalgalanan bir direniş bayrağına çevirdi.

O bayrağı, o iradeyi görmezden gelenler, ister iktidarda olsunlar, ister muhalif güçler arasında, siyaseten silinmeye mahkumdurlar. Çünkü siyaset, zalimle mazlumun arasındaki savaşa göre şekillenir.

ÖÖ şehidi Feride Harman uğurlandı!

Ölüm Orucu direnişçisi Feride Harman 16 Aralık'ta direnişinin 517. gününde şehit düştü. Zindanda başladığı direnişi çıktuktan sonra İstanbul Aksaray semtinde sürdüren Feride Harman, devrimci iradenin teslim alınmayacağını, devrimcilerin her koşulda ve zorlukta direniş bayrağını en yukarıda tutacağını gösteren son şehidimiz oldu.

Feride Harman'ın cenazesi 17 Aralık'ta Cerrahpaşa Adli Tıp'tan alınarak memleketi Malatya'ya gönderildi. Cenaze akşam saatlerinde Adli Tıp önünde bekleyen 400 kişi ile vasiyeti olan Armutlu Cemevi'ne götürülmek üzere alındı. Otobüslere kadar cenazeye yüründü ve "Kahramanlar ölmez, halk yenilmez!", "Feride Harman ölümsüzdür!", "Yaşasın Ölüm Orucu direnişimiz!" sloganları atıldı. Armutlu'ya gitmek için harekete geçen kitle polislin engellemesiyle karşılaştı, çok sayıda kişi gözaltına alındı. Cenaze sabah saatlerinden itibaren kuşatılmış olan Armutlu'ya sokulmadı. Bunun üzerine Feride Harman memleketi Malatya'ya uğurlandı.

Feride, yoksulların, mazlumların, halkımızın kahramanıdır. Emperyalizme, faşizme karşı direnmekteydi; o halde açıktır; Feride'yi katledenler, emperyalizmin ve faşizmin temsilcisi; Feride'nin katline sessiz kalanlar, emperyalizmin ve faşizmin

düzenine şu veya bu biçimde hizmet edenlerdir.

Feride Harman yoldaşımız, 1973 Eylül'ünde Malatya Akçadağ ilçesinde doğdu. Kürecik lisesini bitirdi. Babası emekli öğretmen, annesi ev hanımıydı. Sekiz kardeşiler. Anadolu'nun her yanında, onmilyonlarcasına rastlayacağınız ailelerden biriydiler. Yoksulluğa mahkum edilen, ulusal onuru çiğnenen, daha ilk okuldan başlayarak, baskılar, yasaklar cezalar altında yaşayan, zulmedilen onmilyonlarca gencimizden biri olarak, devrimci oldu. 1991'de tanıştı Cephemizle. 1992'de mücadele içinde daha aktif olarak yer aldı. 1993'de Dersim İbrahim Erdoğan Kır SPB'lerine katıldı. Yaklaşık 4 yıl gerillada kaldı. Ardından tutsak düştü. Altı yıl süren tutsaklığında zulme boyun eğmedi, onu yıldırma çalışan düzene karşı kendini daha da geliştirdi, güçlendirdi.

6. Ölüm orucu ekibi direnişçisi olarak, bu gücü taşıdı 1,5 yıl boyunca, üzerinde ya zafer, ya ölüm! yazılı direniş bayrağını.

Vasiyetinde, bir avuç Dersim toprağı istedi mezarının üstüne.

Vasiyetini yerine getireceğiz; ama bir şey daha yapacağız; direnişin zaferinin müjdesiyle de gideceğiz mezarının başına. İrademizin ve kararlılığımızın temsilcisi olan kahramanlarımıza sözümüzdür.

DHKC açıklamasından...

16 Aralık 2002

İHD açıklamasından...**19 Aralık Cezaevlerinde İnsan Hakları İçin Mücadele ve Dayanışma Günü**

İnsan Hakları Derneğı, 16-17 Kasım tarihlerinde gerçekleştirdiğı Genel Kurulu'nda 19 Aralık gününü "Cezaevlerinde İnsan Hakları İçin Mücadele ve Dayanışma Günü" olarak ilan etme kararı aldı. Gün, tutuklu ve hükümlülerle dayanışmayı, onların cezaevlerinde de insan onuruna uygun koşullarda yaşamasını amaçlamaktadır. Amaç, ulusal-üstü insan hakları belgelerinde yer alan haklarına saygının gösterilmesini sağlamaktır. Yalnız Türkiye'de değıl, tüm dünyada cezaevlerindeki koşullara dikkat çekmek ve insan onuruna saygı gösterilmesini istemektir. Evlatlarını cezaevlerinde yitiren ailelerin acılarını paylaşmaktır. Genel olarak cezaevlerine kamuoyunun dikkatini çekmektir. Her yıl 19 Aralık'ta, çeşitli etkinliklerle, cezaevleri sorunlarını tartışmak ve sonuçları hakkında kamuoyunu ve yetkili makamları bilgilendirmektir.

(...)

Hükümete ve kamuoyuna çağırımızdır

İHD, tüm cezaevleri sorunlarına, adli-siyasi ayrımı yapmadan tüm cezaevlerindeki tutuklu ve hükümlülerin sorunlarına dikkat çekmektedir. Çocuk ve kadın tutuklu ve hükümlülerin koşullarına özel ilgi göstermektedir.

58. Hükümet, insan hakları ve temel özgürlüklere saygıyı temel aldığını ifade etmektedir. Bu aynı zamanda yurttaşlara karşı bir taahhüttür. Hükümete, genel olarak cezaevlerine özel olarak da halen sürmekte olan ölüm

oruçlarına ilişkin çağrıda bulunuyoruz:

- Hükümeti ve Sayın Adalet Bakanını sorumluluklarını yerine getirmeye çağırıyoruz. Tutuklu ve hükümlülere uygulanan tecrit koşullarını kaldırınız. Ölüm orucunu bu yolla sona erdiriniz.
- Tüm cezaevlerinde tecrit koşullarını kaldırınız. Tüm cezaevleri nitelemesine İmralı Cezaevi de dahildir.
- Türkiye'de şimdiye kadar yapılmış ve onlarca insanın hayatına mal olmuş cezaevi operasyonlarının sorumlularını yargı önüne çıkarınız.
- Tüm cezaevlerinde tutuklu ve hükümlülerin, savunma, şiddete maruz kalmama, sağlık, eğitim, beslenme, aileleri ve avukatlarıyla ve genel olarak dış dünya ile iletişim haklarına saygı gösteriniz.
- Tüm cezaevlerinde ve özellikle kadınların ve çocuk tutuklu ve hükümlülerin bulunduğu cezaevlerindeki koşulları insan onuruna uygun hale getiriniz.
- İnsan onuru insanın imgesine uygun muamele beklentisidir. Tüm tutuklu ve hükümlülere insan onuruna uygun muamele yapılmasını sağlayınız.
- Son olarak, demokratik kamuoyunu cezaevlerinde insan hakları için sürdürdüğümüz mücadeleye destek olmaya ve dayanışma içinde bulunmaya davet ediyoruz.

İnsan Hakları Derneğı

Düzendeki çok yönlü çürüme ve devrimci sınıf alternatifi

(...) Tüm düzen ve onun savunucularının umutsuz, karamsar bir ruh haline sahip oldukları sır değil. Bu çürümüş, kokuşmuş sermaye düzenine alternatif olan sınıfın bir parçası olarak bizim ise moral ve motivasyonumuz oldukça yüksek. İyimseriz ve umut doluyuz. Çünkü koşullar ne kadar ağır ve aleyhimize olursa olsun, tarihin zafer vaat ettiği sınıfın, işçi sınıfının ideolojik ve politik temsilcileri karamsar olmaz, olamaz.

Bugün tecrit/izolasyon işkencesi sürüyor. Tredman bataklığında boğulmaya çalışıyoruz. Cezalar, keyfi yasaklamalar, hak gaspları sürüyor.

Bu gerçeğin bir yüzü. Öbür yüzü ise, devrimcilerin tüm bu saldırıları boşa çıkartacak direniş hattını bükülmez bir irade ile örmesidir. Bu yön asla gözden yitirilmemelidir. Kuşkusuz ödünsüzce yürütülen, teslimiyet sözcüğünü belleklerden silen bugünkü direnişimizin kökleri; zindanlarda özellikle '80'lerden sonra kan ve can pahasına yaratılan direniş geleneğine uzanıyor. O, dünyanın farklı coğrafyalarındaki sayısız

seçiyorlarmış! Devrimciler kendi kendini tecrit ediyorlarmış! Bunlar koca koca yalanlar. Herşeyden önce ölümü göze alarak can bedeli bir mücadele ile intihar aynılaştırılmaz. Birinci tutumda yaşam uğrunda ölünecek kadar sevilirken; ikincisinde yaşam, kurtulunması, kaçınılması gereken bir yükten ibarettir. Hatice yoldaş, şehit düşmeden önce bize gönderdiği faksta:

"Şehit olabiliriz, yine de gücümüzü zaferi görmek için sonuna kadar zorlamalıyız" diyordu. Bu

direniş ve zaferlerden besleniyor. Büyük zindan direnişimiz böylesine derin köklere sahip.

Bugün cunta dönemleriyle kıyaslanabilecek kapsamda bir saldırıyla yüzyüzeyiz. Zannedildiği gibi sadece zindanlarla da sınırlı bir saldırı değil bu. Tüm toplumu hedef tahtasına çaktığı apaçık.

Tecrit/izolasyon işkencedir. İşkencenin en ağır biçimlerinden biridir. İştmeyen, hissetmeyen, ilişki kurmayan bir insan olabilir mi? Bırakalım insanı, böyle bir canlı olabilir mi? Elbette olamaz. İnsan-insan ilişkisi, vazgeçilmez hayati bir ihtiyaçtır, insan varlığının kopmaz bir parçasıdır. Tecrit/izolasyon yoluyla insan doğasının en temel özelliği; toplumsallığı yok edilmek, parçalanmak isteniyor. İşte direnişimiz bunun önüne geçmeye çalışıyor. Direnişimizin sınıfsal boyutunun yanısıra, insani muhtevası oldukça net. Doğal olarak "insanım" diyen herkesin bu direnişe omuz vermesi gerekir. Böyle yapmakla sadece biz içerdekilere değil, en başta kendine karşı vicdani sorumluluğunu yerine getirecektir. Bir insanın bu sorumluluktan kaçarak insan kalması mümkün değil.

Tecrit sona ermediği sürece direniş, emperyalistlerin desteğine, her türlü engele rağmen sürecektir. Eninde sonunda insanlık onurunu sahiplenme tutumu, devasa bir güç yaratacaktır. İşçi sınıfı ve ezilen kitlelerin mayalanan öfkesi bunun belirtisidir. 100'e yakın şehitle, yüzlerce gaziyle devrimciler, nasıl bir güç ve iradeye sahip olduklarını gösterdiler. Düşman, ideolojik olarak yenilmiştir, politik olarak da yenilecektir. Hücreler parçalanacaktır, devrimci irade değil. Ne pahasına olursa olsun biz kazanacağız.

Bu toplumda devrimcilerin dışında düzenin siyasal akımlarının hangisinde böyle bir özveri, kararlılık, irade var ki? Elbette yok. Olamaz da...

Bugün burjuvazi, kendi ölümünü geciktirmek için devrimcileri karalayarak lekelemeye, gözden düşürmeye çalışıyor. Binbir yalana başvuruyor, iftira atıyor; güya devrimciler ölümü kutsuyor ve intiharı

cümlede intiharı seçen birinin ruh hali var mı? Aksine büyük bir yaşam sevinci, yaşama tutukusu var. Ölümün kıyasında söylenen bu sözde, gerektiğinde tereddütsüzce ölmesini

bilen, gerekmediğinde düşmana inat yaşamayı seçen diyalektik bir bakış var. Bu söz, yaşamı ve ölümü mücadelenin bütünlüğü içinde kavrayan bir bakışa sahip. Kendimizi tecrit ettiğimize gelince, bu o kadar açık bir yalan ki üzerine söz söylemeye bile değer görmüyorum.

Peki bize nereden geliyor düşmanı şaşkına çeviren yüksek moral ve iyimser, umut dolu duygular?

Nasıl sınıflar ve kitleler saflaşıyorsa, duygular da saflaşıyor. O da mücadelede yerini alıyor, mevziye giriyor. Bu mücadelenin doğasından gelen bir şey. İyimserlik, paylaşımcılık, fedakarlık, coşku, sevinç, mutluluk, yaşama tutkusu, yaratıcılık, davaya ve ilkelere bağlılık vb. erdem ve değerler bugün tarihin zafer vaat ettiği sınıfta yoğunlaşıyor, cisimleşiyor. Tarihsel olarak ömrünü tamamlamış, yıkılmayı bekleyen sınıfların payına düşen ise, karamsarlık, bireycilik, bunalım, bıkkınlık, düzeysizlik, ilkesizlik, pragmatizm, yozlaşma, çürüme, kirlenme, yaratıcılık yoksunluğudur.

Çöken sınıflar sadece maddi varlıklarıyla değil, manevi varlıklarıyla da çöküyor. Felsefeleriyle, kültürleriyle, edebiyatlarıyla, müzikleriyle, duygularıyla çöküyor. Maddi varlıklarındaki çürüme, kaçınılmaz olarak manevi dünyalarına da yansıyor.

Moral düzeyimizin, duygu dünyamızın anlaşılmasına bu tespitler ışık tutabilir.

Tarih ve sınıf bilinciyle bakarsak, büyük zindan direnişinin ortaya koyduğu yüksek moral düzeyin; tarihsel olarak bir sınıfın çöktüğünün, bir başka sınıfın yükselişe geçtiğinin güncel bir yansıması olduğunu görebiliriz.

Yıkılmayı bekleyen çürümüş, kokuşmuş sermaye düzeni, bir yandan içerde İMF-TÜSİAD damgalı programla emekçi kitlelere yıkım dayatıyor; öte yandan da dışarda ABD'nin savaş arabasına bağlanarak emekçi çocuklarını ateşe sürüyor.

Serbest piyasa, liberalizm, neo-liberalizm, kontrgerilla, mafya, şovenizm, faşizm, militarizm ve savaş. Ölüm, ölüm, ölüm! Yıkım, yıkım, yıkım! Sermaye

düzeninin bildiği ve yaptığı tek şey bu!..

Nereye bakarsak bakalım; ordan çürümenin, kokuşmanın burnumuzun direğini kıran pis kokuları geliyor. Al işte sana seçim komedisi! Emperyalizme bağımlılıkta, İMF-TÜSİAD reçetelerini uygulama noktasında birbirleriyle kıyasıya yarışan düzen partileri; seçim barajında boğulma korkusuyla her türlü komploya, şaklabanlığa girdiler, çıktılar. Sadece maskesiz düzen partileri mi? Hayır, düzene yamamış reformist, milliyetçi partiler de ilkesizlik, pragmatizm, düzeysizlik, mecliste koltuk kapma noktasında diğerlerinden hiç de geri kalmadılar.

HADEP, ANAP, SP, CHP ve YTP ile ittifak girişimlerinden bir sonuç alamayınca, SHP, ÖDP, EMEP, SDP ile ittifaka yöneldi. Liste pazarlıklarında anlaşma sağlanamadığından dolayı SHP ve ÖDP seçimlere DEHAP çatısı altında girmemeye karar verdi.

İttifak görüşmelerine katılan partilerle arasında ilkesel düzlemde herhangi bir anlaşmazlık yaşanmadı. Bunun nedeni, düzenle bütünlüşme sürecinde hepsinin de ciddi mesafe alması ve bu manada ortak paydalarının bir hayli çoğalmasındır. İlginçtir, ama bizce kesinlikle şaşırtıcı değildir; görüşme sürecinde EMEP dahil hiçbiri Karayalçın'ın başbakan adaylığına itiraz etmedi. O Karayalçın ki, kirli savaş politikalarının en fazla yoğunlaştığı bir dönemde başbakan yardımcılığı yapmış, 5 Nisan Kararları'nın altına imza atmış, emperyalizmin ve işbirlikçi tekeli burjuvazinin güvenini kazanmış biridir. L.Tüzel, Karayalçın'ı "sorumluluğa" davet etti. Bir sermaye partisinden beklenen sorumluluk! İşte "blok" sakinlerinin oturduğu ideolojik-siyasi kaide!

Şimdi "Blok"çular İMF programını eleştirmiş gibi yapıyorlar. Ama Kemal Derviş'le, CHP ile ve YTP ile ittifak hayalini kuranların ve 5 Nisan sosyal yıkım kararlarının altında imzası olan Karayalçın'la bir araya gelenlerin, seçim bildirgelerinde bile AB'ye ve özelleştirmeye hayır diyemeyenlerin İMF politikalarının eleştirmeleri ciddiye alınabilir mi? Kirli savaş politikalarının sembol isimlerinden Karayalçın'la bir araya gelenlerin demokratik talepler uğruna mücadele vermeleri beklenebilir mi?

İki sınıf, iki dünya... Bir tarafta bireycilik, yozlaşma, ilkesizlik, düzeysizlik, karamsarlık, bunalım, bıkkınlık vb. biçimlerde kendini dışa vuran burjuvazi ve onunla kaderlerini birleştirenlerin kokuşmuş maddi ve manevi dünyası. Diğer tarafta da iyimserlik paylaşımcılık, fedakarlık, kararlılık, sevinç, coşku, mutluluk, yaşama tutkusu, davaya ve ilkelere bağlılık vb. erdem ve değerlerin yoğunlaştığı işçi sınıfı ve onun ideolojik, politik temsilcilerinin umut dolu onurlu dünyası...

A. Yıldırım

Sincan F Tipi/9 Ekim 2002

Peru ve Fransa'daki tutsaklarla dayanışma eylemi...

TUYAB 14 Aralık'ta Peru ve Fransa cezaevlerinde açlık grevi yapan tutsaklarla dayanışmak amacıyla Galatasaray Postanesi'nden kart gönderme eylemi düzenledi. Kartlar gönderildikten sonra postane önünde bir basın açıklaması yapıldı. Açıklamada tutsakların haklı taleplerinin kabul edilmesi istendi ve tutsakların yalnız olmadıkları dile getirildi.

SY Kızıl Bayrak/İstanbul

19-22 Aralık katliamı ve direnişi...

19-22 Aralık katliamı ve direnişinin üzerinden tam iki yıl geçti. Zindan direnişleri çeşitli biçimlerde ve düzeylerde sürüyor. Devlet, F tipi zindan sistemini sürdürme kararından geri adım atmama eğilimindedir. Zindan direnişlerini kırmak, etkisizleştirmek ve sonuçsuz bırakmak için bugüne kadar katliam, yakıp yıkmak, işkence, zorla müdahale gibi şiddet yöntemlerinin yanı sıra içten çözüme, tahliye yöntemiyle yozlaştırma ve iç boşaltma taktiklerini geliştirdi. Kabul edilmelidir ki bu yöntemlerinde görece bir başarı kazanmış gibidir.

Devrimci tutsaklar teslim olmayacaklarını, ölümüne direneceklerini, onurları ve kimlikleriyle zindan yaşamlarını sürdürme kararında olduklarını kanıtlamışlardır. Bu anlamda görevlerini yapmışlar ve yapmaya da devam etmektedirler. Bu, sorunun bir boyutudur. Bir de diğer boyutları var ve bunlar şimdiye kadar pek tartışılmadı, yeterince üzerinde durulmadı.

Aslında F tipi zindanlar sorunu, salt "içerdekilerin", devrimci tutsakların sorunu değildir. Sorun bir devlet politikasıdır, bir sistemi oturtmaya dönük ve genel olarak devleti yeniden biçimlendirme sorununun önemli bir parçasıdır. Başka bir ifadeyle devrimci hareketi bastırma, etkisizleştirme ve gelişme olanaklarını sınırlandırma politikasının etkili bir parçasıdır. F tipi zindanlar, İmralı üzerinden Kürdistan'da egemen kılınmaya çalışılan tasfiye ve denetim altına alma sürecini tüm TC sınırları içinde egemen kılma politikasının bir parçasıdır. Dolayısıyla F tipi zindanlar sorunu bütün toplumun, bütün emekçilerin, bütün devrimci yurtsever ve sosyalist hareketlerin sorunudur. Soruna bu açıdan bakıldığında şu sorular kendini dayatıyor ve kapsamlı bir tartışmayı bekliyor.

Devrimci örgütler, ulusal ve toplumsal kurtuluş mücadelesine soyunan hareketler, çevreler ve bireyler F tipi zindanlar karşısında görevlerini yaptılar mı? Ne kadar? Bu soru, aslında genel anlamda kendi devrimci görevlerini yerine getirip getirmemeye doğrudan bağlantılıdır.

Bir görevin başarılmaması için öncelikle o görevin ve çözmekle yükümlü bulunduğu sorunun doğru ve bütün boyutlarıyla kavranması gerekir. Peki, sol, gerçekten F tipi zindanlar politikasını tam ve yeterince kavradı mı, bu kavrayışı etinde kemiğinde hissetti mi? Eğer bu gerçekliği kavrayıp etinde kemiğinde hissettiyse gerçekten uzun vadeli ve çeşitli olasılıklara karşı geliştirdiği bir direniş stratejisi var mı? Devletin sayısız taktiği ve uygulamayı içeren bir zindan stratejisi var ve bunun nasıl uygulandığını hepimiz gördük ve yaşadık. Ya sol güçlerin?

"Ölümüne ve sonuna kadar direniriz" demek, bir direniş stratejisine sahip olmak mıdır? Bir direniş stratejisinin var olması da tek başına yetmez, bunun çeşitli taktiklerle uygulanması, sonuç alıcı ve güç geliştirici manevraların yapılması, kısacası direnişin iyi ve doğru yönetilmesi ve yürütülmesi de başarıda vazgeçilmezdir. Peki, gerçekten direniş doğru ve sonuç alıcı bir tarzda yönetildi mi? Düşmanın hangi taktiği, hangi yöntemi, hangi manevrası boşa çıkarıldı ve hangi taktik ve yöntemlerle?

Bir daha altını çizerek vurgulayalım, devrimci tutsaklar görevlerini yapmışlar, şimdi de yapmaya devam etmektedirler. Ya "dışarıdakiler"?

Yapamadıysalar, yapamadıysalar neden?

Doğru bir strateji, öncelikle doğru bir güç ilişkileri ve güç dengelerinin tahliline dayanır. Peki, genelde sol, direnişin başlarında, yani 20 Ekim 2000 tarihinden önce doğru bir güç ilişkileri ve güç dengeleri tahlili yapabildi mi? Yoksa "erken zafer" yanılsamasını mı yaşadı? En başta da İmralı ihanetiyle birlikte dengelerde yaşanan alt üst oluş, bunun sol ve halk üzerinde kısa, orta ve uzun vadede yaptığı ve yapacağı etkiler ve sonuçları yeterince değerlendirilip hesaba katıldı mı? Başlayan büyük yıkım ve tasfiyenin direnişler üzerine nasıl çökeceği önceden öngörülebildi mi? Temel dinamikler ile geçici, görece destekçiler ve son derece kaypak eğilimler ne kadar kavrandı ve aralarındaki farklılık ve ilişkiler ne kadar doğru kavranabildi?

İmralı sürecinin algılanışı, sonuçları ve etkileriyle kavranışı konusunun altını özellikle çizmek istiyoruz. Bu, aslında genelde kendi devrimci kimliği ile ayakta kalıp kalmamanın da önemli bir ölçütüdür. Direnişi doğru ve sonuç alıcı tarzda yönetmenin de çok önemli bir etkenidir. İmralı teslimiyet, ihanet ve tasfiye sürecini doğru değerlendirmek, bunun güç ilişkileri ve dengeleri üzerinde yarattığı etkileri doğru okumak ve doğru bir çizgi tutturmak için, öncelikle, bağımsız bir duruşa, kendine ait bir konuma sahip olmak gerekiyor. Kabul edilmelidir ki İmralı sürecine kadar PKK ekseninde bir denge oluşmuştu. Sol da farkında olsun veya olmasın bu genel dengenin içinde bir yer tutuyor ve kimi durumlarda kendi gücünün ötesinde bir etkiye sahip olabiliyordu. Fakat İmralı süreciyle birlikte bu denge çöktü ve sol da genel olarak boşluğa düştü. Bu boşluktan çıkabilmesi ve toparlanabilmesi için bağımsız bir duruşa sahip olması gerekiyordu. Daha da önemlisi boşluğa düştüğünü görebilmesi gerekiyordu. Ancak ne yazık ki sol ne boşluğa düştüğünü görebildi, ne de bağımsız bir arayış içine girdi, dolayısıyla kendisinin ekseninde olduğu bir denge geliştirmek yerine belli bir bocalama ve yalpalamadan sonra İmralı çizgisine, İmralı partisi KADEK'e yamandı. Geleceğini burada gördü. Zindan direnişleri ve en son seçimlerde ortaya çıkan tablo bunu kanıtıyor.

Bu, bir çöküş ve bitiş değilse nedir? Varlığını ve geleceğini teslimiyet ve tasfiyeciliğe yamanmakta bulanların geleceği olabilir mi? Daha da önemlisi kendilerine ait bir yerleri, duruşları ve siyasetleri olabilir mi?

Devrimci tutsaklar, 19-22 Aralık katliamı karşısında ölümüne direndiler, gerçekten de destan yarattılar. 28 şehit ve onlarca yaralı pahasına bunu gerçekleştirdiler. Bu direnişte Sultan SARI ve Fahri SARI adlı arkadaşlarımız devrimci çizgimizi en iyi şekilde temsil ederek ölümsüzleştirdiler. Sultan, Fahri ve diğer onlarca devrim şehidi devrim, özgürlük, bağımsızlık ve sosyalizm davasında ısrarı, sonuna kadar yürümeyi anlatmaktadırlar. Özellikle bu yenilgi, gericilik ve tasfiye sürecinde devrimci ilkeler ve kimlikte ölümüne ısrar, bu büyük direnişlerimizin öğrettiği ve her koşul altında mutlaka yerine getirilmesi gereken en temel derstir. Bu dönemde en önemli nokta budur. Dönemin görevi de budur! Devrimci çizgide ve devrimci ilkede ödünsüz bir direniş, işte Sultanlar'ın, Fahriler'in ve yüzü aşan son zindan direniş şehitlerimizin işaret ettiği temel görev

budur!

Devlet, tarihinin en büyük ve vahşi zindan katliamını gerçekleştirdi, gerçek yüzünü, kimliğini ve niteliklerini gösterdi. Bu katliamı unutmamak gerekir. Bu katliamı ve dolayısıyla gerçek devleti unutanlar devrimci siyaset yürütemezler, ancak içi boş reformlarla kendini avuturlar.

F tipi zindanlar politikası hala bütün şiddetiyle sürdürülüyor. Buna karşı direnişler de... Ama daha çok sınırlandırılmış, etkisi azaltılmış, genel kamuoyu tepkisizleştirilmiş olarak. Kuşkusuz F tiplerine karşı direnmek esastır. Ancak bu direniş uzun vadeli bir stratejiye, kendi içinde esnek yöntemlere sahip mücadele taktiklerine sahip olmak durumundadır. Dikkat edilirse özel savaş rejiminin F tiplerini oturtmak, direnişleri kırmak, içten yozlaştırmak için sayısız yöntem deniyor, sayısız manevra çeviriyor.

Devrimci güçlerin de öncelikle süreci daha soğukkanlı değerlendirmeleri, direniş süreciyle ilgili siyasal bir muhasebe yapmaları gerekmiyor mu? Bunun zamanı değil mi? Elbette kırıp dökmeden, devrimci değerlere özenle sahip çıkarak bu yapılmalı. Direnişlerde yeni açılımlar yapmak ve kendini aşmak için bu kaçınılmazdır. Devrimci değerlere sahip çıkmanın, şehitlerin anılarını yaşatmanın ve amaçlarını gerçekleştirmenin yolu da buradan geçer. Yoksa sonuçsuz kendini tekrardan değil...

Devrimci tutsaklar kanlı 19-22 Aralık günlerinde devrimci görevlerini yaptılar. Sonrasında da görevlerini yapmaya çalıştılar, her zaman devrimciliğin onurunu yüksekte tutmayı başardılar. Kuşkusuz bunun yanı sıra düşenler, yarı yolda kalanlar, direnişi devrimci ruhundan uzaklaştıranlar, daha da kötüsü direnişi kötü kullananlar, bireysel emellerine alet edenler, daha açık ifade ile salt tahliye olmak için ölüm orucuyla oynayanlar da oldu! Bunlar elbette bu direniş sürecine büyük zarar verdiler. Bu gibiler direnişin tüccarlığını yaptı. Bunların içinde bizim adımızı, sorumluluk ve temsil yetkisini kullananlar da oldu. Biz, bir devrimci yetki ve sorumluluğu bireysel emelleri için kullananları, direnişin hedefini yozlaştıranları en hafif deyimle "direniş sürecinin yüz karaları" olarak değerlendiriyoruz. Bir direniş sürecinde yarı yolda düşmek, kimi zaaflara yenilmek mümkündür, bunu insani bir durum olarak değerlendiriyoruz. Ama direnişe esnaf mantığı ile yaklaşıp tahliye olmak amacıyla direniş silahını kullananları ise zavallı sahtekarlar olarak değerlendirmek gerekir.

Kısacası bu süreç ayrıştırıcı, netleştirici bir rol oynadı, diri, yaşayan yanlarla ölen, çürüyen yanları kesin bir biçimde ayrıştırdı ve netleştirdi...

19-22 Aralık katliamını lanetle anmak ve 19-22 Aralık zindan devrimci direnişçiliğinin güncel temsilini yapmak çok önemli. Bu, devrimci yurtseverliğin kaçınılmaz bir gereğidir. Ama bunun için bu iki yıllık sürecin ayrıntılı bir değerlendirmesini yapmak ve temel derslerini bilince çıkarmak gerekir.

Devrim şehitleri ölümsüzdür!

Kahrolsun sömürcücilik, faşizm ve emperyalizm!

F tipi zindanlar yıkılsın, her türlü tecride son! Yaşamın zindan direnişleri!

PKK-Devrimci Çizgi Savaşçıları

Irak'ın tercümesi Venezüella

Umur Talu

Saddam'ın kim olduğundan, Irak'ın elinde ne tür kitle imha silahı imkanları bulunduğu ve resmen ileri sürülen binbir gerekçeden bağımsız olarak, işin özünü uzaktaki bir ülke açık ediyor. ABD'nin Irak ısrarını anlayabilmek için... Arapça'dan, İngilizce'den İspanyolca'ya geçmek gerekiyor. Tercüme gerekiyor. Saddam yerine, Chavez adını telaffuz etmek yetiyor. Bizi de içine çekmek isteyen savaşın manasını iyice kavrayabilmemiz için, sınırlarımızdan çok öteye uçup Venezüella'yı anlamlandırmamız yetiyor.

ABD, şu sırada, aynı anda, iki kişiyi devirip iki ülkenin kaderinde belirleyici olmak, askeri ya da politik olarak işgal etmek peşinde. Biri, Saddam. Diktatör, zalim. Tamam. Ama diğeri, Venezüella'nın seçilmiş başkanı. Chavez. Arkasında yüzde 57 oy var. 11 Nisan'da kendisini deviren ABD destekli darbenin ardından tekrar başa geçtiğinde, darbenin aktörlerini öyle idama filan yollamamış biri. Biri, Irak. Belki komşuları için tehdit oldu, belki hâlâ öyle bir potansiyeli var. Tamam. Ama diğeri, ne komşuları için tehdit oldu, ne olma ihtimali ve niyeti var. Birinde savaş, diğeri önce darbe, şu sırada da genel grevler ve erken seçim baskısı.

ABD'nin arsız yönetimi her iki ülkeyi de istiyor. İstiyor, çünkü birinin diktatörlük, diğeri demokrasi filan olması fark etmiyor. İkisinin de önemli petrol ülkeleri olması kafi geliyor. İkisinin de dünyanın en ciddi petrol rezervlerine sahip olması... Ve ikisinin de şu an için, petrolcü-silahçı-arsız ABD yöneticileri ile petrol şirketlerinin kontrolü dışında bulunması çıldırıyor.

Irak'ın tercümesi, bu yüzden, Venezüella'dan, hatta Saddam'ın tercümesi de o yüzden Chavez'den geçiyor. Çünkü, IMF'yi, uluslararası bankaları, büyük petrol şirketlerini ve ABD'yi takmayan ekonomi politikasıyla, 'popülist' Chavez hem, en azından bölgesine, kötü örnek oluyor, hem tehdit oluşturuyor. Darbeyi tezgahlatan, darbenin ardından işveren örgütü başkanı Carmona'nın aceleyle başa (ve boşa) geçmesine neredeyse alkış tutup sonra avucunu yalayan ABD, şimdi acil erken seçim için bastırıyor. Oysa, Venezüella anayasası, seçilmişlerin, dönemlerinin yarısına gelmeden, demokratik yolla da olsa alaşağı edilmesine geçit vermiyor. Ama, ABD'nin umrunda değil.

O, bir an önce devirmek ve ülke ile petrolüne kesin hakim olmak istiyor. Irak savaşı sırasındaki muhtemel bir petrol krizinde, dünyanın beşinci büyüğü Venezüella'nın varillerini garanti edebilmek için.

Çünkü;

Yılbaşından itibaren, bu ülkede iki önemli yasa devreye giriyor. 'Ley de Tierras' denilen yasa, büyük toprak sahiplerinin üretime açmadıkları toprakları topraksızlara vermeyi ve toprak spekülasyonunu önlemeyi amaçlıyor. Asıl sorun ise, yeni petrol yasası. Sözde devlete ait olan ama, 20 yıllık bir süreçte, gelirlerinin yüzde 80'i devlete giderken şimdi araçların, büyük şirketlerin, yerli temsilcilerinin o yüzde 80'e hakim olduğu petrol devi PDVSA'nın fiilen devletleştirilmesi, elde edilecek gelirle yoksullara konut ve gıda sağlanması gündemde. Bu yasa, ExxonMobil gibi petrol şirketlerinin imtiyaz vergilerini de yüzde 16'dan yüzde 30'a çıkarmayı hedefliyor.

Bütün mesele bu. Petrol, gaz, enerji. Her coğrafyada onun kontrolü.

Afganistan vesilesiyle Orta Asya'da da, Saddam diktası gerekçesiyle Ortadoğu'da da, Venezüella demokrasisinde de, Alaska'nın doğal korumaya alınmış kıyılarında da, Endonezya'da da. Bahane her zaman var. Güç ve arsızlık, bahaneyi üretiyor. Irak'la ne kadar komşuysak, bir açıdan Venezüella ile de komşuyuz. Anlayabilmek için, sınırları oraya kadar uzatmak gerekiyor.

Not: Venezüella'da ABD'nin manipülasyonunun asıl maşalarının, aynı anda hem petrol aristokrasisi, hem de petrol işçileri olması, işverenler ile bazı sendikaların elele, yoksullardan yana bir iktidarı devirmeye çalışması, 'sağ-sol' gibi kavramlar ve kimi kavrayışlar açısından herhalde ilginç.

(Star, 16 Aralık 2002)

"Geldikleri gibi giderler" (mi?)

Ergin Yıldızoğlu

Duyumlar şöyle: ABD, Irak Savaşı için Türkiye'den ikisi Karadeniz'de (!?) diğeri Akdeniz'de olmak üzere çok sayıda liman, bu limanlar için de "bildirimsiz kullanma hakkı", Doğu ve Güneydoğu Anadolu'da 6-7 havaalanı istemiş; 100.000'den fazla askerini de ülkemizde konuşlandıracakmış. Diyelim ki Türkiye bunlara izin verdi, ABD güçleri ülkemize geldi. Peki bu güç ne zaman gider?

Yeni jeopolitik ve petrol

Eğer yaşanan konjonktürün Irak'ta bir rejim değişikliğiyle sınırlı olduğunu düşünürseniz yanılırsınız. Bugün tüm Ortadoğu köklü bir jeopolitik yeniden yapılan(dırıl)manın eşiğinde. Bu süreç belki 11 Eylül saldırısının arkasından bir ivme kazandı ama, bugün gündemde olan yeniden yapılan(dırıl)manın, çok daha köklü nedenleri var.

Soğuk Savaş sırasında küresel jeopolitiğin fay hatları iki blokun sürtüşme alanlarından geçiyordu. Amerika'nın dış politika doktrininin ana teması da SSCB'nin yayılmasının engellenmesiydi. Soğuk Savaş bittikten sonra, yerel savaşlarda bir artış olduğunu, çatışmaların da hep petrol, gaz alanları, su kaynakları, kıymetli madenler, kereste vb. orman ürünleri bulunan noktalarda yoğunlaştığını görüyoruz. Fay hatları yer değiştirerek doğal kaynakların hinterlandına kaydı.

Bildiğiniz gibi dünya ekonomisinin stratejik enerji kaynakları petrol ve gaz. Önümüzdeki 30 yıl içinde petrole olan talep yılda 75 milyar varilden 120 milyar varile yükselecek. Doğalgaza olan talep daha da hızlı artarak, otuz yılda ikiye katlanacak. Uluslararası Enerji Ajansı'nın (UEA) hesaplamalarına göre bu talebin karşılanması için 2030'a kadar 4.2 trilyon dolar yatırım yapılması, dolayısıyla ortamın da buna uygun olması gerekiyor. Diğer taraftan çok iyimser bir yaklaşımla, teknolojik gelişmeleri, henüz bulunmamış rezervleri de düşünerek dünya petrol rezervlerinin ömrünün 100 yıldan ancak biraz daha fazla olduğu söylenebilir. UEA'ya göre gelecek 30 yıl içinde enerji kullanımı içindeki ağırlıklarını korumaya devam edecek olan petrolün rezervlerinin yüzde 63'ü Ortadoğu'da, yüzde 25'i ise Suudi Arabistan'da, gaz rezervlerinin de yüzde 36'sı Ortadoğu'da. Rezervler azaldıkça var olanlarının önemini giderek artması da doğal.

Büyük altüst oluş

Bu zemin üzerinde, Ortadoğu'da bir yeniden yapılanmayı gündeme getiren iki ana neden var: ABD'nin küresel enerji stratejileri ve bölgedeki toplumsal kırılma.

Daha önceleri de değindiğim gibi ABD'nin yeni savunma stratejisinin amacı, rakip bir gücün yükselmesini engelleyerek ABD hegemonyasını "uzak geleceğe"

kadar korumak. Bu nedenle "önleyici vuruşa" olanak sağlayacak, rakipsiz bir askeri üstünlüğü korumanın yanı sıra, ABD'nin dünya ekonomisinin enerji kaynaklarını ve yollarını denetleyecek, gerektiğinde de kesebilecek bir konumda olmayı amaçladığı söylenebilir.

Toplumsal kırılma gelince, bunun için bölge ülkelerinin sosyo-ekonomik profillerine bakmak yeterli. Dünya ekonomisinin dinamikleri ve lider ülkenin uzun dönemli planları açısından bu kadar önemli bir kaynağı denetleyen Ortadoğu ülkeleri adeta birer toplumsal bomba.

Bu ülkelerde nüfusun yaklaşık yüzde 40'ı, 15 yaş altında. Kişi başına milli gelir oranları düşük, dahası yoksulla zengin arasındaki uçurum giderek artıyor. 1980'lerin ortasından bu yana orta sınıfların sosyal yapılarında belirgin bir gerileme var. Kentleşme son 30 yılda hızla artarak İran, Suudi Arabistan ve Irak'ta sırasıyla yüzde 61, yüzde 85 ve yüzde 71'e ulaştı. Buna karşılık işsizlik oranları yüzde 40'larda. En önemli petrol ülkesi Suudi Arabistan'ın nüfusu 1970'te 6 milyondan 2000'de 22 milyona çıktı, 2020'de 40 milyona, 2050'de de 100 milyona ulaşacak. Bu nüfusu beslemek için tek gelir kaynağı petrol. Kimi analistlere göre Suudi rejiminin ayakta kalabilmesi için 10 yıl sonra petrolün varil fiyatının 50 doların çok üzerinde seyretmeye başlaması gerekiyor. Halbuki başta ABD olmak üzere dünya ekonomisinin gereksinimleri açısından ideal olanı, petrolün fiyatının 15-25 dolar aralığında kalması. Öyleyse, Ortadoğu ülkelerinin baskıcı/feodal yönetimlerinin kendi halklarına, iş, aş, su ve alıştıkları refahı sağlaması, dolayısıyla ayakta kalmaya devam etmesi giderek imkânsızlaşacak. Bu ortamda, toplumsal muhalefetin giderek güçlenmesi ve bir aşamada, El Kaide benzeri radikal İslamcı örgütlerin, örneğin Suudi Arabistan'da, rejimi devirerek petrol kaynaklarının denetimini ele geçirmesinin olasılığı yüksek. 11 Eylül'den sonra dünyanın emperyal gücü konumuna yükselmeye başlayan ABD'nin, böyle, enerji akışını tehlikeye sokacak, hegemonyasını tehdit edecek bir olasılığa duyarsız kalması beklenemez.

Gündemdeki Irak savaşını, hatta Irak'ın işgaline ilişkin senaryoları, bu yeniden yapılanmanın açılış hamlesi olarak görmek, tüm bölgede sınırların yeniden çizilmeye başlamasını beklemek gerekir. Deyim yerindeyse, Ortadoğu'da büyük bir inşaat başlıyor, bunun en önemli şantiyesini de Türkiye'de kurmak istiyorlar. Bu şantiye bir kez kuruldu mu kolay kolay sökülmez! Bu inşaat uzun sürecek.

Not: Bu yazıyı Türkiye Enerji Forumu'nda (11-12-13 Aralık, Çırağan Sarayı) yaptığım konuşmaya dayanarak hazırladım...

(Cumhuriyet, 18 Aralık '02)

Mücadele

Postası...

Emperyalist savaşa karşı mücadele saflarına!

Emperyalist ABD, egemenliğini sürdürmek ve pekiştirmek amacıyla, petrol rezervleri yönünden dünyanın ikinci büyük ülkesi olan Irak'a saldırmak ve işgal etmek için hazırlanıyor.

Emperyalist planlarını gerçekleştirmek için ülkeleri kan gölüne çeviren ABD, bu katliam ve vahşetine bizi de ortak etmek için baskılarını sürdürüyor. Türk hükümeti ve işbirlikçileri ABD'li efendilerine yaranmak için birbirleri ile yarışıyorlar. Bundan cesaret alan emperyalist ABD, bizden tüm üslerin kullanımını yanında asker de istiyor. Evlatlarımızın kan ve canlarının pazarlığı masa başlarında yapıyor. Faşist yönetim ve yöneticiler için, evlatlarını emperyalist ABD'nin çıkarları uğruna kaybedecek ana-babaların çekeceği acıların, babasız kalacak yavruların, eşlerini kaybedecek kadınların hiçbir önemi yok. Onlar için önemli olan ABD'li efendilerinin emirleri ve çıkarları. Bunun karşılığında gelecek bir avuç dolar.

Bugün dünyada emperyalist savaflara ve emperyalizmin baskı ve sömürüne karşı çıkmak "ben insanım, ben anayım-babayım" diyen, emeği ile üreten, halkını ve ülkesini seven, halkların kardeşliğini savunan herkesin birinci görevidir.

Emperyalist savaşların ölüm, katliam, baskı, sömürü, yokluk, yoksulluk, işsizlik olduğunu öğrenmek için kahin olmaya gerek yok. Emperyalist savaşları durdurmadıkça, emperyalizmi ve kapitalizmi yoketmedikçe emekçi halkların ve işçi sınıfının kurtuluşunun mümkün olmadığı ortada. Yoksulluk, baskı, sömürü ve savaşların tek sorumlusu emperyalist-kapitalist sistemdir. Bütün bunları durdurmanın tek yolu emperyalist-kapitalist egemenliğe son vermektir. Emperyalist savaşları durdurmak, sömürsüz, baskısız ve sınıfsız bir toplum ve dünya yaratmak için haydi mücadele saflarına!

ABD askeri olmayacağız!

Yaşasın işçilerin birliği, halkların kardeşliği!

Sefaköy'den bir metal işçisi

"Üzerimize yağın kurşunları paylaştık..."

Merhaba,

İki yıl geçti aradan, iki koca yıl! Ne yaşananlar silindi belleğimizden, ne de biz silindik kana bulanmış o tarihten...

19 Aralık... Yaşamı paylaştığımız gibi, üzerimize yağın kurşunları da paylaştık o gün. Gözlerimizden süzülen yaş olup aktı yüreğimize acılar... Sonra her geçen gün biraz daha sıradanlaşan ölümlerle kavruldu düşlerimiz...

Yine de hiçbir şey karartmadı gülüşümüzü!..

Erol Turan

Edirne F Tipi/9 Aralık '02

Mücadele saflarını sıklaştıralım!

Devrimci mücadelenin ivme kazanmasının olmazsa olmaz koşulu, sınıf mücadelesi ve örgütlenmesinin geliştirilmesidir. Sınıfın devrimci bilinçle donatılması, mücadelede ortak hareket etmekten ve sınıfın önderlik noktasında inisiyatif koymasına katkı sağlamaktan geçer.

Bugün faşist rejim sınıfa ve devrimci güçlere karşı saldırılarını günbegün yoğunlaştırırken, devrimci ve komünist güçler işçi sınıfı örgütlenmesi içinde yeni mevziler açarak bu saldırı ve baskıları püskürtmelidirler. Mevzileri ileriye taşıyarak devrime adım adım değil koşarak ilerlemelidirler. Burada kaybedilecek zaman yoktur. Kavgada gereksiz kaygıların, küçük hesapların peşinden koşmanın değil, devrimci mücadeleyi ve

direnışı örgütlemek için mücadele saflarındaki yerimizi almanın zamanıdır.

İşçi sınıfını örgütlü bir güce dönüştürmeden, onun devrimci bilincini geliştirmeden, sosyalizme yürümek mümkün değildir. O zaman daha ne bekliyoruz, niye tereddüt ediyoruz? Devrimi yapacak tek gücün işçi sınıfı olduğunu söylüyorsak, işçi sınıfına bu kadar yabancı ve uzak olmamıza nasıl bir anlam verebiliyoruz? Sınıfın örgütlenmesinden kopuk ve uzak hareket etmek düzene, oportünizme ve revizyonizme hizmet etmektir. Vakit kaybetmeden mücadele saflarını sıklaştırarak çalışmalarımızı başlatmalıyız.

İşçi sınıfı savaşacak, sosyalizm kazanacak!

Sefaköy'den bir işçi

Çocuklar elmalı şekere hasret kalsın!

Burası İzmir'in Menemen ilçesine bağlı Asarlık Köyü. Her yerde olduğundan daha fazla yaşam hakları ellerinden alınmış bu insanlar yerleşim yerlerinin ortasında kurulu askeri eğitim alanına hiçbir tepki göstermiyorlar.

Aylardır sanki yarın savaş olacaktı gibi bomba, top ve tüfek seslerine boğuyorlar Asarlık'ı. Askerler çekildikten sonra onlarca çocuk top oynuyor burada.

Aslında Irak, Filistin ve diğer geri kalmış ülkelerdeki sıcak savaş bugün Türkiye'de aynı sıcaklıkta yaşanmaktadır. Çünkü askeri eğitim alanları yerleşim alanları içindedir. Buralarda günlerce tatbikat yapılmaktadır. Devlet eğitime, sağlığa ve emekçiye ayırması gereken bütçeyi, halk sefalet ve açlık içindeyken gönül rahatlığıyla silaha ayırarak binlerce insanın insanca yaşama hakkını elinden alıyor.

Bu kocaman alanda her yer boş mermi kovanları ve kimyasal atıklı bombalarla dolup taşıyor. Kim daha önce giderse o daha çok hurda toplayacak ve para kazanacaktı. Günün ilk ışıklarıyla gözlerini bu alanda açtılar. Herkesten çok toplamak, bir gün daha tok yatabilmek için. Herşeyi topladılar. Topladıklarını küçülterek günün geri kalan kısmı için torbalarında biraz daha yer bırakmaları gerekiyordu. Hiç tanımadığı

kimyasal atıklı bir bombayı elindeki taşla küçültmeye çalışırken kimbilir son sözü ne oldu 17 yaşındaki çocuğun. Kimbilir ne kadar çok umudu ve özlemi vardı yaşama dair. Devlet bütün olanaklarını kullanarak ancak bu kadar iş imkanı sunabiliyordu babaya(!) Ve gözlerini burada hayata kapadılar. Günün hasılatı bayağı büyüktü. Birkaç kemik parçası, giysilerinden arta kalan karlı kumaş parçaları, topraktaki kurumamış kanları ve 7 kardeş ile annenin gözyaşlarıydı.

Evet bu olay 30 Kasım 2002'de gerçekleşti, hiç uzak bir tarih değil. İşte Filistin, işte Irak, işte Türkiye! Bu ölümlerin hesabını kimler verecek? Daha ne zamana kadar uyumaya devam edeceğiz? Uyanın da çocuklar elmalı şekere hasret kalsınlar.

Bir okur/İzmir

EKSEN Yayıncılık Büroları

Atatürk Bul. Gevrek Sok. Karakaş İşhanı No:13/22,
Kartal/İSTANBUL

853. Sok. Bilen İşhanı No: 27/710
Konak/İZMİR Tel-Fax: 0 (232) 489 31 23

Necatibey Cd. Gözlükçü İşhanı No: 26/24
Kızılay/ANKARA

Cemal Gürsel Cd. Shell Karşısı Vakıf İşhanı Kat: 3
No: 306 ADANA Tel: 0 (322) 363 28 78

Ahi Evran Mahallesi Müftülük Cad.
Aydınlar Apt. No: 8/101
KIRŞEHİR Tel-Fax: 0 (386) 214 08 05

Cumhuriyet Mah. Tennur Sok. Cumhuriyet İşhanı
Kat: 3/45 KAYSERİ Tel-fax: 0 (352) 2326671

Gazetene sahip çık! Abone ol! Abone bul!

Adı :
Soyadı :
Adresi :
Tel :

6 Aylık Yurt içi 30.000 000 TL Yurt dışı 100 Euro
1 Yıllık Yurt içi 60.000 000 TL Yurt dışı 200 Euro

Vural Uzal adına,
* TL için : Yapı Kredi Bankası İstanbul/Aksaray Şb. 93937
* Euro için : İş Bankası İstanbul/Aksaray Şb. 1002 30100 1051039
No'lu hesaba yatırdım. Makbuzun fotokopisi ektedir.

Devletin katliamcı geleneği sürüyor!

19-24 Aralık 1978

*Maraş'ta
faşist katliam!*

19-22 Aralık 2000

*Zindanlarda
faşist katliam!*

**Bu kan denizi bir gün
kendilerini boğacak!..**